

ŘÁD 3

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

1/98

*„Dříve jsi sám nemohl...
- Nyní ses obrátil k Panně Marii
a s Ní - jak je to snadné!“*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Jsou pryč doby církevních tajemníků. Přesto se někde děje to, co za komunismu, i když rafinovanějším způsobem. Jmenování farářů státem nebo farní radou může mít obdobný účinek. To se děje ve Švýcarsku - bohatém a jinak spořádaném státě. Bohatství však Církvi škodí, a to tehdy, kdy stát chce církev protestantizovat.

Konzervativní a pravověrný biskup Haas byl Vatikánem odvolán z Churu a ustanoven arcibiskupem v sousedním Lichtenštejnsku. V Churu málokdo biskupa Haase poslouchal. Lichtenštejnsko má jinou vládu, snad se tedy situace nebude opakovat. Kanton Curych odmítl Haase finančně podporovat. Vatikán ustoupil státu, což lze chápat, protože v Churu W. Haas nemohl uplatňovat své biskupské poslání.

Musíme se modlit a dělat něco pro to, aby švýcarské poměry nenastaly i u nás, což si někteří přejí.

P. Karel Dachovský

Švýcarský katolicismus

Otec Reto Nary poskytl rozhovor australskému časopisu AD 2000. Tento kněz z diecéze Chur je velmi ortodoxní, proto mu není dovoleno celebrovat ve farnosti, kde bydlí. Celebruje doma. Nyní bude učit v novém teologickém institutu v Rakousku.

Pro mnohé je Holandsko velmi liberální v církevní oblasti. Švýcarsko je na tom hůř. Stát a farnosti jmenují kněze. Situace je vlastně tím, co žádají v mnoha zemích podpisové akce „My jsme církev“.

Mnoho se mluví o biskupu W. Haasovi z diecéze Chur. Tato diecéze je velká, patří k ní město Curych. Má 400 diecézních kněží a 350 farností. Teolog Hans Urs von Balthasar patřil do této diecéze. Před 10 lety byl jmenován biskupem W. Haas. Několik dní po jmenování vznikl neklid mezi kněžími a pastoračními asistenty, seminářem a tím, co lze nazvat „státní církví“ (finanční zázemí, které je v rukách státu). Když měl být W. Haas svěcen na biskupa, jeho odpůrci zabaríkadovali svými těly vchod do katedrály. Naštěstí vede z biskupského paláce do katedrály podzemní chodba. Dnes biskup takřka nemůže vizitovat farnosti nebo udělovat biřmování. Administrátor katedrály (obyčejný kněz) zřídka dovolí biskupovi slavit hlavní svátky. To se týká i Svatého týdne. Velké části diecéze mají vlastní administraci a vydávají své bulletiny. Vikáři zakročují vůči kněžím podporujícím biskupa. Jsou populární ekumenické bohoslužby, kdy se koncelebruje s protestantskými pastory a protestanti přitom přijímají Tělo Páně.

Proč je Švýcarsko takové? Proces protestantizace Církve byl urychlen Synodem 1972, kdy se zavedly švýcarské eucharistické modlitby a antiklerikální živly se dostaly do popředí. V semináři v Churu žili s bohoslovci i laici obojího pohlaví. Dva bohoslovci se oženili se studentkami v semináři. Bylo zavedeno generální rozhršení a odstraněna individuální zpověď. Největším problémem jsou peníze. Mnoho farností je velice bohatých. Stát vybírá církevní daň a ta je přidělována farnostem. Nedělní sbírky se dávají na charitu. Skutečnými centry církevní moci jsou farnosti a farní rady. Pokud kněz poslouchá úřady, jde všechno hladce. Ne-li, bývá zbaven svého postavení. Nedají mu plat a zavolají policii, aby ho vyhodili z fary.

Tisk hovoří nevybíravě o biskupu Haasovi. Novinář z pařížského listu *Le Figaro*, když ho spatřil, vyjádřil se: „Hle, příšera.“ Když jde biskup po ulici, je nebezpečí, že ho budou někteří lidé inzultovat. Málokdo z kněží si dovolí veřejně obhajovat tohoto biskupa. Jen menšina kněží je katolická (většinou jde o kněze velmi mladé nebo velmi staré). Navzdory útokům je biskup Haas velmi trpělivý a usměvavý.

Jak je to v ostatních diecézích? Jsou diecéze, kde se nevybírá církevní daň (Ženeva). Kde se daň vybírá, je situace horší. Jde zejména o Basilej a Sankt Gallen. Basilej je jedna z mála diecézí na světě, kde volí biskupa katedrální kapitula. Ten je pak formálně potvrzen Římem. Tento vzor je mnoha teology líčen jako ideální. V roce 1994 byl zvolen biskup, který se stal otcem dítěte a rezignoval. Jeho nástupce byl dříve odmítnut Vatikánem pro funkci profesora teologické fakulty v Lucernu (pro své liberální názory).

V roce 1999 mají pastorační asistenti v Basileji „sloužit mše“, aniž by byli vysvěceni na kněze. Náboženská výuka dětí je slabá. Mnohde nebyl přijat nový katechismus. Děti mají Eucharistii jako „svatý chléb“. Někteří kněží vymýšlejí jiné texty pro mši, při homiliích jsou běžné útoky na biskupy a papeže.

Pokud jde o budoucnost, nynější schizma nebude patrně odstraněno během jedné generace. V Churu biskup Haas udělal pořádek v semináři. Ročně vyjde pět nových kněží, kteří mají nálepku „tradicionalisté“. Jejich umístění do farností je obtížné, protože vše mají v rukách farní rady, které rozhodují o přijetí nových kněží. Bývalý nuncius řekl jasně: „Církev ve Švýcarsku je Církev bez biskupů.“

(Poznámka redakce: Článek byl psán ještě před odvoláním biskupa Haase z Churu.)

6. ZÁCHRANNÉ AKCE V RANÉM VĚKU

Král jim řekne:

*„Cokoliv jste učinili nejmenším
z mých bratří, mně jste učinili.“*

Matouš 25,40

Otázka vězení není akademická. Není možné v dnešní Americe myslet to vážně se svým křesťanstvím, a to zvláště když jde o vykonávání veřejného apoštolátu, a nemyslet také na možnost uvěznění nebo jiného zastrašování, ať už větší nebo menší závažnosti, které stát může uvalit na seriózní křesťany.

*L. Brent Borell, 1972
otištěno v Mustard Seeds*

Během mých závěrečných let v koleji začal jsem být mnohem víc angažován v práci pro život. Můj opravdový sociální zájem byl stále o interrupce. Přemýšlel jsem, co mohu udělat v konfrontaci s největším sociálním zločinem našich dní, interrupcemi. Zbavovat černošskou mládež práva na přístup k oltáři je snad morálně v určitém smyslu zločinem, ale je úplně jinou věcí zbavovat někoho práva na život, zvláště nenarozené děti.

Proto jsem začal formovat v semináři skupinu pro život. Byla vytvořena z přátel, kteří měli podobné názory politicky, sociálně a teologicky na to, jak řeholník by měl žít svůj život ve světě. Šlo o takové lidi jako Doug Chlieder, Sean McGillicuddy, Kenneth Genser, John Wingeat, Terry Moron. Myslím, že jsme byli respektováni většinou studentů a dokonce jaksi obdivováni, protože jsme dělali věci, které by se oni neodvážili dělat. Myslím, že jsme byli věrní řádu, protože v našem pohledu to, co jsme dělali, bylo v souladu s naším povoláním k redemptoristům a službě nepouštěným.

Terry Moron se prosadil a napsal návrh, který jsme dali našim představeným s prosbou o schválení této skupiny. Dostali jsme souhlas. Vlastně to, co měla naše skupiny učinit, bylo dostat se do kontaktu s místní skupinou pro život, kterou v našem případě byla Connecticut Right-to-Life. Chodili jsme na jejich shromáždění a naslouchali jejich rozhovorům a potom v semináři jsem začal promlouvat ke svým spolužákům, promítal jsem diapozitivy a snažil jsem se je vést k pochopení situace.

To, čeho jsem chtěl dosáhnout těmito rozhovory - a stále to dělám, když dnes přednáším - bylo neposkytovat jim pouze informace, ale motivovat je, aby šli na místo, kde se interrupce provádějí a dávali veřejně najevo svůj

hněv nad vraždami nenarozených dětí. Nejvíce seminaristů v našem semináři a snad v zemi jako celku bylo poněkud politicky konzervativních a nechtěli se zapojovat do něčeho, o čem slyšeli od dětství, že je špatné. Neviděli v životě křesťana místo pro veřejnou akci a demonstraci, k níž jsem vyzýval.

Ale několik z nás bylo inspirováno záchrannými akcemi, o kterých jsme četli. Jedna byla organizována L. Brentem Borellem, tehdy vydavatelem konzervativního katolického časopisu Triumph. Borell s některými katolickými laiky - Michaellem Schwartzem, Fredericem Wilhelmsenem, Mary Jo Lawrencovou a Bradlex Evansem - demonstrovali před kanceláři Univerzitní nemocnice George Washingtona, kde se prováděly interrupce. Ty byly v té době legalizovány ve skupině států před soudním případem Roe versus Wade. Jako předchůť toho, co se mělo dít později s Operation Rescue, policie ve Washingtonu rozprášila a nemilosrdně ztloukla skupinu Triumph a zprávy tisku byly nejen zaujaté a nepřesné, ale takřka hysterické. Ačkoliv protest byl úplně pokojný - demonstranti pouze přinesli do budovy kříž - Baltimore Sun nadepsal svůj příběh o protestu „Nepřátelé interrupcí sáhli k násilí“.

Později v Triumphu Borell elegantně psal o „jití do vězení“ a srovnal úsilí bojovníků pro život s hrdinným postojem raných křesťanů, kteří odmítli spolupracovat v římské aréně. Borell odlišil „odpor svědomí“ - při kterém křesťan odmítá například účastnit se nespravedlivé války - a to, co nazval „svědčením“.

„... je křesťanská víra, která musí být ožívována na veřejném fóru metodami účinnějšími než pouhé psaní nebo mluvení. Protože tato pravda je netolerantně tupena nebo netolerantně popírána, potřebuje potvrzení nejenom křesťanským hlasem, ale i křesťanskou přítomností, potřebuje být demonstrována.

Skupiny pro právo na život

Blízko našeho semináře byla skupina, která se velmi zajímala o protesty vůči interrupcím, ale byla tvořena z těch, kdo měli tendenci směřovat politicky více k levici. Přesto tato skupina byla jádrem toho, co jsme vytvořili, když jsme začínali s pravidelnými protesty u nemocnice v Hartfordu a u nemocnice Mt. Sinai, kde pracoval vynálezce sacího přístroje.

June O'Connelová byla osobou, která byla nejvíce nápomocna při tvoření naší skupiny pro nenásilnou přímou akci, a která byla později velmi zapojena do hnutí Rescue. Každý v semináři ji měl rád. Chodila tam na mše ve středu, kdy byly naše mše veřejně přístupné. Byla vdaná a měla několik dětí. Byla to velká katolická žena, velmi charismatická, plná života a energie. June byla zapojena do raných aktivit pro právo na život a byla velmi vyhledávána k zapojení do nenásilných akcí občanské neposlušnosti.

Mnoho lidí se zmítalo v hnutí a nevědělo, jaký kurz mají nabrat. Mnozí uvažovali, jak zastavit interrupce, a byli přemáháni komplexností věci a nesmírnou zkázkou, která se dělá. Začali jsme si uvědomovat, že v sázce jsou miliony životů - zatímco naší odpovědí bylo směřování k bezpečnější, pasivnější cestě. Hlavní odpovědí Práva na život tehdy bylo zapojení se do politického procesu, což jsme dělali. Napsal jsem nějaké dopisy politikům a získal jsem seminaristy, kteří je chtěli podepsat. Přednášeli jsme v semináři a později skupinám mimo.

Onoho léta 1976 jsem byl zpátky v St. Michaeli v Hartfordu a měl jsem se starat o skupinu čtyř nebo pěti jiných studentů, kteří byli zapojeni do stejného projektu. Ale tentokrát jsme poslechli příkazy představených a nevyloďili jsme se na plážích. Tentokrát naše demonstrace byla u nemocnice.

(Pokračování příště)

O interrupcích v Lidových novinách

16. 1. 1998 byla celá stránka deníku věnována interrupcím. Tvrdí se, že diskuse o problémech spojených s interrupcemi se u nás téměř nevedou. Češi prý nechtějí o interrupcích slyšet. Současný stav je vyvolán tím, že je společnost příliš sekularizovaná a liberální. Daniel Kroupa říká, že pro české politické strany je to téma, které vede k jisté ztrátě voličů. Z průzkumu veřejného mínění vyplývá, že Češi jsou, pokud jde o interrupce, benevolentní. Víc než polovina dotázaných nemá vyhraněný názor. 20 % je proti, 24 % pro.

Čeští lékaři míní, že u nás velké problémy při potratech nehrozí, což neodpovídá pravdě. Že by čeští lékaři byli šikovnější než američtí? V USA je zaznamenáno dost úmrtí a poškození zdraví při interrupcích. To se u nás tutlá.

Lidové noviny píší o případu 35leté ženy v Německu, která žádala o interrupci. Její dítě ve 25. týdnu těhotenství mělo Downův syndrom, způsobující snížení duševních schopností. Lékaři provedli předčasný porod, dítě mělo zemřít, ale narodilo se živé. Vážilo 690 gramů. Lékaři zabalili tělíčko do deky a „pozorovali“. Život malíčkého človíčka měl podle očekávání brzy skončit. Avšak dech a puls nepřestávaly. Hodinu po hodině bojoval malý o život. Lékaři nevydrželi přihlížet a po deseti hodinách začali o dítě pečovat. Dítě bylo několikrát operováno a není jisté, jak vše dopadne. Rodiče zažalovali kliniku a chtějí bolestné pro sebe i pro dítě. Advokátovi kliniky je do pláce. O případu se v tisku diskutuje. Ne však s takovou pozorností, jako byl případ útěku dvou vepřů z anglických jatek. O tom psaly britské noviny na prvních stránkách. Vepři dopadnou lépe než nenarození. Bude jim dána milost. To ukazuje na stav společnosti. Cítění mas se podobá náladám obyvatel Říma za Nera, kteří se chodili do arén pobavit.

Závěrečný článek Boba Fliedra v uvedeném listě se zabývá postojem Církve u nás. Jeden český biskup míní: „Celkové klima ve společnosti je k tomu-

to tématu netečné. Některé skupiny v církvi se vyslovují proti potratu až příliš vehementně. Mají dobrý úmysl, ale jejich počínání spíše odrazuje.“

Myslím, že ve světě dojde k lepším poměrům až razantnějším zásahem Božím. Za to se modlíme. Historická bádání v budoucnu spravedlivě ohodnotí snahy aktivistů proti současnému holocaustu - vybíjení bezbranných dětí. Odrazovat může spíše pasivita těch, kdo mají nad stádem bdít a nepřipojí svůj hlas na obranu nenarozených. Není to v současnosti tak obtížné veřejně se postavit proti interrupcím. Nehrozí za to vězení (alespoň pokud jde o formy protestu, který přímo nenapadá interrupční kliniky). Takže vlastně nic neomlouvá nečinnost. Současné organizace aktivní ve snahách o zabránění tomuto zlu lze přirovnat k Chartě 77 a VONSu v éře komunismu. Tehdy se za to zavíralo, dnes hrozí nepochopení a odmítání ze strany těch, kdo nemají čisté svědomí, nebo mají pobloudilé myšlení.

Aktivita proti interrupcím má i ekumenický zřetel. Tady je nejkrásnější pole pro spolupráci mezi různými církvemi a náboženskými společnostmi. To se děje a daří. Je to lepší než předvádět se na katolicko-protestantských bohoslužbách, které mohou předstírat, že neexistuje rozdělení. Při takovýchto bohoslužbách se někde podává všem Tělo Páně, což mate a je zakázáno papežem.

Doufejme, že se postupně najde víc aktivistů pro život, kteří budou ještě vehementněji bránit národ, Církev a nenarozené.

P. Karel Dachovský

Evropa

Evropská aliance skupin usilujících o změny v Církvi silně kritizovala vatikánskou Instrukci o roli laiků. Organizace „Evropská síť“ se vyjádřila, že Instrukce rozdělí laiky a kněžstvo. „Evropská síť“ zahrnuje skupiny v 11 zemích: Německo, Rakousko, Belgie, Česká republika, Maďarsko, Holandsko, Švýcarsko, Irsko, V. Británie, Itálie a Francie.

Austrálie

Světová hnutí „My jsme Církev“ a „Výzva k akci“, jež chtějí transformaci Církve, založila novou organizaci „Australians Networking for Reform“ (ANFR). Chtějí demokratizaci - to je volení biskupů, papeže volené na určité období, nejvyšší soud vetující některé papežské učitelské výroky. Chtějí svěcení žen, rozvody a nové sňatky po rozvodu. Některé církevní řády hnutí podporují. Zvláště iniciativní jsou řeholnice S. Joan Chittisterová OSB a S. Roberta Hakerfordová IBVM.

Administrátor katedrály v Adelaide P. Maurice Shinnick volá po tom, aby Církev požehnala homosexuálům a jejich spojení. To vyvolalo zmatek mezi

katolíky. Homosexuálové demonstrovali při mši v katedrále v Melbourne za uznání svých praktik. Když chtěli přijmout eucharistii, arcibiskup Rell jim ji odmítl.

Rakousko

Rakouský týdeník Profil otiskl výňatky z dopisů kardinála Ratzingera adresovaného hlavně rakouské biskupské konference biskupu J. Weberovi z Grazu.

V roce 1995 započalo svou činností hnutí „My jsme Církev“ Chtěli zapojit místní farnosti do jmenování nových biskupů, chtěli svěcení žen a ženatých mužů, primát svědomí v sexuální morálce, ústupky těm, kdo se po rozvodu znovu sezdali, a pro kněze, kteří se oženili.

V únoru 1997 kardinál Ratzinger napsal, že římská Kongregace pro nauku víry bude skupinu bedlivě sledovat. Požadavky referenda označil za přičící se církevnímu učení a za otevřený konflikt s církevními pravidly. Měla by se učinit opatření, která by zabránila věřícím a zvláště kněžím v účasti v hnutí „My jsme Církev“

Druhý dopis se týkal Druhého evropského ekumenického shromáždění v Grazu. Kardinál zdůraznil, že by se hnutí „My jsme Církev“ nemělo podílet na jeho organizování a účastnit se jednání.

Hlava rakouského hnutí Cursillo P. Josef G. Cascales označil oba dopisy za „katastrofu“. Řekl také, že desetina rakouských kněží podepsala podporu dřívějšího biskupa z Innsbrucku R. Steckera, který se vyjádřil kriticky o papeži a Vatikánu ve svém okružním listě.

Irsko

Malá irská diecéze Cloyne má 6 novokněží. To je úspěch. V diecézi žije 120 000 katolíků. Úspěch je přičítán snaze biskupa Mageeho. Podporuje stálou eucharistickou adoraci s modlitbami za povolání. Při návštěvách farností a škol zve mladé muže ke kněžství. Vyzval také faráře k akci „Přijď a viz“, kdy mladí muži jsou zváni na fary k prožití víkendu.

Velká Británie

Kardinál B. Hume řekl, že Británie by měla svést hlavu v hanbě nad interrupcemi, které se v zemi provádějí 30 let. V pastýřském listě nazval interrupce velkým zlem a řekl, že média se bojí pohledět pravdě do očí. 25. října 1997 se připojil k demonstracím proti interrupcím, které se konaly v 75 městech. V Londýně bylo přítomno 3 000 lidí včetně tří katolických biskupů, pravoslavného biskupa a některých poslanců.

Podle statistik klesá počet udělovaných svátostí (stejně jako v Evropě a Severní Americe). V letech 1944 - 1964 byl vzestupný trend. Počet katolíků vzrostl z 2,5 milionů na 4 miliony. Návštěvnost nedělní mše klesla z 64 % (1959) na 55 % (1966), 42% (1974), 36 % (1984), 27 % (1994). Za posledních 30 let klesl počet křtů ze 138 000 na 75 000. Konverze z 12 000 na 6 000, kněžská svěcení z 230 na 72 a církevní sňatky z 46 000 na 18 000.

Arcibiskup Kelly navštívil uprchlické tábory v severním Súdánu a řekl, že tato zkušenost byla pokořující a nesmírně stresující. Setkal se s arcibiskupem v Chartúmu a vládními kruhy.

P. Kelly prosil vládu o svobodu vyjadřování ve státě, kde je zavedeno islámské právo. Chtěl také zavést vyučování v táborech, kde žijí 2 miliony uprchlíků. Charitativní organizace mohou pouze pomáhat lidem přežít.

USA

Tři roky se dělal v Církvi sociologický průzkum. Pokud jde o víru (pravdy obsažené v krédu), je pozoruhodná jednotnota. Nejmladší generace je nejméně nakloněna institucionální Církvi. Jenom třetina mladých věří, že katolická církev je jediná pravá církev. 4,5 % mladých si myslí, že je možné být dobrým katolíkem bez návštěvy mší.

Biskupové jsou rozděleni, pokud jde o liturgickou obnovu. Biskup Donald Trautman si myslí, že se nedošlo dost daleko. Naopak arcibiskup John F. Donaghue z Atlanty celebroid pontifikální tridentskou mši, což byla mimořádná událost na jihu USA. Arcibiskup zdůraznil „nadčasovou krásu“ tridentské mše a poděkoval tradicionalistickým katolíkům za to, že drží starou mši naživu.

Kardinál R. Mahony z Los Angeles chce odevropanizovat liturgii. Věřící mají stát kolem oltáře při konsekraci a mají stát při eucharistické modlitbě. Má být víc laiků při rozdělování eucharistie a hostie mají mít podobu běžného chleba.

V St. Louis naopak arcibiskup Justin Risali zveřejnil 13 rad pro celebraci. Lid nemá stát během konsekrace a má se omezit počet laiků při rozdělování eucharistie.

Stále víc biblistů tvrdí, že evangelia byla napsána do roku 70, protože zde není zmínka o zničení jeruzalémského chrámu. John Robinson tvrdí, že Matouš byl napsán mezi lety 40 - 60, Marek r. 45 - 60, Lukáš r. 55 - 62 a Jan v letech 40 - 65.

Jean Carmignac si je jist, že Matouš a Marek původně psali hebrejsky. Nebyla to klasická hebrejšтина Starého zákona, ale jazyk, kterým mluvili kumránští sektáři v 1. století. Carmignac klade napsání hebrejského Marka do roku 45, hebrejského Matouše kolem roku 50 a řeckého Lukáše po roce 50.

Nejstarší Luxorské papyrové fragmenty jsou dnes pomocí laserových mikroskopů kladeny do poloviny prvního století. Jde o Matouše. Kumránský fragment 705 o velikosti známky je Marek 6,52 - 53. Byl napsán před rokem 68, kdy byl Kumrán zničen Římany.

Pokud jde o Jana, sv. Ireneus říká, že Jan žil do roku 98. Z toho mnozí usoudili, že Jan byl napsán v 90. letech. Roste počet vědců, kteří kladou Jana do roku 70. Robinson zdůrazňuje, že Jan popisuje uzdravení chromého u bazény v Bethsedě a říká, že bazén je obklopen pěti krytými kolonádami. Je to řečeno v přítomném čase. Ale kolonády byly zničeny v roce 70. Je tedy vidět, že se vědci v datování rozcházejí, stále je ale víc těch, kteří kladou napsání textů do let 65 - 90.

O případu Joan Andrewsové jsem informoval v brožurě „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“. Ta byla později otištěna také ve „Světle“.

Co se stalo? Na jaře 1985 byla Joan Andrewsová přítomna na nenásilné demonstraci u interrupční kliniky v Pittsburgu. V březnu 1986 byla na podobné akci v Pensacole. Byla za to odsouzena k 5 letům vězení. „Odseděla si“ dva a půl roku na samotce ve vězení pro nejtěžší zločince. V říjnu 1988 je převezena do Pittsburgu. Soudce Raymond Novak ji odsoudil na tři roky podmíněně s tím, že se nesmí účastnit žádné demonstrace. Joan odmítla, byla přesto propuštěna. V roce 1990 měla nastoupit do vězení, k tomu však nedošlo. V říjnu 1991 se provdala za Christophera Bella, ředitele Good Counsel - domovů pro svobodné matky. Narodilo se jim dítě a později adoptovali handicapovaného chlapce.

V září 1997 FBI požádala policii, aby zatkla Joan na základě vazebního příkazu z roku 1990. Byla ve vězení 5 dní. Pak byla propuštěna na 60 dní. Joan odmítla podepsat podmínku, že se nebude zúčastňovat demonstrací. Nové soudní líčení proběhlo 15. ledna 1998. Soudce ji odsoudil na 20 měsíců do vězení. J. Andrewsová-Bellová po vynesení rozsudku nebyla schopna pohybu a museli ji vynést ze soudní síně.

Z tohoto rozsudku je vidět, že demokracie v USA je jen pro někoho. Je třeba říct, že u nás by byly postihy stejné. Musíme se za Joan modlit, aby věznění vydržela, nebo ještě lépe, aby byla propuštěna.

V březnu 1996 se biskup Fabian Bruskewitz z Lincolnu ve státě Nebraska stal prvním americkým biskupem, který vydal exkomunikaci členy rozkladných skupin: Call to Action, Catholics for a Free Choice, Planned Parenthood, Hemlock Society, zednáře a Společnost sv. Pia X. Osmnáct měsíců poté ustala polemika. Vatikán akci nekomentoval, ani ostatní američtí biskupové.

Proč k tomuto zásahu došlo? Biskup říká, že se předtím kněží i laici ptali na toto členství a bylo vidět dlouhodobý zmatek. Incidentem, který urychlil tento zásah, bylo založení místní odbočky Call to Action. Členství není slučitelné s katolictvím. Bylo třeba sáhnout k akcím, protože podle názoru biskupa zákazy bez sankcí nedosáhnou svého účelu. Biskup po tomto zásahu měl podporu kněží i většiny z 85 000 katolíků v diecézi. Zásah byl zamýšlen pro diecézi a biskup se nechtěl stát mediální postavou ani vyvolat diskusi v celé zemi. Biskup chápe zásah jako součást svého poslání - pastýřské lásky. Láska bez pravdy není láskou; láska není nevšímavost k věcem, které vedou do nebezpečí. Duchovní nebezpečí je zhoubné pro to, k čemu existujeme - k věčné spáse. Povinností biskupa je formovat svědomí, učit správně morální nauku. Účelem zásahu bylo ponaučení, ale ještě víc odstranění zmatku.

Před zásahem došlo k vzájemné korespondenci mezi biskupem a Call to Action. Oznámili, že budou konat shromáždění ve státním parku. Biskup to zakázal s tím, že činnost skupiny je nepřátelská Církvi, je to překážka evangelizace a protiklad k učení Druhého vatikánského koncilu.

Členové hnutí měli poté v parku blasfemní mši. Během ní recitovali „krédo“, které bylo neslučitelné s katolickou vírou. Končilo slovy: „Věřím ve vzkříšení, ať to znamená cokoliv.“ Call to Action podporuje svěcení žen a ženatých mužů. Na shromáždění v Chicagu byla bohoslužba groteskou. Kněžky-prostitutky tančily kolem oltáře a „koncelebrovaly“ ženy oděné do ornátů.

Církevní právo (can 1 318) hovoří o tom, že exkomunikace má být pouze z vážných příčin. Biskup říká, že postupoval podle toho. Ti, kdo jsou podle biskupa exkomunikováni, se mohou obrátit na Svatý stolec. Biskup by byl rád, kdyby nastalo pokání a exkomunikace by mohla být v jednotlivých případech zrušena.

Biskup dostal 6000 pochvalných dopisů, jen 200 bylo negativních. Výsledkem zásahu bylo, že Společenství Pia X. přestalo v diecézi působit (ustaly i mše v jejich kapli). Ostatní biskupové se vyjádřili k zásahu pozitivně.

O sobě říká biskup Bruskewitz: „Doufám, že jsem jednoduše biskup, který se nalézá v milosti Boží a přízni Apoštolského stolce, biskup úžasné diecéze Lincoln, kam mě Bůh umístil. Doufám s modlitbou, pastýřskou láskou a péčí a zájmem, které mohu dát dohromady, snažím se vykonávat svou povinnost učit, posvěcovat a vést Boží lid, který je v té části světa. Nemám větší úmysly než toto. Doufám, že to přináším i do srdcí farářů. Povoláním jsem diecézní kněz a byl jsem 12 let pastýřem v úžasné předměstské farnosti, byl

jsem nesmírně vděčen, že jsem mohl sloužit Božímu lidu jako fafář. Doufám, že jsem dobrým Božím služebníkem.

V roce 1996 disidenti v Církvi vytvořili organizaci *We are Church*. Chtěli radikální změny. Dali si za úkol shromáždit milión podpisů pod petici žádající svěcení žen a ženatých mužů, veřejné volby farářů a biskupů, změn v oblasti sexuální morálky a integrity manželství. Ač se snažili a podpláceli dokonce děti, aby zajistili podpisy, sebrali jich 35 000. To je zanedbatelné, uvážíme-li, že v USA je 62 miliónů katolíků.

Akce *We are Church* skončila fiaskem. Jejích 35 000 příznivců je tolik, kolik je finančních přispěvatelů televize Matky Angeliky. Akce organizace v Římě se podobala komické opeře. Hlavní reprezentantka sestra Maureen Fiedlerová SL byla při shromáždění na náměstí sv. Petra vyvedena švýcarským gardistou. Poté si sestra stěžovala, že jím byla sexuálně obtěžována. Skupina feministek měla rušit při svěcení kněží v katedrále. Vlak měl ale zpoždění, takže z protestu sešlo.

Strašidlo antisemitismu obchází Evropou?

V poslední době je katolická církev stále častěji na pranýři kvůli antisemitismu (přesněji: antijudaismu). Již v 80. letech byl v polském komunistickém tisku napadán sv. Maksymilian Kolbe pro své údajně „antisemitské“ výroky ve 30. letech, aniž padlo jediné slovo o tom, že se do koncentračního tábora dostal mimo jiné i za pomoc židovským uprchlíkům. Francouzské levicové kruhy se slovem zmíní o tisících Židů zachráněných v polských kláštorech za války a duchovních osobách i laicích popravených za to německými nacisty. Tak zvaní pokrokoví katolíci se „jménem Církve“ bijí v prsa před Židy celého světa za středověké pogromy, protižidovské výroky z úst církevních osob novověku a dokonce i za nacistický holocaust, k němuž prý připravila půdu nenávistná protižidovská kampaň křesťanů od středověku až po novověk.

V polském deníku *Gazeta Wyborcza* se objevil na toto téma text kněze a pedagoga Stanisława Musiala, který reaguje na nedávné výroky preláta Henryka Jankowského z Gdaňska na kazatelně. Prelát Jankowski, jak je známo i z našich sdělovacích prostředků, prohlásil, že příslušníci židovské menšiny by neměli zaujímat místa ve vládě, neboť polský národ se toho bojí. Tento úlet jinak skvělého duchovního byl nešťastný a zároveň hrubě kompromitující Církev, takže je v naprostém pořádku, když biskup mu zakázal činnost na dobu jednoho roku. Pateru Musialovi však toto nestačí a obviňuje polský národ a zvláště katolickou církev ze zbabělosti, požaduje mnohem ostřejší reakci, dokonce se ptá, jak je možné, že obyvatelé Gdaňska nevyšli

na protest proti tomu do ulic atd. Obává se dokonce, že Jankowského slova mohou být precedentem nového holocaustu. Trefně Musialovi odpovídá na stránkách Goscia niedzielného jeho kněžský spolubratr Waldemar Chrostowski, přítel a spolubojovník komunisty zavražděného kněze Jerzyho Popieluszka. Ale o tom až na svém místě.

Také u nás se setkáváme s obviňováním Církve z antisemitismu a s tím, jak se někteří pokrokoví katolíci před našimi židovskými spoluobčany okázale bijí v prsa. Před dvěma lety vyšly u nás Církevní dějiny, jejichž autorem byl dominikán Pavel Mráček. Kniha musela být stažena po intervenci pana rabína Karla Sidona, neboť prý je „antijudaistická“. Vedení dominikánského řádu se židovské náboženské komunitě omluvilo. Nastal „hon na čarodějnice“, v některých katolických i nekatolických periodikách se objevovala varování před údajným antisemitismem „fundamentalistických“ katolíků.

Co bylo vlastně na Mráčkových Církevních dějinách antisemitského? Kdo si je přečetl, zjistil zcela určitě, že tento dominikánský bratr odsuzuje nacistický holocaust tak ostře, že by se za tato slova nemusel stydět ani prezident Světového židovského kongresu. Mráček vyslovuje politování i nad středověkými pogromy. Větou, která velmi pobouřila českou židovskou obec, byla jeho zmínka o rituálních vraždách páchaných Židy v Anglii. Uznáváme, že toto bylo nešťastné. Mráček, když už chtěl o tom psát, měl uvést pramen, z něhož čerpal. Nejlépe by však učinil, kdyby o tom nepsal vůbec, neboť i kdyby ojedinělé případy rituálních vražd existovaly, zcela jistě nebyly typické a naprosto se nevyskytovaly v klasické synagogální náboženské obci. Mráček se zde dopustil chyby, kterou je třeba objektivně vytknout. Kvůli ní však nelze označit celou knihu za antisemitskou a zveličovat celou záležitost. Ostatně Matice cyrilometodějská v Olomouci vydala nato Mráčkovu knihu bez této věty - a bylo vše v pořádku.

Takže je nutno se ptát: Proč tolik povyku pro nic? Proč hned masochistické bití se v prsa a v duchu hrbaté pokory ostentativní házení blátem po Církvi minulosti i po katolících současnosti kvůli domnělému „podezření“ z antisemitismu? A pokud někdo argumentuje nešetrností a nedostatkem taktu vůči našim židovským spoluobčanům, potom mu doporučuji přečíst si knihu „Evangelium podle Josefa Flavia“, jejímž autorem není nikdo jiný než pan rabín Sidon, který si na Mráčkovu knihu tolik stěžoval. Ani se nehodí citovat její pasáže, které jsou sprostou urážkou Pána Ježíše a Jeho přesvaté Matky, kterou prohlašuje za lehkou ženu a Ježíše Krista za jejího nemanželského syna. Pokud Sidon vytýká přehnaně Mráčkovu antisemitismus, katolíci Sidonovi právem mohou vytknout antichristianismus, dokonce antichristianismus sprostého a urážlivého charakteru. Žel, nesvědčí o jejich hrdosti a lásce ke Kristu, když z jejich řad nepadlo jediné slovo protestu. Že by žádali od pana Sidona omluvu, o tom samozřejmě ani slovo. Zato se však budou do nekonečna právě panu Sidonovi a židovské komunitě omlouvat za jedinou, necitli-

vě a bez zlého úmyslu nešťastně formulovanou větou, která s ohledem na celkové pojetí Mráčkovy knihy rozhodně nemůže být nazvána antisemitskou.

Nemíníme v žádném případě bagatelizovat a zlehčovat projevy antijudaismu, které se skutečně vyskytují mezi katolíky i nekatolíky. Odmítáme je a plně podporujeme Sv. Otce Jana Pavla II., který má eminentní zájem na odbourání napětí ve vztazích mezi Církví a Synagógou, což dokázal před lety svojí návštěvou židovské komunity v Římě, nejnověji potom na podzim loňského roku uspořádáním kongresu o antijudaismu v křesťanství. Nelze si namalovat, že pogromy neexistovaly nebo že se křesťané vždy chovali k Židům jako k bližním. Zvláště politováníshodné je, že toto se dělo ve jménu náboženství, že k tomu byly používány nesprávně interpretované úryvky z Písma sv. To všechno vytkl Sv. Otec ve svém projevu k zahájení kongresu o antijudaismu. Jeho slova ale zklamala ty, kteří očekávali masochistické bití se v prsa. Jan Pavel II. neopomenul zdůraznit i pozitivní stránky ve vztazích křesťanů a Židů ve středověku, který nebyl jen jevištěm pogromů, připomenul také pomoc Církve Židům za druhé světové války.

Ano, je třeba vidět i druhou stranu mince. Židé byli ve středověku nespravedlivě předmětem všeobecné nenávisti lidu, který je ztotožňoval s vrahy Krista Pána. To ale nebylo oficiální naukou Církve, naopak je možno poukázat na téměř 300 papežských výnosů na obranu Židů a proti pogromům. Nesmíme si představovat, že k pogromům docházelo dnes a denně. Kdyby tomu tak bylo, nezůstaly by dnes zachovány pamětihodnosti židovské kultury v ghettech, kterým se dnes obdivujeme (např. pražské synagógy). Naopak je třeba ocenit toleranci nábožensky unitárního středověkého křesťanského státu, který umožnil židovské menšině žít odděleně od ostatní (křesťanské) společnosti podle svého náboženství a svých zákonů. Středověcí církevní a světské feudály neměli nejmenší zájem Židy pronásledovat už z čistě materiálních důvodů, neboť Židé na rozdíl od jiných složek obyvatelstva vždycky měli peníze. Když vládce potřeboval, vzal si od Židů. Na Židy se totiž nevztahoval křesťanský zákon zakazující lichvu, proto Židé byli většinou bohatší než křesťané, což vyvolávalo závist, která nejednou byla pravou příčinou pogromů. Někdy je zavinili Židé sami, když jejich úrok byl přehnaně vysoký. Církevní historik prof. dr. Jaroslav Polc uvádí ve své biografii sv. Jana Nepomuckého, že v době Václava IV. půjčovali Židé až na tisíciprocentní úrok, což byla i jedna z příčin obrovského pogromu v Praze r. 1389. Někdy Židé nešťastně vyprovokovali pogrom kamenem hozeným po Nejsvětější svátosti nesené v procesí nebo urážlivým pokřikem na průvod o slavnosti Vzkříšení apod.

Nelze tvrdit, že intolerance byla jen na straně křesťanů. Už ve 4. století si církevní historik Eusebios z Cesareje stěžoval, že v dobách před ediktem milánským Židé často podněcovali pronásledování křesťanů. Církevní učitelé sv. Ambrož a sv. Jan Zlatoústý vytykali Židům útoky proti křesťanům apod.

Jaroslav Polc ve svých dějinách pražského arcibiskupství (Pražské arcibiskupství 1344-1994) uvádí, že v době Arnošta z Pardubic byly v Praze zaměstnávány u Židů křesťanské kojné, které jejich židovští zaměstnavatelé nutili, aby po svatém přijímání tři dny své mléko vylévaly do latrín. Takové projevy netolerance nutně vyvolaly nežádoucí reakci i z druhé strany. K vzájemnému sblížení rovněž nepřispělo, že Talmud, jedna z posvátných knih židovských komunit, se vyjadřuje o Ježíši Kristu jako o nemanželském synu Marie a kejklíři se zázraky. Vina na napjatém vztahu křesťanů a Židů leží tedy na obou stranách. V 19. a 20. století byly příčinou antisemitismu hlavně hospodářské důvody. Ekonomická tvrdost židovských podnikatelů vůči svým zaměstnancům - ačkoliv nelze zevšeobecňovat - vedla snadno k myšlenkovému zkratu „vykořisťovatel rovná se Žid“, tudíž boj za sociální spravedlnost je totožný s bojem proti Židům. Nedůvěra a podezření budily pochybné finanční akce velkých magnátů židovského původu Rotschildů, Rockefellerů apod. Na vrub Židů padá i bolševická revoluce v Rusku. Dodnes není uspokojivě zodpovězena otázka, proč etničtí a původně i konfesní Židé měli v porevoluční bolševické špičce tak výrazné zastoupení (Trockij, Zinověv, Kameněv, Ganečij, Bucharin aj.).

Antisemitismus Hitlera a německých nacistů vycházel z úplně jiných kořenů než křesťanský antijudaismus ve středověku. Nacistický antijudaismus byl čistě rasový a etnický, zatímco křesťanský středověk něco takového vůbec neznal. Pokřtěný Žid se stal okamžitě plnoprávným členem tehdejší křesťanské společnosti se všemi právy i povinnostmi. Nacistům nezáleželo, jestli se jednalo o ortodoxního, liberálního nebo pokřtěného Žida, každý bez výjimky byl „špinavou židovskou sviní“. V osvětimských plynových komorách skončili židovští rabíni právě tak jako katolická řeholnice židovského původu bl. Edith Steinová. Tady nastoupil zcela jiný, dosud neznámý prvek rasové a etnické nenávisti, která ospravedlňovala vyvraždění celého národa nebo rasy. Toto v ničem nenavazovalo na křesťanský antijudaismus ve středověku a nemělo s ním vůbec nic společného. Ani dost dobře nemohlo, protože hitlerovský nacismus byl stejně protikřesťanský jako protižidovský. Alfred Rosenberg v „Mýtu 20. století“ považuje křesťanství za židovský vynález, Ježíš Kristus byl špinavý židovský podvodník. Hlavní ideolog nacistické strany tak nenechal nikoho na pochybách, která skupina společnosti zaplní plynové komory po vyvraždění všech Židů. Už z toho důvodu je tedy naprosto scestné a lživé hovořit o „křesťanských kořenech holocaustu“ nebo dokonce o „křesťanské vině na holocaustu“.

A ještě více: Nebyli to křesťané, kdo zkonstruoval plynové komory a vyvraždění celého židovského etnika v Evropě, ale nacističtí bezbožci, fanatičtí nepřátelé Boha Starého i Nového Zákona, myšlenkoví dědicové zrádných osvícenských teorií o pokroku a nové éře lidstva, kterou Nietzsche pojal jako éru „nadčlověka“. Katolická církev nejenže byla sama v Německu a obsaze-

ných územích pronásledována nacistickým režimem, ale k jednomu z nejasnějších kapitol její historie patří pomoc pronásledovaným Židům, což by rádi její odpůrci, a žel i mnozí tzv. pokrokoví katolíci, zamlčeli. Nicméně fakta jsou fakta.

Již v roce 1933 u příležitosti nástupu Hitlera k moci vydali němečtí biskupové prohlášení, v němž odsuzují především rasové učení nacistů. A zpráva Sicherheidsdienst z téhož roku doslova zní: „Němečtí katoličtí biskupové jednomyslně odmítli nacionální socialismus **hlavně z důvodů rasových**“ (zvýraznění redakce). Ve slavném adventním kázání r. 1933 poukázal mnichovský kardinál Faulhaber na pozitivní význam židovství pro německý národ. Faulhaber byl r. 1936 pozván k Hitlerovi do Obersalzbergu, kde si Führer „opakovaně a zvýšeným hlasem stěžoval na boj Církve proti rasovým zákonům“ (cit. Fels 7-8/1997). Proti rasovým zákonům protestuje i proslulá antinacistická encyklika papeže Pia XI. „*Mit brennender Sorge*“ z r. 1937. 8. listopadu 1938 proběhla v celém Německu tzv. „křišťálová noc“, při níž byly zapalovány židovské obchody a synagogy. Proti tomu se ozval probošt berlínské katedrály sv. Hedviky b. Bernhard Lichtenberg. Mnoho Židů bylo ukryto na katolických farách a v řeholních domech.

Nacisté uspořádali v Mnichově velkou demonstraci proti kardinálu Faulhaberovi, při níž dav vzal útokem biskupskou rezidenci a zdemoloval ji. Prelát Joseph Teusch, pověřený biskupskou konferencí Německa organizováním katolické výuky, podrobil nacistickou protižidovskou nenávist zdrcující kritice v brožurách „Anti-Mythus“ a „Pravdy katechismu“. Když v březnu 1943 dostal vratislavský kardinál Bertram zprávu od jisté madam Sommerové, předsedkyně Výboru pomoci pro Židy, o plánovaném transportu „nearijců“, okamžitě napsal protestní dopisy na všechny státní instituce - samozřejmě bez výsledku. V srpnu téhož roku vydali němečtí biskupové společný pastýřský list, v němž protestují proti nacistickým zločinům, mezi nimiž uvádějí také „vyvražďování lidí cizí rasy a cizího původu“.

Podobně se chovaly episkopáty i v jiných zemích. Holandští biskupové ihned po obsazení země Němci vydali pastýřský list na obranu Židů. Výsledkem byl ještě tvrdší teror nejen proti katolické církvi, ale i proti Židům samotným. Zástupci Židů, ukrývajících se před deportacemi v budovách Církve, navštívili r. 1941 tajně biskupa z Münsteru von Galena, známého svými odvážnými kázáními proti eutanázii a prosili ho, aby nekázal proti deportacím židovského obyvatelstva, neboť to by jeho postavení ještě ztížilo. Papež Pius XII. vydal r. 1939 encykliku „*Summi pontificatus*“, kde odsuzuje rasistický základ německého nacismu. Tento papež vydal pokyny církevním institucím ve všech zemích obsazených nacisty, aby všemožně Židům pomáhaly. Mnoho klášterů i katolických rodin Židy ukrývalo. Známé jsou zejména akce Pia XII. ve prospěch maďarských Židů, kdy papež intervenoval přímo u diktátora Hortyho, dále jeho intervence u turecké vlády, aby přijala transport uprch-

lých židovských dětí (vyjednavčem byl nuncius Roncalli, pozdější papež Jan XXIII.). Konečně také po obsazení Říma německými vojsky jeho příkaz všem římským klášterům, aby ukryly židovské obyvatelstvo. Nedávno zemřelý rabín a významný židovský myslitel Pinchas Lapide se vyjádřil, že zásluhou Pia XII. bylo buď přímo nebo nepřímo zachráněno před smrtí v plynových komorách milión Židů, proto navrhl už v šedesátých letech, aby mu byl v Izraeli na památku vysázen les čítající milión stromů.

Toto jsou jasná čísla. I mezi katolíky se samozřejmě vyskytli zbabělci a prospěcháři (jako ostatně i mezi samotnými pronásledovanými Židy, vzpomeňme některých útrap způsobovaných za války v ghettech členy samosprávné židovské policie). Lítost a rozhořčení budí vyjádření některých intelektuálů i kněží ve Francii, na Slovensku a jinde, která publikovala s velkým nadšením nacistická propaganda. Nelze rovněž ospravedlnit fakt, že Slovenský štát, postavený na katolických principech, svolil k deportaci židovského obyvatelstva, i když biskupové proti tomu protestovali a usilovali pomoci Židům, jak jen mohli. Smutné je rovněž mlčení francouzských biskupů za Petainovy kolaborantské vlády ve Francii, což bylo předmětem nedávného omluvného vyjádření současného francouzského episkopátu. Tyto věci nehájíme, neboť se hájit nedají a nutno je odsoudit jako každou jinou kolaboraci. Hovořit ale jen o nich a nevzpomenout celkový kontext, který naopak vyznívá jednoznačně ve prospěch katolické církve, je objektivitě vzdálené a vůči katolíkům nespravedlivé.

Katolická církev se jako celek rozhodně nemá ve vztahu k Židům za druhé světové války za co stydět, neboť vzhledem k nepopiratelnému faktu, že sama byla krutě pronásledovaná, učinila pro Židy více než maximum svých možností. Uvážíme-li například, že v Německu z celkového počtu necelých 20 000 světských kněží jich více než 7 000 (tj. 37 procent) prošlo buď koncentráky nebo vězením, případně bylo popraveno, u řeholníků je toto procento ještě vyšší, spočítáme-li, že stejná, ne-li ještě horší situace byla i v jiných zemích obsazených nacisty (nejhorší v Polsku), potom skutečnost, že tato těžce a krutě pronásledovaná společenská skupina nazývající se katolickou církví, dokázala udělat pro Židy to, co udělala, musí každého nezaujatého pozorovatele naplnit uznáním a úctou. Církev v té době rozhodně nezklamala a jednala podle Evangelia.

Je smutné, že tyto skutečnosti jsou mnohými tzv. progresivními katolíky ignorovány. Ale dejme opět slovo polskému páteru Chrostowskému, jehož jsme zmínili v úvodu tohoto článku. Píše v GN 2/1998 na adresu těch katolíků, kteří by rádi viděli svou Církev na kolenou před Židy: „Shození odpovědnosti za vyhlazení východoevropských Židů na Církev trestuhodně opomíjí pravdivé příčiny, počátky a podstatu nacionálního socialismu. Církevní varování před antisemitismem a jeho odsouzení, jakých před druhou světovou válkou rozhodně nebyl nedostatek, se přechází mlčením.“ A dále Waldemar

Chrostowski říká: „Židé a jejich náboženství v obrovské většině přetrvali a rozvinuli se v křesťanském světě. Oboustranné kontakty připomínají duhu, v níž lze rozpoznat všechny barvy. Lakovat ji na černo jako pásmo pronásledování a pohrdání znamená falšovat historii a urážet zdravý rozum. Taková myšlenková redukce ze strany části Židů (a dodejme: progresivních katolíků - pozn. Řádu) je projevem zastaralých stereotypů a předsudků.“

Radomír Malý

Přísněji na teologických fakultách

Kongregace pro nauku víry zveřejnila nový řád pro postup vůči teologům, jejichž nauka je neslučitelná s doktrínou víry. Pokud vejde ve známost, že některý teolog učí na církevní fakultě bludy nebo pokud tyto budou nalezeny v knize, kterou vydal, bude muset absolvovat čtyři stupně přezkoušení. Pokud neodpoví správně v duchu pravověrnosti, bude muset opustit fakultu, kde vyučuje, a bude proti němu možno uplatnit církevní tresty. Tento nový řád podepsal prefekt kongregace kardinál Ratzinger.

Glaube und Kirche 9/1997

Reforma „reformy“ je nutná

Na Teologické letní akademii v rakouském Aigenu v loňském roce řekli biskup Kurt Krenn ze Sankt Pöltenu a liturgický odborník Klaus Gamber, že dosavadní mešní řád Pavla VI., platný od r. 1969, potřebuje naléhavou reformu v duchu návratu k Tradici a pravověrnosti. Striktní návrat k ritu sv. Pia V. není tou pravou cestou, není ani dost dobře možný. Spíše je třeba hledat kompromis mezi oběma rity. Nejschůdnější by se jevilo podle obou referentů znovu přijmout ordinárium i proprium ritu sv. Pia V., avšak obohacené o ty prvky nového Ordo missae, které jsou pozitivní, jako například přímlyvy, pozdravení pokoje atd. To je smysl „reformy“ liturgické reformy - poznamenal biskup Krenn. Do té doby, než bude provedena, je však nutná a potřebná podle něho koexistence obou ritů: Pia V. i Pavla VI.

GK 9/1997

Pornoskandál vysoce postavených

Rakouský obránce nenarozených Martin Humer získal z lázeňského střediska Bad Gaisern fotosnímky sedmi vysoce postavených osob rakouského politického a kulturního života, jak provozují sexuální hry s nezletilými. Poslali mu je nejmenovaní zaměstnanci lázní. Humer uvedl jejich jména na letácích, které rozeslal do každé domácnosti v Bad Gaisern. Protože rakouské zákony nedovolují v těchto případech zveřejnění jmen, vydala prokuratura na Humera žalobu. Tu on vítá, neboť bude moci sdělit tato jména veřejně před soudem.

GK 9/1997

Zednářské Korutany

Rakouské sdělovací prostředky považují spolkovou zemi Korutany za nejsilnější centrum svobodného zednářství. Nezávislý deník „Die Presse“ napsal doslova: „Skutečnou senzací by byl v Korutanech seznam těch osobností politického a hospodářského života, které nejsou svobodnými zednáři.“

GK 9/1997

Dr. Nathanson kritizuje německé biskupy

Nejznámější americký bojovník proti interrupcím a zároveň čerstvý katolický konvertita dr. Bernhard Nathanson (srv. dřívější čísla Řádu) za své nedávné návštěvy v Německu ostře kritizoval zapojení církevních poraden pro těhotné do státní poradenské péče s povinností vydat klientce potvrzení, jež jí pak umožňuje jít na potrat. Nathanson kategoricky odmítá argumentaci, že tím biskupové „takticky“ bojují proti potratům.

GK 9/1997

Lepra stále metlou

Malomocenství v rozvojových zemích dosud není vymýceno. Misionáři v Africe a Latinské Americe jsou s výskytem této nemoci často konfrontováni a žádáni o pomoc. Mnohokrát se setkávají s pověrečnými předsudky domorodců, kteří lepru považují za trest a nikoli za nemoc. V jedné indiánské vesnici v Bolívii například byla jedna malomocná žena, matka rodiny, na rozkaz starosty zaživa upálena. Jiní nemocní leprou umírají zcela bez pomoci, protože obyvatelstvo se jich štítí.

Misionář malomocných 1/1997

Bulharsko: Náboženství se vrací do škol

Tento školní rok se poprvé vyučuje na bulharských základních školách pravoslavné náboženství jako nepovinný předmět. Ministerstvo školství financovalo vydání učebnice, vypracované profesory Teologické fakulty sofijské univerzity.

Gość niedzielny 39/97

Setkání „Dětí klášterů“

V Izraeli se uskutečnilo v jednom kibucu v Galileji setkání asi 200 osob židovské národnosti, které za druhé světové války unikly holocaustu díky úkrytu v kláštrech. Nejvíce jich bylo z Polska, jinak byly přítomni i chráněnci klášterů z Francie, Belgie, Holandska, Itálie, Rakouska, Chorvatska a také z Čech. Izraelský generál Šalomo Lahad, který byl na setkání slavnostním řečníkem, mimo jiné řekl: „Jako židovský národ jsme dosud dostatečně nepoděkovali těm všem, kteří s nasazením vlastního života zachraňovali Židy.“

GN 39/1997

Strana katechismu denně

Nigerijský kuriální kardinál Francis Arinze se vyjádřil, že každý katolík by měl místo sledování televize denně přečíst alespoň jednu stranu nově vydaného Katechismu katolické církve. Jeho znalost je důležitá a inspirující především pro ty katolíky, kteří se věnují misijní práci.

GN 37/1997

Brazilští biskupové proti potratovému zákonu

Brazílie, největší latinskoamerická země, zamýšlí legalizovat interrupce. Zákon tohoto typu byl již předložen dolní komoře parlamentu. Biskupská konference proti tomu ostře protestovala s odvoláním se na páté Boží přikázání a vyhlásila celonárodní kampaň za to, aby zákon nebyl přijat.

GN 37/1997

Čína vyhrožuje

Čínský vicepremiér a ministr zahraničí Qian Qichen varoval katolickou církev před „vměšováním se do vnitřních záležitostí Číny“. Čínští katolíci prý nesmějí poprávat sluchu „nepřátelským silám“. To pronesl na zasedání u příležitosti 40. výročí vzniku tzv. Vlasteneckého sdružení čínských katolíků, které pochlebují komunistickému režimu a není v jednotě se Svatým stolicem. Katolíci věrní papeži jsou nadále v ilegalitě a těžce pronásledováni.

GN 37/1997

Čtyřicet tisíc pro Haase

Celkem 40 000 podpisů bylo ve Švýcarsku shromážděno ve prospěch pravověrného biskupa z Churu Wolfa Haase. Tito věřící protestují proti mediální kampani, jež byla proti němu rozpoutána, a požadují po švýcarských biskupech i po Vatikánu, aby se rázně a energicky zasadili za tohoto hodnostáře.

GK 11/1997

Rouhání bez protestu

Německá kabaretistka Lisa Fritzová se svým kolegou Alim Khanem předvedli v jubilejním roce sv. Hildegardy v jejím působišti v Bingenu zábavný pořad, který nebyl ničím jiným než rouháním kříži, Bohu a Ježíši Kristu. To mělo být „na počest“ sv. Hildegardy. Přes protesty katolíků diecézní biskup Lehmann z Mohuče se proti tomu nezval ani slovíčkem.

GK 11/1997

Evangelické ženy pobouřeny

Německý Svaz evangelických vyznavačských žen vystoupil ze světové organizace „Světový modlitební sněm žen“. Jako důvod uvádí tendence k synkretistickému všesvětovému náboženství. Dodejme, že Svaz katolických žen v tomto všesvětovém sněmu zůstává a podobné tendence mu nevadí.

GK 11/1997

Palestinské úřady pronásledují křesťany

Zprávy světových agentur hovoří o rostoucí perzekuci křesťanů v samosprávných palestinských územích v Izraeli. Pokračuje islamizace křesťanského obyvatelstva, křesťanské hřbitovy jsou pustošeny, telefonní vedení ke klášterům je přerušováno, dochází ke vloupáním do kostelů. Ještě r. 1948 bylo město Betlém, rodiště Spasitelovo, z 80 procent křesťanské, dnes je naopak z 80 procent muslimské.

GK 11/1997

Papež není nemocen

Italský chirurg profesor Gianfranco Fineschi odmítl všechny spekulace o údajné „rakovině“ Sv. Otce Jana Pavla II., které se čas od času objevují v médiích. Fineschi sdělil, že příčinou často pozorované únavy Sv. Otce je jeho nadměrné pracovní zatížení. On sám mu několikrát radil, aby své pracovní nasazení poněkud redukoval.

GK 11/1997

Pomáhají ženám v nouzi

Rakouská odbočka světové protipotratové organizace HLI (Human Life International), která už několik let organizuje modlitební bdění před potratovými klinikami, se rozhodla přidat k této akci další iniciativu: Těsně vedle potratové kliniky zřídí poradnu pro nastávající matky v těžké životní situaci. To se má uskutečnit ve Vídni, Linci, Štýrském Hradci a Bregenci.

GK 11/1997

Papež nebude muset nic říkat

Kubánský františkán Miguel Loredó, který strávil deset let ve vězeních Fidela Castra, prohlásil, že když Sv. Otec přijede na Kubu, nebude muset „vůbec nic říkat“. Už jen sám fakt, že přijel do Havany, bude znamenat jeho absolutní vítězství.

GN 50/1997

Irský episkopát napadá rozhodnutí soudu

Katoličtí biskupové v Irské republice ostře kritizují rozhodnutí Nejvyššího soudu, který povolil znásilněné třináctileté dívce odjezd do Velké Británie na interrupci. V Irsku jsou potraty zakázány. Toto rozhodnutí vrcholného justičního orgánu je tím nepochopitelnější, že rodiče dívky, kteří původně byli pro potrat, nakonec změnili názor.

GN 50/1997

Původce trestných činů mladistvých

V polské Vratislavi vyvolal v minulém roce skandál případ dvou čtrnáctiletých školaček, které vylákaly svou spolužačku, jež byla všeobecně ve třídě neoblíbená, na procházku k řece, kde ji ubodaly noži. Při vyšetřování řekly, že takové scény vidí v televizi. Totéž uvedl i patnáctiletý chlapec, který také bestiálně zabil svého spolužáka. Násilí a brutalita v televizi, kdy není jasné, na čí straně je dobro a na čí zlo, mají prokazatelný vliv na kriminalitu dětí a nezletilých, což potvrzují psychologové i sociologové. Jedinou možnou obranou je tlak ze strany rodičů proti takovým pořadům a současně též ochota najít si čas pro děti, které, protože rodiče jsou příliš zaneprázdněni prací nebo podnikáním, vysedávají z dlouhé chvíle u televize.

GN 50/1997

Je na Kubě náboženská svoboda?

Arcibiskup Havany kardinál Jaime Ortega Alamino řekl během svého pobytu v USA, že kubánský režim neustále zdůrazňuje, že věřící mají v zemi náboženskou svobodu. Kardinál odmítá toto tvrzení s tím, že Castrova komunistická diktatura chápe svobodu náboženství pouze jako svobodu výkonu kultu. Jakákoliv jiná aktivita ve věcech víry je stíhána, což nelze pokládat za náboženskou svobodu. Tato kardinálova slova jsou v souladu se zprávou Mezinárodní organizace novinářů, která obvinila Kubu z nerespektování svobody slova. Od dubna loňského roku skončilo ve vězení 24 nezávislých novinářů. Pronásledování postihlo i katolickou církev, konkrétně osoby aktivní v publicistické a vydavatelské práci. Tyto represe nepolevují ani s blížící se návštěvou Sv. Otce v této komunistické zemi.

GN 44/1997

Nejvíce misionářů z Itálie

V současné době pracuje na celém světě 16 314 misionářů z Itálie. Je to jejich nejvyšší počet z jedné země. Nejvíce jich pracuje v zemích Latinské Ameriky.

GN 44/1997

„Jak dobře dokáže nebe vydobýt z našich překážek největší užitek!“

Miguel de Cervantes

„Je víc věcí na zemi i na nebi, než se zdálo vašim filozofům.“

William Shakespeare

Žádná nová povolání v Irsku

Arcidiecéze v irském Dublinu nemá v tomto školním roce ani jednoho kandidáta kněžství. Katolická církev v této zemi se již několik let potýká s úbytkem kněžských povolání, v duchovní službě vypomáhají misionáři z Afriky.

Tag des Herrn 41/1997

Thajsko: Nepropouštět zaměstnance!

Katolický arcibiskup z Bangkoku Kitbunchu zakázal církevním institucím propouštět své zaměstnance z čistě ekonomických důvodů. Zároveň vyzval faráře, aby nenechali své farníky, kteří upadnou do materiálních potíží, bez pomoci.

Tag des Herrn 41/1997

V Moskvě zavražděn kněz

Jeden z vysoce postavených duchovních ruské pravoslavné církve, jehož jméno nebylo zveřejněno, byl nalezen ve svém moskevském bytě ubodán noží. Zavražděný 42 letý kněz pracoval v oddělení moskevského patriarchátu pro zahraniční styky a měl na starosti kontakty s katolickou církví. Zločin vyšetřuje moskevská kriminální policie, která prozatím k tomu nepodala žádné informace.

Tag des Herrn 41/1997

Argentinský biskup zůstal pevný

Biskup ze St. Louis v Argentině Juan Rodolfo Laise nepovolil ve své diecézi podávání sv. přijímání na ruku. Učinil tak přesto, že argentinská biskupská konference minulého roku požádala v Římě o povolení této praxe, což bylo vyřízeno kladně. Biskup Laise se odvolal na dopis Kongregace pro liturgii, jímž byla praxe podávání na ruku sice povolena, ale biskupovi umožňuje nepovolit ji ve své diecézi, když ji uzná za škodlivou. Zároveň zmíněná kongregace dává právo každému duchovnímu, jemuž svědomí nedovoluje smířit se s tím, odmítnout podat na ruku. Sama argentinská biskupská konference ve svém prohlášení, jímž zavádí možnost přijímání na ruku, upřednostňuje přijímání do úst jako důstojnější a více připomínající reálnou přítomnost Pána Ježíše v konsekrované hostii.

Information St. Petri 11/97

Poselství Fatimy: modlitba a osobní svědectví

Pařížský arcibiskup kardinál Jean Marie Lustiger celebroid 13. října loňského roku u příležitosti 80. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě slavnou mši svatou přímo ve fatimské bazilice. V kázání připomenul, že posláním křesťanů v této době, o němž mluví ve Fatimě Matka Boží, je modlitba za obrácení hříšníků a osobní svědectví. Dále řekl, že jen tři lidé na světě znají tzv. třetí tajemství z Fatimy: vizionářka sestra Lucie, papež Jan Pavel II. a prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Ratzinger.

GN 43/1997

Zednářský spolek „Voltaire“ vyhlásil boj Církvi

V roce 1994 byl francouzskými poslanci Evropského parlamentu za radikální stranu a stranu zelených založen mezinárodní spolek „Voltaire“, který si klade za cíl „obranu laicismu jako základu republiky, boj proti morálnímu integrismu a cenzuře“. Předsedou je odpadlý katolík, kdysi člen hnutí charizmatické obnovy Thierry Meyssan, pokladníkem jistý Michel Sitbon, vydavatel pornografických časopisů. V roce 1996 soustředil „Voltaire“ pod hlavičkou antiklerikalismu dvanáct francouzských i zahraničních organizací, v loňském roce k němu přistoupila též tzv. „Komunistická revoluční liga“. „Voltaire“ se netají svým propojením se zednářskými lóžemi a tvrdí o sobě, že chce důsledně naplnit ideály svobodného zednářství. Francouzský osvícenský filozof Francois Arouet Voltaire, smutně proslulý svou nenávistnou protikřesťanskou ironií, je symbolem a vzorem tohoto spolku. Katolické odmítání interrupcí a mimomanželského sexuálního života je pro tento spolek důkazem, že „katolická církev nadále pokračuje ve své kriminální a totalitární minulosti“. Papež Jan Pavel II. je prý zločinec, který „má na rukou krev“. To proto, poněvadž ve své encyklice Evangelium vitae odmítá potraty a kondomy, čímž prý přispívá ke zvýšení počtu ilegálních potratů, při nichž dochází k úmrtí žen v důsledku neodborného provedení zákroku a s odsouzením kondomů prý zase souvisí zvýšené riziko úmrtí na AIDS. Spolek se velmi rychle rozšiřuje. Smutné je, že za jeho spojence se považuje i hnutí katolických (!) intelektuálů soustředěných kolem časopisů „Goliath“ v Lyonu.

GK 10/1997

Protestující proti Waiglovu výroku

Německý ministr financí a předseda bavorské CSU Theo Waigel se nechal slyšet, že kdyby prý katolická církev vystoupila ze státního systému poradenské péče o těhotné a přestala vydávat potvrzení umožňující ženě jít na potrat, znamenalo by to „hlubokou krizi její věrohodnosti“. Jedenáct německých tzv. Iniciativních kruhů kněží a laiků okamžitě protestovalo proti

tomuto výroku a vyslovilo politování, že toto říká vedoucí politik strany nazývajících se křesťanskou, který se hrdě vydává za praktikujícího katolíka.

GK 10/1997

Snahy o celopolskou katolickou televizi

Již čtyři roky bezvysledně usilují minorité z kláštera Niepokalanów v Polsku, který založil a kde působil sv. Maksymilian Kolbe, o povolení televizního vysílání pro celou zemi. Minorité v Niepokalanowě založili totiž již počátkem 90. let televizní stanici „Niepokalanów“, která celodenně vysílá náboženské pořady (bohoslužby, církevní zpravodajství, duchovní koncerty, filmy s náboženskou tematikou, vzdělávací programy atd.). Její kanál však zasahuje pouze oblast středního Polska, větší rozsah jí Rada pro rozhlas a televizi nepovolila. S nástupem nové, pravicové vlády přichází však naděje, že i toto se změní a Poláci dostanou možnost sledovat svoji čistě katolickou televizi, která nebude otravovat národ konzumním materialismem, násilím a pornografií.

GN 38/1997

Slova Svatého otce

„Biskup musí svůj úřad a autoritu vykonávat jako službu jednotě. To obsahuje základní aspekty, které nesmějí být zpochybňovány ani veřejným míněním, ani nátlakem určitých skupin. Vyzývám švýcarské věřící, aby ve víře přijímali učení církve.“

Z projevu ke švýcarským biskupům 4.9.97

„V současné evropské kultuře je zřejmá snaha „privatizovat“ etiku a popřít mravní význam křesťanství. Sociální nauka Církve představuje však sama o sobě odmítnutí takové „privatizace“. Víra má své sociální dimenze, které jsou obecně závazné. Etika vždycky musí mít přednost před politikou, ekonomikou a technologií. Toho se Církev nesmí nikdy zříct...“

*Z projevu u příležitosti Evropského shromáždění
k sociální nauce Církve 20.6.1997*

„Široké vrstvy veřejného mínění ospravedlňují dnes zločin interrupce ve jménu práva na individuální svobodu a pod touto záminkou si nárokují beztrestnost za tyto zločiny. A nejen to, nýbrž požadují také, aby stát je prováděl v absolutní svobodě a v rámci bezplatného zdravotnictví. Dokladem takového jednání je dnes současná právní praxe potratů ve Spolkové republice Německo...“

*Z projevu k novému německému vyslanci
u Svatého stolce J. Oesterheltovi 18.10.97*

„Princip jednoty a nerozlučitelnosti manželství je základem sociálního řádu. Tento základ je povýšen na svátost...“

Z kázání v Rio de Janeiro 4.10.1997

„Maria jako Panna je vzorem panenství Církve. Panenství znamená jak fyzikální stav, tak i cudnost. K cudnosti jsou povoláni všichni věřící. Dogma o Marii jako Panně připomíná každému věřícímu, ať už žije v celibátě nebo v manželství, aby svůj stav žil cudně, to znamená v naprosté věrnosti buď celibátnímu nebo manželskému poslání...“

Z generální audience 20.8.97

„Titul ‚Matka Církve‘ nedal Panně Marii teprve Druhý vatikánský koncil. Už r. 1748 papež Benedikt XIV. ji tak nazval, podobně i později Lev XIII. Dále se tento titul objevuje v nauce Jana XXIII. a Pavla VI. Tento titul odráží hluboké přesvědčení věřících, že Panna Maria není jen Matkou Kristovou, nýbrž i všech, kdo se k Němu hlásí a přijímají Jež...“

Z generální audience 17.9.97

„Mateřské prostřednictví Marie nijak nezatemňuje jediné a plné prostřednictví Kristovo. Slova sv. Pavla z listu Timoteovi (1 Tim 2,5-6), která hovoří o Ježíši Kristu jako jediném prostředníkovi, znamenají, že je vyloučeno každé jiné prostřednictví, ne však prostřednictví podřízené Kristu...“

Z generální audience 1.10.97

„Je pravda, že svoboda se buduje namáhavě. Pravdivá svoboda vždycky něco stojí. Každý z nás musí od počátku tuto námahu podstoupit. Odtud se rodí následující otázka: Může člověk tento řád svobody vybudovat sám, bez Krista nebo dokonce proti Kristu? Je to otázka neobyčejně dramatická, ale jak aktuální v sociálním kontextu, přesyceném koncepcemi demokracie inspirované liberální ideologií! Je snaha namluvit člověku, že Bůh je překážkou na jeho cestě k plné svobodě, že Církev je nepřitelem svobody, že svobodě nerozumí, že se jí bojí. To je neslýchané zmatení pojmů. Církev přece nepřestává být ve světě hlasatelkou Evangelia svobody! To je její poslání. ‚Ke svobodě nás vysvobodil Kristus!‘ (Gal 5,1) Proto křesťan se nebojí svobody, neutíká před ní. Přijímá ji tvořivým způsobem jako poslání svého života. Svoboda je nám nejen dána, ale též zadána, uložena...“

Z projevu ve Vratislavi u příležitosti ukončení kongresu 1.6.97

„V některých částech světa se stále častěji slyší stížnosti na ovládnutí médií tzv. západní kulturou. Produkty médií jsou nazírány jako zosobnění hodnot uznávaných Západem. Odvolávají se přitom na údajně křesťanské

hodnoty. Pravda je však taková, že nejvyšší hodnota, jakou zosobňují, je komerční zisk...”

Z projevu k 31. Světovému dni masových sdělovacích prostředků

Křesťanství nejpronásledovanějším náboženstvím světa

V průběhu 20. století zahynulo v důsledku pronásledování více křesťanů než ve všech předcházejících 19 staletích dohromady. K tomuto závěru dospívá americká historička Nina Sheová.

GN 2/1998

Maďarský biskup obráncem cudnosti

9. listopadu loňského roku byl papežem Janem Pavlem II. blahořečen maďarský biskup Vilmos Apor. O jeho životě se katolická média u nás téměř nezmiňovala. Proč, o tom něco napoví jeho život.:

Pocházel ze šlechtického rodu, studoval ve Vídni a stal se knězem, později r. 1941 ve věku 49 let biskupem v Györu. Proslul jako „maďarský Stojan“, rozdal chudým úplně všechno, též na jeho adresu kolovaly podobné žertovné historky jako o Stojanovi. Velice propagoval sociální nauku Církve, především encykliky *Rerum novarum* Lva XIII. a *Quadragesimo anno* Pia XI. Když r. 1944 obsadili Maďarsko němečtí nacisté a začali odvážet Židy do koncentračních táborů, biskup Apor oficiálně protestoval u úřadů a vydal na jejich obranu ostrý pastýřský list. Píše v něm doslova: „Kdo tvrdí, že někdo jen proto, že je Žid nebo černoch, může být mučen nebo dokonce zabíjen, nemá mezi věřícími co dělat a je třeba nakládat s ním jako s pohanem, neboť to není křesťan...“ Němci koncem r. 1944 ustoupili před náporům Rudé armády. Sovětsí vojáci si však počínali ještě hůře než hitlerovci. Vraždili a zejména znásilňovali mladé ženy a dívky. Biskup Apor si stěžoval na sovětském velitelství, ale nepochodil. Velící důstojník mu řekl: „Jsme vítězové v této zemi, proto máme právo dělat si, co chceme.“ Biskup Apor ukryl některé ženy ve sklepě biskupského paláce. Rudoarmějci je však vypátrali a chtěli některé odvést. Biskup se postavil na odpor, došlo k ostrému slovnímu střetu, který skončil tím, že sovětský důstojník vytáhl zbraň a duchovního zastřelil. Skonal jako dobrý pastýř dávající život za své ovce. V Maďarsku za komunistické éry nesměl být pohřben. Důvod? Měl konflikt s „osvoboditeli“, sovětskými vojáky, kteří se ukázali v jiném, mnohem horším světle. Ti, kdo nadále přijímají dogma o „osvobození“ střední Evropy Rudou armádou, budou nutně zklamáni a rozhořčení, proto se média bojí o biskupu Aporovi mluvit. Tím více si zaslouží uznání gesto Sv. Otce, který Vilmore Apora blahoslavlil.

Podle Information FMG 63/1998

R. Malý

Noví bůžkové místo Boha

Pařížský kardinál Jean Marie Lustiger pronesl nedávno v Lateránské bazi-
lice kázání o nových bůžcích tohoto světa, kteří mají nahradit jediného pra-
vého Boha. Jsou to: peníze, sexualita a média. Nová evangelizace, k níž
vyzývá Sv. Otec, musí podle kardinála nejprve demaskovat tyto bohy jako
falešné, potom teprve je možno hlásat pravého Boha.

Information FMG 63/1998

Úzkoprsí v sexuální morálce?

Biskup z rakouského Eisenstadtu Paul Iby v rozhovoru pro deník „Kleine
Zeitung“ odpověděl na otázku, jak se staví k současné nauce Jana Pavla II. ve
věci sexu, takto: „Tady jsme skutečně úzkoprsí, velice úzkoprsí. Věžíme až
příliš v negativistickém postoji minulých staletí. Jako biskupovi, jako hlasate-
li nauky Církve mi to dělá velké starosti.“

Dodejme: Nám zase dělá starosti něco úplně opačného. Totéž, co dělá
starosti Sv. Otci: přílišná sexuální uvolněnost, jejíž hořké plody sklízíme.

Information FMG 63/1998

Biskup vyzval k podpoře producentů anti-pilulek

Biskup německé diecéze Lumburg-Frankfurt a. M. Franz Kamphaus vy-
zval v článku ve Frankfurter Allgemeine Zeitung katolíky k finanční podpoře
vládní nadace pro rozvojový svět, která má ve svém programu na prvním
místě „sexuální osvětu“ a „produkci antikoncepčních pilulek“. Biskup z Augs-
burgu Viktor Dammertz zase vysoce ocenil činnost diecézního nakladatel-
ství, které mimo jiné prodává ve velkém kazety s nahrávkami tvrdého rocku
a satanistické hudby, knihy s propagací buddhismu a orientálních mystérií
apod. To nepotřebuje komentáře.

Information FMG 63/1998

Kde berou peníze?

Pornočasopisy se těší ve světě obrovskému finančnímu úspěchu. „Bravo“
jen v německé verzi dosahuje nákladu 1,5 miliónu výtisků týdně, čtrnáctide-
ník „Bravo girl“ 800.000. Další čtrnáctideník „Mädchen“ (Dívka, vychází
i v češtině) má náklad v německé verzi 606.000. Tyto a další pornočasopisy
jsou v hojném nákladu distribuovány i v zemích bývalého komunistického
bloku.

Information FMG 63/1998

Buď teroristé nebo vycestovat!

Ředitel jednoho gymnázia v Německu odpověděl rodičům, kteří žádali
osvobození svého dítěte z hodin sexuální výchovy, že toto je nemožné a když
se jim to nelíbí, mají prý pouze dvě možnosti: buď se stát teroristy nebo se

z Německa vystěhovat. Rodiče se ovšem nedali odradit a protože věděli, že zákon jim to umožňuje, dosáhli nakonec svého. K nelibosti pana ředitele, který má moc dát jejich dítěti najevo svoji nepřítel.

Information FMG 63/1998

Sexuální výchova také v Rusku

Mezinárodní organizace pro plánované rodičovství (IPPF), jež od r. 1991 působí také v Rusku, prosadila i na ruských školách tzv. sexuální výchovu. Na některých z nich je rozdáván leták s titulem „Tvůj přítel prezervativ“. Výuka tohoto předmětu má začít od září letošního roku a má být povinná bez jakékoliv výjimky. Proti tomu protestuje ruská odbočka hnutí HLI a také některé kruhy ruské pravoslavné církve.

Information FMG 63/1998

Případ F. Provazníka publikován v zahraničí

Časopis na obranu práv rodičů a nenarozených v Německu Information Freundskreises Maria Goretti č. 63/1998 publikoval případ lysického faráře P. Františka Provazníka. Vyzvedl jeho statečnou obranu dvou děvčat, která odmítla účast na sexuální výchově a tanec, při němž se jich chlapci měli nevhodně dotýkat. Redakce časopisu se též obrátila písemným dotazem na brněnské biskupství, proč byl P. Provazník suspendován. Biskupský sekretář odpověděl, že redakce je „o celé záležitosti nesprávně informována“ a že „záležitost je komplikovaná a těžko ji popsat v několika řádcích“.

Pius XI. o sexuální výchově

Papež Pius XI. se již před druhou světovou válkou zabývá otázkou sexuální výchovy v encyklice „*Divini illius Magistri*“. Citujeme z ní: „Je v nejvyšším stupni nebezpečný ten směr, který v našich dnech proniká do oblasti výchovy, do otázek tak choulostivých, jakými jsou mravní čistota a cudnost. Velmi rozšířený je omyl těch, kteří si myslí, že mladí lidé mohou být uchráněni před pokušením smyslnosti ranou sexuální osvětou pro všechny bez rozdílu. Tito lidé se velice mýlí, neboť nepočítají s vrozenou lidskou slabostí. Zkušenost je taková, že mladí lidé hřeší proti mravní čistotě ne z nevědomosti, ale ze slabosti vůle...“

Ve Francii uvězněn odpůrce potratů

Šedesátiosmiletý francouzský pediatr Xavier Dore byl v listopadu loňského roku zatčen při demonstraci před potratovou klinikou v Bois d'Arey. Důvodem bylo, že dr. Dore uspořádal tuto protipotratovou demonstraci přes zákaz místních úřadů. Dore je zakladatelem protipotratového hnutí pod názvem „SOS nejmenších“. Návrh na propuštění z vazby odmítl odvolací soud ve Versaille. Dore totiž byl za podobný „trestný čin“ potrestán již v r. 1996.

Více než 100 polských poslanců zaslalo francouzským úřadům protestní dopis, v němž požadují okamžité propuštění a zastavení trestního stíhání státního ochránce nenarozených.

GN 49/1997

Bratrstvo sv. Petra vzrůstá

Kněžské bratrstvo sv. Petra, které celebruje na základě povolení Sv. stolce v ritu sv. Pia V., má už 81 kněží, zatímco v době svého vzniku v r. 1988 jich mělo pouze 13. V jejich semináři ve Wigratzbadu v Německu a v dalším v USA studuje v současné době 115 seminaristů.

Information st. Petr 97/1997

Sekty v ofenzívě

Odhaduje se, že 2,2 procenta obyvatelstva světa, tj. cca 96 miliónů lidí, náleží k tzv. novým náboženským hnutím neboli sektám. Tento počet je vyšší než např. počet vyznavačů judaismu na celém světě.

GN 51-2/1997

Američtí biskupové znovu o potratech

U příležitosti 25. výročí legalizace interrupcí v USA vydali biskupové této země prohlášení, v němž litují zejména pomatení mysli, kdy zabít nenarozeného dítěte se chápe jako dobro a nikoli jako zlo. Zároveň američtí pastýři polemizují s názorem těch katolíků, kteří se sice dušují, že jsou proti interrupcím, ale s odvoláním na svobodu svědomí tvrdí, že není možno vnucovat toto své přesvědčení jiným. Preláti USA doslova říkají: „Toto je podobná absurdita, jako kdyby někdo tvrdil, že je proti otroctví, sám že také žádného otroka nemá, ale že nelze proti otroctví bojovat, aby nevnucoval své přesvědčení druhým.“ Biskupové také vyjádřili své politování nad skutečností, že prezident Clinton odmítl nabídku protipotratových organizací, že když vláda neudělí finanční podporu propotratovým sdružením, podpoří jej v jeho obchodní iniciativě.

GN 47/1997

Před 50 lety vzniklo Růžencové křížové tažení

Na podzim r. 1947 rozvinul rakouský kněz Petrus Pavlicek modlitební iniciativu nazvanou „Růžencové křížové tažení“. Bylo to v době okupace Rakouska Rudou armádou. Poněvadž z přirozeného hlediska nebyla naděje na odchod sovětských vojsk, rozhodl se P. Pavlicek obrátit se k nadpřirozeným prostředkům. Věřící byli vyzváni, aby se na tento úmysl intenzivně modlili růženec. Do akce se zapojili i politikové, jmenovitě kancléř Figl. Úspěch se dostavil r. 1955, kdy Rusové z Rakouska odtáhli a byla podepsána státní

smlouva. Růžencové křížové tažení však tímto neskončilo, zaměřilo se ve svých modlitbách zejména na obranu nenarozeného života.

Betendes Gottes Volk 3/1997

Kardinál varuje před přílišným optimismem

Obrovské zástupy mládeže na srpnovém setkání se Svatým otcem v Paříži nejsou podle kardinála Lustigera, pařížského arcibiskupa, zástupy převážně věřících mladých lidí, ale naopak lidí nevěřících, kteří hladoví po duchovních hodnotách. Jejich hlad je třeba nasytit prezentací autentického křesťanství, jak to činí Sv. Otec.

GN 45/1997

Přinese návštěva Sv. Otce na Kubě pád komunismu?

Lednová návštěva Sv. Otce Jana Pavla II. na Kubě byla opravdu impozantní, což vyniklo zvláště tváří v tvář mediální kampani, která ho líčí jako smrtelně nemocného a bezmocného starce. Jan Pavel II. znovu dokázal svou duchovní i duševní vitalitu, která je schopna burcovat a inspirovat nenásilné hnutí odporu proti totalitám všeho druhu. Sv. Otec otevřeně vyzval Castrův režim, jeden z posledních ostrovů ďábelského komunismu, k propuštění politických vězňů a k respektování svobody a základních lidských práv. Neodpustil si samozřejmě své nejčastěji zmiňované téma - potraty. Máme důvody věřit, že tak jako v jiných zemích, i na Kubě znamená návštěva Sv. Otce konec bolševického režimu.

-rm-

Biskup Haas: dobře nebo špatně?

Vatikán zasáhl do léta trvajícího sporu mezi pravověrným biskupem ve švýcarském Churu Wolfgangem Haasem a neomodernistickými duchovními a věřícími jeho diecéze, kteří, žel, našli podporu i u ostatních švýcarských biskupů. Haas se stal nepohodlným také švýcarské vládě, která žádala opakovaně u Vatikánu řešení této situace. Vatikán rozhodl: Haas byl jmenován arcibiskupem v nové zřízené diecézi Vaduz v Lichtenštejnsku, které je jeho vlastí. Tím „zabil“ Svatý stolec, tak říkajíc „dvě mouchy jednou ranou“. Na jedné straně vyhověl švýcarské vládě a také švýcarským progresistům, kteří se konečně „zbavili“ biskupa, jenž byl výčitkou jejich svědomí, na druhé straně ale dal povýšením do funkce arcibiskupa plně za pravdu jeho teologickým názorům a pastorační praxi. Pravověrní katolíci a přátelé biskupa Haase (k nimž se níže podepsaný počítá) mohou být spokojeni. Stejně spokojeni mohou být ale též jeho odpůrci. Šalomounské řešení? Snad.

Světová média však poukazují ještě na jinou skutečnost. Haas byl spojen s pravověrnou katolickou prelaturou Opus Dei, kterou velmi podporuje Sv. Otec. Jeden z jeho sekretářů náleží k této organizaci. Vliv Opus Dei je údajně

solí v očích vatikánskému státnímu sekretariátu v čele s kardinálem Sodanem, nehledě k tomu, že státní sekretariát měl vždycky sklony řešit věci diplomaticky a vyvarovat se konfliktů. Sečteme-li tedy všechny tyto vlivy, výsledkem nemohlo být nic jiného než tento kompromis. Bude-li to k prospěchu nebo ne, ukáže budoucnost. Přejeme si, aby to první bylo pravdou.

Radomír Malý

SCESTNÁ FRÁZE (NEO)MODERNISTŮ

(Pokračování)

„Je třeba odmítnout jakékoliv zjednodušování problémů. Všechno je složité a nedá se redukovat na prosté a jednoznačné odpovědi.“

Tyto a podobné formulace slyšíme dnes velmi často jako kritiku na adresu tzv. fundamentalistů. Jakékoliv zjednodušování problémů je prý podobná demagogie, kterou uplatňovaly totalitní režimy nacismu a komunismu. Ano, i my jsme proti simplifikacím za účelem politické či jiné demagogie, užili jsme si jí za totality nadmíru. Jenže nelze zapomínat na opačný extrém: záměrné zesložňování problémů, komplikování, mlžení. Toto nebezpečí je dnes mnohem aktuálnější než zjednodušování problematiky. Zvláště se to týká oblastí víry a mravů, kde platí naprosto jednoznačně Kristovo: „Vaše řeč budiž, ano, ano - ne, ne.“ Právem jsou předmětem kritiky naší veřejnosti ti politikové, kteří místo aby pojmenovali jasně zlodějnu zlodějnou a rozkrádání rozkrádáním, zamlžují pravý stav věcí řečmi o „složitosti“ problémů. Každý, kdo má odvalu, ať v politice, ať v církevně-náboženském životě, nazvat věci pravými jmény, dostane ihned nálepkou „simplifikátora“, „demagoga, který záměrně zjednodušuje problémy“, v nejlepším případě „diletanta, který nepronikl do hloubky a podstaty věci“. Zapomíná se ovšem, že k právům člověka též patří dostat na jasnou otázku jasnou odpověď. Samozřejmě tam, kde je ji možno dát. Na otázku, jaké je učení Církve ve smyslu Tradice, jaká jsou církevní dogmata a morální nauka, je potřeba jasná odpověď, a ne složité teologické rozbory. Ty mohou být předmětem odborných diskusí, ale věřící potřebují slyšet jasné slovo. Taktéž v politice, když se jedná o to, kdo je vinen současným „zmizením“ miliard z naší státní pokladny. Tady už nejde o politiku, ale o morálku. Někdo konkrétní krade a je třeba to jasně říct a pojmenovat, jakož i ukázat prstem na viníka. Je-li toto zjednodušování, potom je třeba říci spolu s filozofem Humem a starověkými sofisty, že žádná objektivní pravda neexistuje.

R. Malý

SLOVO O TÉTO DOBĚ

Vypůjčil jsem si tento nadpis od známého českého teologa dr. Oto Mádra, který počátkem padesátých let pod tímto názvem psal své „samizdaty“, úvahy o tehdejší situaci z duchovního pohledu. Troufám si tvrdit, že tato doba je stejně závažná jako ta tehdejší. S tím rozdílem, že tenkrát byly přece jen „jasnější fronty“, vědělo se, kde je přítel a kde nepřítel. Dnes je to zamlženější a zmatenější. Zorientujeme se vůbec?

V církevní rovině zde máme přijímání na ruku. Nebudeme rozebírat tuto problematiku z teologického pohledu, neboť to už učinily a činí nadále Světlo a MK Report; s jejich názory se v podstatě ztotožňujeme. Biskupská konference rozhodla, jak rozhodla. Katolík má od první postní neděle právo přijímat na ruku a my v žádném případě netvrdíme, že ten, kdo využije této možnosti, je horším katolíkem než ten, kdo se přidrží tradičního způsobu.

Ve hře je ještě jiný aspekt. Příslušná instrukce římské Kongregace pro liturgii z r. 1969 dovoluje podávání na ruku pouze tam, kde se tento zvyk samovolně a spontánně (bez povolení Sv. stolce) rozšířil. U nás ale tento způsob rozšířen nebyl a až na nepatrné výjimky ho nikdo z věřících nepostrádal. Tradiční přijímání do úst bylo naprosto samozřejmé, nedošlo k žádnému spontánnímu přijímání na ruku jako v Holandsku a Německu v 60. letech. Proč tedy najednou tato změna, zvláště když je očividné, že Sv. Otec je zásadním odpůrcem přijímání na ruku a několikrát se v tomto směru vyjádřil? Pokud je trpí nebo dokonce v Německu sám na ruku podává, tak jen proto, poněvadž respektuje opačné rozhodnutí příslušného episkopátu.

Polský episkopát naproti tomu s odvoláním na stanovisko papeže opakovaně prohlásil, že jediná přípustná forma sv. přijímání je do úst a dokonce vkleče. Na ruku nepřijímají ani Slováci, Litevci a další z východoevropských katolíků. Proč právě my jsme museli žádat o výjimku? V diskusi s kněžími, stoupenci této praxe, se objevují nejčastěji názory, že k nám jezdí mnoho věřících z německé jazykové oblasti, kde je přijímání na ruku téměř již pravidlem. Byla tedy tato změna jen kvůli nim? Proč se oni jako hosté nemohou v tomto směru přizpůsobit nám, jak to žádá a žádal od nepaměti dobrý mrav, aby se host přizpůsobil zvykům hostitele?

Buď jak buď, uvedený argument je nejvýmluvnější. Zdaleka nejde pouze o německy mluvící turisty. Věc má totiž ještě jiný rozměr. V podtextu je možno cítit snahu naší církve přizpůsobit se církvi v západní Evropě se vším všudy. Církev v tomto ohledu sleduje trend zahraniční politiky, jejímiž prioritami jsou NATO a Evropská unie. Polský týdeník Gość niedzielny však uveřejnil rozhovor s biskupem z Katovic Damianem Zimonem, který na otázku, zdali se neobává, že vstup Polska do UE bude znamenat i tlak na tuto zemi, aby liberalizovala své potratové zákony, odpověděl kladně.

Evropská unie je ovládána zednáři a přívrženci New Age, kteří svým tlakem dosáhli změny zákonů v neprospěch života nenarozených dětí v jihoevropských zemích, v Belgii, Lucembursku a teď se soustřeďují na Irsko, které jako jediné jim odolává. Spolu s tím slábne i odpor Církve proti této tendenci, jak je patrné v Německu, kde biskupové ve své většině selhali tváří v tvář potratové praxi zapojením církevních poraden do státní sítě včetně udělování potvrzení, jež opravňuje k interrupci.

Této oficiální podobě západní Církve se chceme přizpůsobit? Zdá se, že ano. Nasvědčuje tomu i stejný postup vůči věřícím, duchovním i laikům, kteří odmítají kompromisy a varují před výprodejem tradičních duchovních hodnot a neomylné nauky Církve. Pravověrný švýcarský biskup Wolfgang Haas byl již delší dobu předmětem nenávistné kampaně, do níž se žel zapojili i švýcarští biskupové, kteří by mu správně měli být oporou. Stejně pravověrní biskupové Dyba, Krenn, Meisner a Laun jsou tlačeni čím dál víc do izolace, protože se věrně drží papeže a Tradice. Katolíkům, kteří se vyjádří, že chtějí být věrni papeži a biskupům s ním spojeným, se ihned předhodí sektářství, protože prý „všichni biskupové jsou spojeni s papežem, ne jen někteří“. Skutečně všichni? I Gaillot ve Francii, jenž musel být pro svou zjevnou nekatolicitu odvolán? I ti němečtí biskupové, kteří navzdory jasnému pokynu Sv. Otce a kardinála Ratzingera, aby církevní poradny pro těhotné vyjmuli ze státního systému, odepřeli poslušnost?

Episkopáty v západní Evropě - až na malé a známé výjimky - mlčí též k sexuální výchově na školách. Řád v minulých číslech informoval o tom, že na církevních školách se nevyučuje katolická sexuální etika, a pokud se rodiče ohradí, biskupové jejich stížnost prostřednictvím svých úředníků odmítnou. Tito věřící jsou prohlášeni - právě tak jako stejně smýšlející biskupové, kněží a řeholníci - za „fundamentalisty“ nebo „sektáře“. Nejednájí stejně i někteří naši pastýři?

Ozývá se obviňování, že tito lidé jsou proti „pluralitě v Církvi“. Není to pravda. Pluralita s rozdílností spiritualit, forem i teologických nauk je možná a prospěšná, její hranicí však jsou dogma a morálka. Jít za tuto mez se rovná odpadu od Církve. Zde již nemáme co do činění s reformou Církve, s novotami, které jsou nutné a prospěšné. Jde o ideologii, o zcela jinou koncepci Církve, která už není katolická. Tato nová ideologie nevyrostla z nějaké přirozené potřeby, není produktem spontánního volání věřících po změnách, nýbrž je vnucována shora prostřednictvím médií, jejichž tlaku se žel přizpůsobuje i značná část biskupů. Pod pokličkou vznešených řečí o pluralitě názorů a mínění pouze jediná koncepce Církve se vnucuje administrativně a direktivně. A kdo ji nesdílí, je „sektář“ a „fundamentalista“. Hrozí nám, že tyto tendence se prosadí na chystaném plenárním sněmu české katolické církve, plánovaném po r. 2000.

V sázce je osud Církve jako strážkyně neomylného pokladu víry, jako Boží instituce pověřené předávat (tradovat) pravdu následujícím generacím. Nová církev má být synkretistickou společností, kde je pravda relativní, kde se ona jenom neustále hledá a není rozhodující, zda ji někdo nalezne. Nová církev má akceptovat nejen mylné nauky protestantismu, ale též má být „obohacena“ o některé prvky orientálních náboženství a moderní bezbožecké filozofie.

Tento obraz Církve je ovšem věrným obrazem evropské a také české společnosti. I tady média (a v jejich pozadí temné síly zednářstva a New Age, které jim vládnou) vnucují konzumní ideologii hodnotového relativismu, kde rozhodující je vnější úspěch a nikoli pravda a morálka. Tomu se chtít nechtít musí přizpůsobit i politické strany od komunistů až po Sládkovy republikány. Žel se to týká do značné míry i KDU-ČSL. Stateční a křesťansky zásadoví poslanci jako dr. Jiří Karas, kteří loajálně, avšak ostře kriticky vystoupí i proti samotnému prezidentovi, jemuž vytknou, že podléhá vlivu bývalých bolševiků, naleznou ve vlastní straně odsouzení místo podpory, alespoň co se týká jejího vedení.

Jenže chyba je v tom, že Církev nesmí být obrazem společnosti, její věrnou kopií. Jejím posláním vždy bylo a bude také být „znamením odporu“. A ona jím skutečně nadále bude. Když ne v mnoha svých biskupech, tak zcela určitě v mnoha svých duchovních a věřících, v osobnostech typu současného Sv. Otce, Matky Terezy, Bernarda Nathansona, biskupa Haase a jiných. Český katolík, bude-li hledat inspiraci a povzbuzení u těchto osob, ať už na Západě či na Východě, v Asii či Americe, určitě nepropadne beznaději. Pán mu tady naopak poskytne radostné ujištění, že „pekelné brány Církve nepřemohou“; tak ubezpečuje i Matka Boží ve svých zjeveních od Fatimy až po Medjugorje.

Radomír Malý

Světový Katechismus katolické církve privátně?

K napsání tohoto traktátu mne bezprostředně přiměla následující informace. Byla pro mne tak šokující, že ji hned takto frekventuji: Z úst posvěcené osoby jsem slyšel slova: „Katechismus by neměli číst věřící bez vysvětlení, je určen jen kněžím a biskupům a věřícím se dostanou do rukou již zpracované národní katechismy.“

Byl jsem doslova zdrcen a knockoutován touto novinou! Ve všech normálních státech se stává Katechismus nejen bestsellerem a žádanou knihou, ale každý si ji může kdekoliv koupit. Zkusme se rozhlédnout v našem okolí po knihkupectvích! Najdeme zde v prodeji všechno možné, ale Bibli jen velmi vzácně a o Katechismu ani potuchy.

Bůh nám všem dal rozum a svobodnou vůli a dal Církvi také současného papeže, který se především zasloužil o tento nový Katechismus. Problém je ale někde jinde a je třeba ho znát: Dnes existuje stále větší počet těch posvěcených, kteří vnitřně nesouhlasí s linií a mariánským zaměřením Svatého otce, který se jim zdá být konzervativní. Dosud jsou však bezmocni v uplatňování výraznější cenzury, takže se musí spokojovat s prohlášeními toho typu.

Každý soudný a věřící člověk však jasně prohlédá tyto pokusy skrýt a dát stranou toto hutné učení pravé apoštolské katolické Církve, obsažené v tomto Katechismu. Ne, to se nikdy nepodaří. Tento Katechismus zde bude, aby usvědčil všechny, kteří se v čase odvážili jakéhokoli zpochybňovacího projevu. Katechismus je pro nás pro všechny a dnes jsou často laici garanty, že sami duchovní se drží oficiální linie pravé Církve! Díky!

P. Petr Dokládá

FENA VÍCE NEŽLI ŽENA

Eur. ing. Dr. Bohumil Kobliha

Africké slunce se chýlilo k podvečeru. Stáli jsme na trávníku vzorně udržované zahrady a pírskem vánku aromatických vůní se nám vlichocovalo počínající zambijské jaro.

„Nedal byste si šálek čaje, pojďte si na chvíli sednout dovnitř,“ vybídla mne paní Mannová, majitelka Šíby, fenky dobrmanky, kterou jsem měl převzít do vlastnictví. „Velmi rád,“ přikývl jsem k pozvání s úsměvem.

Za malou chvíli jsme se zabořili do exkluzivních proutěných křesel s hlubokými hedvábnými polštáři v prostorném předním pokoji přepychového bungalovu. Paní Mannová, její choť a já. Urostlá psí princezna Šíba se posadila na koberec k mým nohám. Věděla, že hovoříme o ní. Paní Mannová nalévala čaj: „You know, Sheeba is spayed,“ informovala mne anglicky věcně - Šíba je sterilizovaná. Zarazil jsem se. „Kdybychom byli věděli, že po nás přijde někdo jako vy, neudělali bychom to,“ omlouvala se lehce paní, „ale nebojte se, ona měla první vrh.“ Vysvětlila mi, že dobří chovatelé psů s rodokmenem nechávají fenkám porodit první štěňata, aby se rozvinuly správně všechny potenciální mateřské pudry zvířete a byl z ní skutečně vzorný pes se všemi správnými vlastnostmi. „Měla čtyři, to byste koukal, jaká to byla máma! Jak se o ně starala a hlídala každý jejich krok. Vzorně je odkojila a vychovala,“ rozvyprávěla se s něhou dobrosrdečná paní. „Všechna štěňátka jsme umístili u dobrých rodin zde v Lusace.“ Ušlechtilá psice se mi podívala moudře do očí...

Dávno jsou za mnou kouzelné africké roky, dávno příběhy s princeznou Šíbou.

Sedím ve své londýnské pracovně a rozvírám složku s novinovými výstřižky. Nese zelený nápis „PRO-LIFE“ - pro život, a vedle červená písmenka, v češtině „POTRATY“.

Výstřižek z The Daily Telegraphu s datem 23. července 1997 žaluje: „Shocking rise in abortion rate“ - Šokující nárůst potratovosti. Podle Úřadu pro národní statistiku potraty v Anglii a Walesu v roce 1996 narostly do výše 177.225 případů. Je to o 13.587 přerušených těhotenství (tedy o 8,3 %) více, než v předchozím roce.

Potratovost ve věkové skupině 16-19 let narostla téměř dvojnásobně, na 15,2 %. Otřesná je informace o nárůstu potratů u dívek ve věku pod šestnáct, kde bylo registrováno 3.639 přerušených těhotenství. Tedy nárůst o 11,3 %, jak uvádí redaktorka Celie Hall, která má v The Daily Telegraphu v referátu zdravotnictví.

To jsou výsledky po více jak dvaceti letech koedukace a módní „sexuální výchovy“ na školách od nejnižšího stupně!

Neminuly se cílem všechny ty pokrokářské nápady „výchovy“ doslova tragicky?! Kde hraničí touha po pokroku a osvobození člověka - se zločinem?

Letošního roku USA vzpomínají pětadvacáté výročí legalizace potratů. Londýnský The Daily Telegraph z 20. ledna 1998 k tomu uvedl článek o Jane Roe pod názvem *„My legal fight helped start a generation of child slaughter and that makes me weep“* - Můj právní zápas pomohl nastartovat generaci zabíjení dětí, a to mne nutí k pláči...

Jane Roe je pseudonym Američanky Normy McCorvey. Roe vs. Wade byla soudní pře, která u nejvyššího soudu vynesla legalizaci potratů ve Spojených státech.

Paní Roe/McCorvey říká: *„Já jsem chtěla potrat, ale Sarah Weddinton a Linda Coffee moje právní zástupkyně, chtěly změnit svět.“* Odložily pána Boha do šatny.

Touha pokrokových, emancipovaných právniček vynesla Spojeným státům americkým, údajně nejcivilizovanějšímu gigantu světa, jedinečné prvenství: **za dobu pětadvaceti let udělali smrt třicetipětí miliónům dětí**, a stejný počet nezhojitelných jizev do svědomí žen i společnosti. Srovnajme s počtem obětí druhé světové války či holocaustu, a zjistíme, že váleční mrtví jsou vyvražďováním v míru triumfní ve vysokém mnohanásobku.

Paní Roe sama sebe obviňuje, že když pak po soudním vítězství dostala místo v potratové klinice, lhala děvčatům v jiném stavu. Přesvědčovala je, že **nezabíjí své děti** („*killing their babies*“ - doslova v anglickém originále!), ale **upravují zpět přerušenu menstruaci!**

Paní Roe-McCorvey ovšem po letech výčitek svědomí a poznání se stala křesťankou. Dnes odvrhla celou svoji minulost a vystupuje neohroženě a vytrvale proti celé politice zabíjení nenarozených.

Její poznání je jistě významné a mělo by být vodítkem nejen každé ženě, ale i celé naší společnosti. Ovšem v otázce potratů/rození jsme stále ještě jaksi nemotorně uprostřed děje a zůstáváme na povrchu problému.

Vezmeme-li poučení z historie a z nejstaršího našeho dokumentu, z Bible, vidíme, jakou nesmírnou cenu mělo prvorozenectví. Prvorozený zpravidla dědil království a byl zrozen k nejvyšší zodpovědnosti.

Prvorozeným se přikládala moudrost a jiné pozitivní kvality. Neurvalým potratem se prvorození nenávratně zabijejí. Máme-li mluvit jazykem demografů či politologů, snižuje se pozvolna kvalita populace.

Unikátnost proměny panny v ženu a matku, jedinečnost prvorození, jsme bez rozmyslu hodili za hlavu: „To není důležité, to není vědecky dokázáno!“

Co ale je dnes věda?

Naši chovatelé psů vědí více o zvířeti, než „vědci“ chtějí vědět o člověku, ženě. Gynekologové opravují porouchané hračky. Kynologové odpozorovali, že musí nechat rozvinout všechny dobré vlastnosti fenky.

Dopustili jsme zákony, kterými první květ ženy nejen můžeme svévolně zahodit, ale ještě jí naděláme jizvy na těle a na duši. Připravujeme ji o to nejkrásnější, co se dává jen jednou v životě. A to všechno v zájmu jejího blaha?!

Kdo jsou ti principálové za celým dnešním zrůdně pokřiveným divadlem společnosti? Kdo přináší falešnou sexuální výchovu? K čemu ta vede ve svých důsledcích? Což nás nepoučí zkušenosti ze Spojeného království či ty z Ameriky?

Zcela otevřeně: chceme-li zastavit rozpad společnosti, je nejvyšší čas se dát na cestu ochrany panenství a prvorozenosti jako darů posvátných! Musíme vychovávat k pozitivním lidským vztahům, k lásce, a ne k sexuálnímu instalatérství. Začněme všeobčanskou debatu na ochranu prvorozených a v žádném případě nepovolujme potraty prvního početí. Jde jak o dítě, tak i lidsky rozvinutou, krásnou, odpovědnou ženu. Můžeme opomenout či zanedbat vnitřní duchovní osud ženy/matky jako lidské bytosti? Vždyť matka je nositelkou stopy existence vůbec!!!

Nebo chceme, aby fenka měla větší cenu a přednosti než žena?“ Která žena chce být méně nežli fena?

Londýn, 4. 2. 1998

Došlo po uzávěrce Řádu:

Kněz suspendován, protože chtěl sám podávat

Biskup v německém Münsteru mons. Lettmann suspendoval pro „neposlušnost“ jednoho kněze své diecéze, který odmítl běžnou celoněmeckou praxi, že při sv. přijímání duchovní sedí a laici podávají Tělo Páně. Odvolal se přitom na římskou instrukci (její text přineseme v příštím čísle Řádu), která povoluje podávání Těla Páně laiky jen ve výjimečných případech, tzn. když kněz není přítomen (bohoslužba slova), nebo když je nemocný a starý. Dotyčný kněz podával sám a odmítl svěřit to laikům. Ti si stěžovali u biskupa, biskup jej volal a přikázal mu, aby přenechal tuto službu laikům. Když odmítl, byl suspendován. Kněží i věřící si ovšem zákonitě musí položit otázku: Koho vlastně máme poslouchat? Papeže nebo biskupa? Jeden velí „hot“, druhý „čehý“. Jak se v tom máme vyznat?

Information aus Kirche und Politik 47/1997

Němci chtějí pornografii

Podle průzkumů berlínského televizního týdeníku si více než 70 procent obyvatelstva přeje v televizi pornografii. Chtějí jen, aby se promítala až po půlnoci, aby k ní neměly přístup děti. Jen 22 procent je kategoricky proti. 7 procent požaduje dokonce celodenní vysílání porna. Smutné.

IKP 47/97

Pokus o vraždu M. Humera

Známy rakouský bojovník proti pornografii, Martin Humer, o němž jsme psali v minulých číslech Řádu, se stal předmětem pokusu o otravu jedem. Navštívil ho neznámý muž, který se mu svěřil s drogovou závislostí a požadoval od něho morální a duchovní pomoc. Humer s ním začal přátelsky diskutovat a nabídl mu, aby s ním poobědval. Než začali jíst, podařilo se mu neznámého muže přistihnout, jak mu sype jed do polévky. Než stačil zavolat policii, dotyčný utekl. Prokuratura vyhlásila pátrání po neznámém pachateli.

IKP 47/97

Bojovník proti interrupcím žádá o azyl

68 letý francouzský lékař Xavier Dore, jemuž hrozí za demonstraci proti interrupcím před potratovou klinikou až osm měsíců vězení, požádal o poskytnutí politického azylu na vatikánské nunciatuře v Paříži. Jde o první případ tohoto druhu.

IKP 51/98

Smutná statistika

Iniciativní kruh katolických kněží a laiků v Německu uveřejnil zprávu, podle níž při mších sv. ve farních kostelích ve 37 procentech se kněz v úvodním pozdravení vůbec nezmní o Bohu a omezuje se pouze na světské uvítání, ve 40 procentech si formuluje mešní texty volně a v 10 procentech používá dokonce profánní, nenáboženské texty. Ve 47 procentech farností se podává sv. přijímání jen na ruku, forma přijímání do úst zcela zmizela.

IKP 52/98

Tak umírají nevěřící:

Služka velkého osvícenského bojovníka proti Kristu a Církvi F. A. Voltaire vydala toto svědectví: „Za všechny peníze světa bych nechtěla více žádného nevěřícího vidět umírat.“ Voltaire celou noc před smrtí křičel o odpuštění.

Jagoda, šéf sovětské tajné policie, vrah miliónů lidí, později sám popravený Stalinem po vykonstruovaném monstrprocesu, řekl před popravou: „Musí být přece nějaký Bůh. Vždyť mne trestá za mé hříchy!“

Jaroslavskij, předseda Světového kongresu bezbožníků (před druhou světovou válkou se sídlem v Moskvě) před smrtí žádal: „Prosím, spalte všechny mé knihy. Pohleďte na Svatého. On už dlouho na mne čeká, on je zde.“

O způsobu vysluhování [svatého] přijímání

Následující instrukce, zaslaná biskupským konferencím, aby ji uvážily hlubokým a pozorným zkoumáním, nabývá veřejného práva, čímž se všem zřejměji ukazuje základ a zvláštní znaky, na kterých spočívá důvod jednání Apoštolského stolce.

INSTRUKCE

Slavením PAMÁTKY PÁNĚ Církve samotným obřadem dosvědčuje víru a klanění Kristu, který je přítomen v Oběti a dává se za pokrm těm, kteří mají účast na eucharistickém stole.

Proto je jejím velkým zájmem, aby se Eucharistie co nejdůstojněji a nejplodněji slavila a lidé se jí účastnili, když neporušeně uchovává tradici, která nás dosahuje jakýmsi postupem a jejíž bohatství se přenáší do praxe a života církve. Historickými dokumenty se totiž potvrzuje, že posvátná Eucharistie se slavila a přijímala rozmanitými způsoby. V naší době se také do slavení téže Eucharistie jako obřadu zavedly četné a závažné změny, a tak více vyhovuje duchovním a psychologickým potřebám dnešních lidí. Do samotné církevní kázně se také dostalo přijímání pod obojí způsobou chleba a vína, které kdysi bylo pro latinský ritus běžné a ponenáhlu se vytratilo.

Stav, který tak nastal, se rozšířil všude již v době Tridentského sněmu, který jej schválil dogmatickou naukou a hájil jako vhodný vzhledem k podmínkám té doby.

Obnovou těchto způsobů se znamení eucharistické Hostiny a všestranné naplnění Kristova příkazu stalo zřetelnějším a živějším. Avšak plnější účast na slavení Eucharistie, naznačená svatým přijímáním, v těchto posledních letech zároveň tu a tam vyvolala touhu po návratu ke zvyku, aby se eucharistický Chléb kladl do ruky věřícího a ten si jej pak sám při přijímání vložil do úst.

Ba dokonce v některých společenstvích a na některých místech začal ten ritus [totiž podávání na ruku] tak být prováděn, ačkoli od Apoštolského stolce k tomu nebylo předem dosaženo schválení, a to někdy tak, že věřícím scházela vhodná příprava.

Ze starého zvyku věřících je ovšem pravda, že tento božský pokrm bylo kdysi dovoleno přijímat do ruky a lidé si jej sami vkládali do úst, a také v raných dobách Nejsvětější Svátost z místa, kde se konala posvátná bohoslužba, nosili s sebou nejspíše proto, aby ji použili jako viaticum, kdyby snad pro vyznání víry museli nasadit život.

Přece však předpisy Církve a svědectví Otců hojně dosvědčují velmi velkou úctu a nejvyšší opatrnost vzhledem k nakládání s posvátnou Eucharistií. Neboť „nikdo... ono Tělo nejí, aniž by Ho nejprve uctil“, a každý je ohledně jejího přijímání napomínán: „... ono přijmi; dej pozor, aby ti z něho nic nepřišlo nazmar“: „Je to totiž Tělo Kristovo.“

Mimoto péče a služba Těla a Krve Páně vysluhovatelům svátostí nebo lidem k tomu pověřeným ukládá přímo zvláštním způsobem: „Když pak ten, který je v čele, vysloví modlitby a všechen lid odpoví zvoláním, ti, kterým se u nás říká jáhni, Chléb a Víno a vodu, nad nimiž bylo proneseno díkyvzdání, rozdělují každému z přítomných, aby na nich měli účast, a odnášejí je k nepřítomným.“

Proto poslání donášet Nejsvětější Svátost nepřítomným bylo brzy svěřeno pouze posvěceným služebníkům z toho důvodu, aby se opatrněji dbalo na náležitou úctu ke Kristovu Tělu a na potřeby věřících. Když v následující době byla hlouběji prozkoumána pravda o eucharistickém tajemství, jeho hodnotě a o Kristově přítomnosti, z naléhavého smyslu ať už pro úctu k této Nejsvětější Svátosti, nebo pro pokoru, s níž je zapotřebí ji přijímat, byl zaveden zvyk, aby sám služebník proměněného Chleba kladl částku na jazyk přijímajících.

Tento způsob rozdělování svatého přijímání [totiž do úst] musí s obecným přihlédnutím k dnešním okolnostem Církve být zachován nejen proto, že se zakládá na zvyku předávaném po mnoho staletí, ale především proto, že znamená úctu věřících k Eucharistii. Takováto praxe však nic neubírá na důstojnosti osoby těm, kteří přistupují k tak veliké Svátosti, a patří k připravenosti, která se vyžaduje k co nejplodnějšímu způsobu přijetí Těla Páně.

Tento způsob úcty nenaznačuje přijímání „obecného chleba a nápoje“, ale Těla a Krve Páně, jehož mocí „lid Boží má účast na dobrech velikonoční Oběti, obnovuje Novou smlouvu, uzavřenou Bohem s lidmi jednou v Krvi Kristově, a ve víře a naději předobrazuje a předchozí eschatologickou hostinu v království Otce.“

Mimoto při tomto jednání [totiž podávání do úst], které se již má považovat za ustálené, se účinněji střežíme, aby se svaté přijímání, kterému náleží úcta, rozdělovalo slušně a důstojně, aby se zabránilo profanaci eucharistických způsobů, v nichž je „jedinečným způsobem přítomen úplný a celý Kristus, Bůh a člověk, podstatně a neustále“, a nakonec ať se na ně dá pozor s pečlivou starostlivostí, kterou Církev vždycky doporučovala ohledně úlomků proměněného Chleba: „Co totiž necháš upadnout, to považuj za újmu na jednom ze svých vlastních údů.“

Proto když několik málo biskupských konferencí a někteří biskupové požádali, aby na jejich územích byla dovolena praxe klást proměněný Chléb do rukou věřících, papež nařídil, aby byli jednotlivě dotázáni všichni biskupové latinské Církve, co soudí o vhodnosti zavedení takového ritu. Změna totiž ve věci takové závažnosti, která spočívá na starobylé a úctyhodné tradici, kromě toho, že je to věc církevní kázně, může s sebou nést nebezpečí, která snad vzejdou z nového způsobu vysluhování svatého přijímání a kterých se obáváme, aby se totiž nedospělo buď k umenšení úcty k velebné Svátosti oltářní, nebo k profanaci téže Svátosti, nebo k porušení pravé nauky.

Proto byly biskupům předloženy tři otázky, na které do 12. dne minulého měsíce března bylo odpovězeno následovně:

1. Myslíte, že by se mělo vyhovět přání, aby se mimo tradičního způsobu povolil také ritus přijímání svatého přijímání do ruky? Ano: 567. Ne: 1233. Ano s výhradou: 315. Neplatné hlasy: 20.

2. Souhlasíte, aby se nejprve daly experimenty tohoto nového ritu v malých komunitách se souhlasem místního ordináře? Ano: 751. Ne: 1215. Neplatné hlasy: 70.

3. Domníváte se, že by bylo v budoucnu vhodné, aby věřící po dobře uspořádané katechetické přípravě přijímali tento nový ritus podle libosti? Ano: 835. Ne: 1185. Neplatné hlasy: 128.

Z došlých odpovědí je tedy zřejmé, že naprostá většina biskupů soudí, že dnešní kázeň nemá být nikterak měněna, ba kdyby se změnila, pak to bude urážet někde cit, někde projevy duchovní úcty těchže biskupů a většiny věřících.

A tak papež, pozorný k připomínkám a radám těch, které „Duch svatý ustanovil, aby jako biskupové řídili“ Církev, rozhodl, aby se kvůli závažnosti a vzhledem k důležitosti uváděných důvodů neměnil dávno přijatý způsob vysluhování svatého přijímání věřícím [do úst].

Proto Apoštolský stolec naléhavě napomíná biskupy, kněze i věřící, aby byli pečlivě poslušni platného a znovu potvrzeného ustanovení [podávat do úst] a přihlédli buď k úsudku vynesnému většinou katolického episkopátu, nebo k formě, kterou užívá dnešní ritus posvátné liturgie, nebo konečně k obecnému dobru samotné Církve.

Jestliže se ovšem někde již rozmohla opačná praxe, tedy kladení přijímání do rukou, týž Apoštolský stolec, aby pomohl biskupským konferencím plnit pastýřskou povinnost, často velmi obtížnou kvůli dnešnímu stavu věci, svěřuje konferencím tíži a břemeno posouzení jednotlivých zvláštností, jsou-li nějaké, jen když se zabrání jakémukoli nebezpečí, aby nepronikal nedostatek úcty nebo nesprávné názory o Nejsvětější Svátosti a také nepředvídaně nevystávaly jiné nevhodnosti.

Ať nadále v těchto případech biskupské konference za účelem správného pořádání takového praxe vhodně po předchozím moudrém zkoumání přijmou rozhodnutí, které je třeba vynést dvoutřetinovou většinou kladných hlasů. Tato rozhodnutí pak ovšem předloží Svatému stolci pro nutné potvrzení, spolu s pečlivým výkladem zvláštností, které daly podnět k jejich přijetí. Svatý stolec jednotlivé případy důkladně zváží, pamětliv spojení, které váže Církev na různých místech mezi sebou nebo každou z nich s Církví všeobecnou, k pokroku společného dobra a společného povznesení a ke vzrůstu víry a zbožnosti, která pramení ze vzájemného příkladu.

Tato Instrukce, která byla sepsána na zvláštní příkaz papeže Pavla VI., byla jím řádně schválena mocí apoštolské autority 28. dne měsíce května, roku 1969 a on také stanovil, aby byla dána na vědomí biskupům prostřednictvím předsedů biskupských konferencí.

Aniž by cokoli bylo na překážku.

V Římě 29. dne měsíce května, roku 1969

BENNO KARD. GUT, prefekt
H. BUGNINI, sekretář

RAMADAN, MĚSÍC VŠECH MOŽNÝCH NEBEZPEČÍ

Tahar Hani

Ramadan začal 30. prosince 1997. Dříve byl prožíván v muslimských zemích v radostném jásotu, dnes je obáván a jde z něho strach, protože je často poznamenán násilím a zármutkem. V Alžírsku tento měsíc, pokládáný za měsíc nábožnosti a odpuštění, pokřtili na „měsíc hrůzy a smrti“. Tohoto roku první den postu byl také vyvrcholením hanebných zločinů: 412 lidí bylo uškraceno a podřezáno, z toho mnoho desítek žen a dětí ve třech vesnicích okrsku Relizan. V Egyptě je to perioda všech možných nejistot s opětným propuknutím integrismu. V posledním roce to bylo např. 10 turistů a 2 policisté, kteří byli zavražděni v Káhiře. Stejně je tomu v okupovaných teritoriích, kde Hamas během tohoto posvátného měsíce zvýší svoji účinnost pácháním vražd a sebevražedných atentátů proti židovskému obyvatelstvu. Ale je to Alžír, kde je Ramadan nejvíce vražednickým. Každým rokem roste veliký počet neštěstí a smrtí. V r. 1996 bylo zavražděno více než 450 osob. Obyvatelstvo žije v klimatu strachu a nepopsatelné hrůzy.

Hocine, starý 45 let, akvizitor v soukromém podniku, kde vyrábějí železobeton, si velmi dobře vzpomíná na tyto dny integristického šílení. Vzpomíná si s hrůzou na den, kdy šťastně unikl z blízkosti zaminovaného auta, jehož výbuch devastoval střed Alžíru. Bylo to v okamžiku, kdy se schoval v bance, vzdálené jen 2 km od epicentra výbuchu. V tomto roce se rozhodl: „V měsíci lednu nebudu pracovat, zůstanu ukryt ve svém domě. Již po 5 let je riskantní vycházet v době Ramadanu na ulici. Ulice Alžíru nejsou bezpečné a člověk nikdy neví, kde může přijít o život.“

Nejlepší je vybrat si svou roční dovolenou a nevycházet z domu. Sali-hah, stará 28 roků, učitelka na základní škole v předměstí Alžíru, se rovněž obává doby postu. „Člověk opravdu neví, co se nám může stát. Je to nejnebezpečnější měsíc roku. Mám strach a nemohu využít prázdnin. Na každý pád moji kolegové se pokoušejí získat lékařské potvrzení o nemoci. To však není pro mne možné. Jsem smluvní zaměstnanec. Co je tedy třeba dělat? Nutno zdvojnásobit opatrnost, bezstarostně se neprocházet a nenavštěvovat veřejný trh.“

Fanatičtí muslimové považují posvátný měsíc za vhodnou dobu k vedení dжихadu proti všem, kteří odpírají věřit jako oni a nesouhlasí s jejich náboženským ideálem.

Jsou přesvědčeni, že brány pekel jsou v tomto měsíci uzavřené a ďáblové jsou uvázáni na řetěz. Proto jdou do boje proti civilnímu obyvatelstvu a prolévají krev nevinných, jsouce přesvědčení, že každý muslim, který zemře v dжихadu, zcela jistě se dostane do ráje a uzří Boha. Částečně z toho důvodu

islamisté podnikají útoky pomocí bomb a podminování aut proti nevěřícím. „Věříme, že když vám uřežeme hlavy, rozřežeme a rozházíme vaše těla, provádíme dílo zbožnosti,“ napsal Antar Zouabri, emír CIA (skupiny teroristů) na začátku Ramadanu v minulém roce. který je považován za mrtvého, a použil posvátné symboliky, aby páchal hnusné atentáty. S hrozbou „krvavého měsíce postu“ upozornil, „že s výjimkou těch, kdo drží se mnou, všichni apostati zaslouží smrt.“

Tohoto roku Ramadán je ve znamení pátého výročí vyhlášení výjimečného stavu v Alžíru. Začátkem 10.12. islámisté připomněli po svém toto výročí, oblehli mešity, aby hlásali svou destruktivní ideologii. Podle určitých zpráv mnoho islámistů, vězněných dříve pro podvratné akce, znovu vystoupilo na veřejnost a organizuje „halakaty“ (náboženské kroužky) pro mladé nezaměstnané s úmyslem ideologicky je vyškolit a zařadit do partyzánských skupin.

Je Ramadán skutečně měsícem násilí a džihadu, jak věří fanatici? Odpověď je zřejmě negativní, jestliže se odvoláme na texty koránu, protože více sůr v koránu svědčí o posvátnosti tohoto měsíce, během něhož je zakázáno ubližovat dokonce i mouše.

Z „L'Actualité religieuse“ (leden 1998) přel. F. Maliňák

KDYŽ CHROMÍ ZAČÍNÁJÍ CHODIT

Serge Lafitte

Je to nejproslulejší uzdravovatel na světě. Stále mezi shromážděnými davy, cestující přes hory a doly, po všech kontinentech. Hvězda charismatického hnutí, Otec Emilien Tardif naplňuje stadiony, aby uzdravoval. Pro slávu Krista.

Jeho agenda je obsazena na čtyři roky dopředu. Stále přisedá z jednoho letadla do druhého. Otec Emilien Tardif, starý 69 roků, nezná ani jeden den prázdnin.

A tato horečná aktivita trvá již 20 roků, aniž by se zmenšovala. V 70. letech byl jen prostým a bezvýznamným misionářem Nejsvětějšího Srdce v Dominičánské republice, kde ve skrytu pečoval o svou misijní základnu. E. Tardif se od té doby stal hvězdou charismatického hnutí. Naplňuje stadiony, sotva pojímající tisíce osob, stejně tak v Severní jako Jižní Americe, v Evropě, Libanonu a Africe.

Pokaždé defilují před očima přítomných přechetná uzdravení.

Chytá se toho televize, jako v Bejrútu v září 1996 před 80.000 osobami. Byla to skutečná, televizí přenášená „show“.

E. Tardif slouží mši svatou bez zvláštních okázalostí a zapojuje se do modlitby ve svém sympatickém quebeckém dialektu: „Pohleďte na divy, které hlásají slávu Boží!“ Je nemožné vyjmenovat všechna uzdravení, která působí Pán. Zde jako všude jinde slepí nabývají zraku, hluchí začínají slyšet, chromí začínají chodit. Jak pozoruhodné! Věřící volají: „Aleleuja!“ skeptici se obracují na víru anebo zůstávají skeptiky. Protože dobrý Otec Tardif působí velmi sympaticky, žádá zázračně uzdraveného chromého: „Udělejte ještě více kroků, aby vás shromáždění vidělo.“ Není na tom nic divného. Děje se tak z dobrého důvodu.

Návrat do ovčince prvotní církve

Podvod? Vyloučená věc. Emilien Tardif zůstává nejlacinějším uzdravovatelem na světě a jedním z nejvíce střezovaných lidí, neboť pověst zavazuje. A k tomu je skromný a stále opakuje: „Nejsem to já, kdo uzdravuje, ale Pán.“ On je jenom nástrojem Boží moci.

Tento syn venkovana, vybavený solidní intelektuální formací, nemá zapotřebí odpovídat pomlouvačům jinak než s klidným důvtipem. Těm, kteří namítají, že určitá „jeho“ uzdravení se dají vysvětlit pomocí tajů lidské psychiky nebo emocionální intenzitou na shromážděních, kterým předsedá, klidně odsekne, že nevidíme žádné uzdravení během fotbalového zápasu. A to je nevyvratitelné, i když to nic nevysvětluje.

Je tak trochu „průkopníkem“, jak opakovaně říká někomu, kdo se ho ptá na tento báječný dar uzdravování. Přitom používá toho slova bez pejorativního náznaku. Prostě E. Tardif si neklade otázky. Je to konvertita. Může se říci, že charismatika ho učinila přeběhlíkem od teologie osvobození k charismatické obnově prvotní církve.

V r. 1973, jak vypravuje ve své první knize „Ježíš mě učinil svým svědkem“ (přeloženo do češtiny a vyšlo v Portálu), pracoval již 16 let v Dominikánské republice, stavěl kaple, budoval semináře, centra humanitární pomoci, katechetická střediska atd. Byla to klasická práce dobrého misionáře.

To trvalo až do nutného návratu do Kanady kvůli pokročilé plicní tuberkulóze. Po vyšetření byla lékařská diagnóza spíše rezervovaná. Je nutný nejméně jeden rok léčby a odpočinku před eventuálně možným návratem k normálnímu životu.

Ale jednoho dne dostane ve svém nemocničním pokoji návštěvu pěti osob z charismatické Obnovy. Navrhnou mu, že se za něj budou modlit s vkládáním rukou. Emilien Tardif je skeptický. „V Dominikánské republice,“ vypráví, „jsem se velmi vysmíval charismatické Obnově a tvrdil jsem, že Jižní Amerika nemá zapotřebí darů jazyka, ale hmotné pomoci.“ Zaskočen dovolu- je modlitbu s myšlenkou, že by nebylo dobré, aby jako misionář tuto pomoc odmítl. Hned nato pocítí silné teplo v plicích. Pomýšlí však na novou krizi

své nemoci a na blízkou smrt. Ale za tři dny je již nemocný na nohou. A lékaři jsou nuceni propustit ho z nemocniční péče domů.

To je začátek jeho poslání. E. Tardif se vrhá do studia charismatické Obnovy v Kanadě a ve Spojených státech. Po návratu do Dominikánské republiky organizuje modlitební shromáždění a zve na ně nemocné. Velmi brzy Otec Tardif vyslovuje své první „slovo poznání“: „Je zde jedna žena, která bude uzdravena z rakoviny“ - ohlašuje. „Pocítí silné teplo v břiše.“ Žena, které se to týká, prostitutka, podává příštího dne svědectví o uzdravení. Davy se hrnou na shromáždění v počtu mnoha tisíců a dochází k četným obrácením: Prostitutky mění způsob svého života, souložnice uzavírají řádné sňatky... Policie zamýšlí učinit konec této agitaci. Bůh však bdí. Jedné noci, vypráví Emilien Tardif, uzdravuje jednoho policistu, který utrpěl mozkovou příhodu a ochrnul na půlku těla. Od toho okamžiku všichni policisté jsou na jeho straně. Začíná jeho požehnané působení ve světovém měřítku.

Nic ho už nezadrží. Ani zdrženlivost jeho církve, která je spíše opatrná ve věcech, týkajících se zázračných fenoménů. Emilien Tardif váhal jen okamžik.

Jednoho dne, když ohlašuje uzdravení nemocného, nic se neděje. Ake o něco později, když ohlašuje uzdravení jednoho hluchého, jeden ochrnutý se zvedá. Byla to naštěstí tatáž osoba.

„Je to překvapující a nikam nezařaditelné charisma,“ uznává Marie-Sylvie Buisson, která ho zná velmi dobře, protože organizovala příjezd Otce Tardifa do Libanonu. „Viděla jsem, jak tento dar vzrůstá. Zůstane v dějinách církve. Neznám nikoho jemu podobného v dnešním světě. A přitom zůstává pokorný.“

Téměř neuvěřitelné charisma

Tyto zázraky by mohly mnohým zatočit hlavou. Přestože dar uzdravování Otce Tardifa je „zcela nepopíratelný“, zdůrazňuje Marie-Sylvie Buisson ve své knize „Vstaň a chod“, některé z případů byly dokázány i lékaři, kteří jsou zváni na každé shromáždění. Jsou potvrzena i uzdravení z nemocí původu psychosomatického nebo rakovinného.

Ale vědecké potvrzení není prvořadým cílem kněze, který se pokládá především za svědka katolické víry ve službě evangelizace světa. Podstatné je, že se lidem daří lépe a že je tak manifestována sláva Páně zároveň se vznikem mnoha konverzí.

Scénář je stále stejný, téměř jako nějaká rutina: V okamžiku přijímání Eucharistie se začne Otec Tardif modlit a ohlašuje uzdravení. Právě v tomto okamžiku jsou uzdravení nejčastější. Obyčejné osoby pocítí intenzivní teplo nebo závan chladu. Následuje defilé se svědectvími šťastných uzdravených za jásotu davu. To vše je vidět i v televizním vysílání. Není to nic zvláštního, komentuje Emilien Tardif v rozhovoru s novinářkou Monikou Hebrardovou:

„Ježíš je všudypřítomný, pro něj neplatí vzdálenosti. Pomocí tohoto znamení nám Pán říká, abychom také využili prostředků sociální komunikace.“

Podle něho by v církvi mohlo být mnohem více služeb uzdravování. Záleží to na „otevření se působení Ducha Svatého“ Avšak mnozí mají strach ze zesměšnění a ztráty reputace. To je problém, jehož se obává globe-trotter katolického uzdravování bez hranic.

*Z „L'Actualité religieuse“ (Paříž, vyšlo mimo sérii)
přel. F. Maliňák*

FUNDAMENTALISMUS - PERFIDNÍ HESLO A NADÁVKA

Prof. Dr. Eduard Staebule

Hesla přicházejí a odcházejí. Někdy však neodejdou a zůstanou v oběhu jako falešná mince. Přitom způsobují značný chaos a nebezpečnou újmu myšlení. Takovým heslem je dnes termín „fundamentalismus“, kterým se dnes v souboji názorů mnozí, až brní v uších, bezhlavě a bezmyšlenkovitě ohánějí. Stala se z něho nízká celosvětová nadávka.

Kdo dnes zastává fundované a rozhodné mínění, kdo obhájí jasný a zásadní postoj, na který je možné se spolehnout, ten je dnes bez váhání odepsán jako „fundamentalista“. Každý, kdo se přede všemi projeví a stojí za svým přesvědčením, kdo nenechá svůj plášť vlát v každém větru, je dnes obratem prohlášen za „fundamentalistu“. Řekne se „fundamentalistický“ a míní se tím: umíněný, fanatický, neústupný, reakcionářský, zaostalý, zpátečnický, netolerantní a zarytý. Z pojmu fundamentalismus se stalo čistě negativně nabitě módní heslo, s kterým se tropí neplecha v nesnesitelné míře.

Přitom má tento pojem jak jazykově tak historickým původem naprosto pozitivní náplň. - Pojem pochází z Ameriky, kde asi před sto lety vznikl. Tam se tehdy začaly přísně věřící protestantské kruhy bránit pronikání přírodovědeckého myšlení do biblické exegeze. Odmítaly rozhořčeně, aby biblická zpráva o stvoření byla nahrazována darwinistickou vývojovou teorií. Trvaly na doslovné platnosti biblických textů. Byla to pro ně „fundamentálie“ (základní pravdy), s kterými se nemělo hýbat. Bible pro ně představovala čisté neporušené Boží slovo, které bylo třeba chránit před falešným výkladem. Pojmenovali se sami a vystupovali jako „fundamentalisté“ a byli na to hrdí. Pro ně byl „fundamentalismus“ ctí a ne nadávkou.

I jazykově nebylo nic negativního v tomto pojmu. Naopak: Fundament je nosný a spolehlivý základ, na kterém lze postavit dům. Žádný rozumný člo-

věk nebude svůj dům stavět na písku nebo bažině. K degradaci v nadávku došlo v nejnovější době, a to v souvislosti s převzetím moci v Iránu fanatickými islámskými mulláhy. Ti dostali od našich masmédií promptně nálepkou „fundamentalisté“.

(Arnold Hottinger, známý islámista, tento termín nikdy nepoužil, naopak navrhl pojmenovat fanatické ortodoxní mulláhy jako „islámisty“ a jejich nesnášenlivý postoj jako „islámismus“.)

Fanaticky přísná islámistická víra stojí zcela jistě na základě, kterým je korán. Kdyby však už jenom toto mělo znamenat „fundamentalismus“, bylo by „fundamentalismem“ také křesťanství, které se opírá o bibli, nebo židovství, které se přísně drží tóry, nebo dokonce i marxismus, který zůstává neochvějně zakotven v Marxově „Kapitálu“. I politická strana, která si vytkne závazný základní program, se stane podezřelou z fundamentalismu. Tak se nakonec ocitáme u onoho všeúčelového nálepkového fundamentalismu, který poskytuje vítaný obraz nového nepřítele, kterému lze podstrčit všechno, co odporuje vlastnímu mínění.

To, že pojem fundamentalismu mohl klesnout na úroveň módního výkřiku, jenom dokazuje, jak malou cenu dnes mají základní hodnoty. Nábožensky, politicky i eticky jsme jako společnost dávno ztratili půdu (fundament) pod nohama. Myslí se pluralisticky a permissivně. Všechno je možné, všechno je dovoleno, všechno je stejně hodnotné a stejně platné. V mnoha oblastech je všechno v rozkladu. Žijeme ve věku rozkladu. A ten, komu ještě zbyla v těle špetka osobního přesvědčení, musí na hanbu do „fundamentalistického kouta“.

V tomto prolhaném a lživém smyslu se „fundamentalismus“ přímo epidemicky rozšířil. Je to prakticky uštknutí slovem, vyhrazené pro všechny jinak myslící. Pojem už nemá cenu vysvětlovat. Slouží už jen ideologické manipulaci.

Timor Domini 28. 11. 96

ATHANASIOVSKÉ OSUDY

(a biskupské ostudy...)

*Ve švýcarském katolickém „Sonntagsblattu“ se zamýšlí Josef Bauer nad údělem věrného biskupa v dnešní „pluralistické“ církvi. Nebe je vysoko a Řím... jmenoval světícím biskupem v Churu před třemi roky **Paula Vollmara**! Josef Bauer byl šéfredaktorem vídeňského diecézního týdeníku *Wiener Kirchenzeitung* už za kardinála Koeniga. Po nástupu kardinála Groera se napřímil a padl*

za oběť „dialogu“, tj. vnitrocírkevním tlakům. Diecézní fórum kolem prof. Zulehnera žádalo (a dostalo) jeho hlavu: šéfredaktorkou se stala paní Hembergerová.

Ve 4. století bojoval v Alexandrii, věren rozhodnutí nicejského sněmu, biskup Athanasius proti bludům Ariovým. Avšak ariáni měli vliv. Podezřívali ho z těch nejhorších zločinů a dosáhli pětkrát jeho vyhnání. (...)

Také dnes prožívají katolíci menší nebo větší „athanasiovské osudy“. Jsou mezi námi skvělí laici, kněží, odborní teologové, kteří věrni Římu „pečují o pravou, katolickou a apoštolskou víru (viz I. velekněžská modlitba), a kteří proto nemají šanci zaujmout jisté funkce, úřady či katedry, nebo musí odejít z důležitých postů jen proto, že se v místní církvi nebo na univerzitách nehodí do konceptu vlivným „progresistům“. Často se bohužel od nich odvrátí i dobromyslní křesťané, protože prý - ne ti druzí, ale oni - „polarizují“...

Nedaleko odtud žije biskup, který od svého jmenování je napadán jako „příliš konzervativní“ a „příliš římsky orientovaný“. Štve se proti němu, házejí se mu klacky pod nohy, bojkotují ho a izolují, protože se nechce sklonit před přáním, lépe řečeno před diktátem progresistů, ani nemůže - před vlastním svědomím.

A náhle se vlci změnili v ovečky: obviňují biskupa, že nese vinu na neklidu v diecézi. Není prý k němu důvěra. Nedokáže lidi sjednotit, způsobuje rozkol. Věřící, kteří při něm stojí všemu navzdory, jsou jako on diskvalifikováni: Ti všichni prý přicházejí jen z „Andělského díla“, z „Pro Ecclesia“ nebo z „Opus Dei“ (jak strašné!) - všechno skupiny, které se „jednoduše nehodí do našeho kraje“.

Nyní usoudil podle „Anzeiger für die Seelsorge“ dokonce jeden spolubiskup (*Paul Vollmar...*), že onen arcipastýř je „chybné obsazení“, není prý „stavitelem mostů“, poněvadž je odmítán jak od mladých tak i od starších lidí (předtím poštvaných - to ovšem neříká).

Nehledě k tomu, že není prvořadým úkolem biskupů „stavět mosty“, nýbrž být apoštolskými svědky, je samo o sobě podezřelé, že tento spolubiskup neprokoukl zlou hru, a míní: „Nový začátek může (v diecézi) nastat teprve, až tu bude nový biskup.“ - Pravověrný má tedy ustoupit - o obrácení těch, kteří ho nenávidí a pronásledují, ani slovo. (...)

Biskup Haas není bohužel v dnešní církvi sám, je jich stále více, kdo pro svou věrnost víře a papeži jsou terčem rafinovaných útoků.

Lze jen doufat, a musíme se za to modlit, aby Řím za našich dnů stál za nimi tak spolehlivě, jako stál tehdy papež za Athanasiem. Nesmí být obětováni diplomatickým ohledům nebo „pastorální moudrosti“. Jinak lze počítat s tím, že v jistých zemích bude znemožněn nebo „sestřelen“ každý biskup, který je v očích „modernistů“ schopný odporu.

*Přeloženo z „Fels“ 12/96
(Nadpis a úvod překladatele)*

ISLÁM - VÝZVA KŘESŤANSKÉ EVROPĚ

Svědectví konvertity z islámu

Kolem 2,5 mil. muslimů žije dnes v Německu. Ke konverzím na katolickou víru sotva dochází. Je to také tím, že katoličtí křesťané zapomněli na Kristův příkaz „Jděte do celého světa a zvěstujte radostnou zvěst všemu stvoření“ (Mk 16,15), přestože i II. vatikánský koncil v dekretu o misijním poslání Církve (2) tuto povinnost výslovně připomíná, když prohlašuje: „Církev je v tomto světě již svou podstatou misionářská!. To znamená: Církev, která není misionářská, není už církví Kristovou, přičemž vždy platí: „Církev přísně zakazuje, aby někdo byl nucen přijmout víru, nebo byl nevhodnými pletichami k víře přiváděn nebo váben“ (13).

Čtyřicetiletý Selim Kerboua se narodil v alžírském Constantine. Ve věku 4 let emigroval se svou rodinou do Francie (Briançon, Hautes Alpes). Otec, věřící muslim, ho učil víře v Korán. „V mém dětství mi rodiče ukládali plivnout před svatou Pannou, když jdu kolem její sochy,“ vzpomíná si. Teď jako křesťan uctívá Marii, Matku Boží. Všechno se pro Selima změnilo, když dospíval a chtěl poznat náboženství dětí ze sousedství a přátel, kteří byli zanícenými křesťany. Jeden z nich se potom stal knězem. Mluvil se Selimem o křesťanství a informoval ho o něm. O několik měsíců později po solidní výuce požádal mladý muslim ve věku 20 let o křest. Přijal křestní jméno Simon-Pierre (Simon-Petrus). Pracuje v Provensálsku v podniku na ocelová lešení. Miluje svou víru. Prohlubuje ji a žije studiem dějin spásy.

Zastihli jsme ho o Vánocích v jednom benediktinském opatství. Dal přednost gregoriánské liturgii, aby oslavil Kristovo narození „přiměřeně slavnostně“. Simon-Pierre chtěl mluvit o islámu, o tom, co ho znepokojuje a sdělit svou zkušenost. Zde je jeho svědectví:

A. L. (Annie Laurent): Co vás táhlo ke křesťanství?

S. K. (Simon-Pierre Kerboua): Hloubka, která islámu chybí. Na islámu mě znepokojovaly banality a nesrovnalosti. V protikladu k evangeliu v koránu není jednota. Všechno lze vykládat tisícerým způsobem, zcela podle toho, kde - v kterém místě nebo v které době se nacházíte. Muslimové legitimují Bohem zlé skutky a násilí. Neusilují o objektivitu a vzepětí do výšky. Islám je k tomu nevede. Muslimské myšlení se kompromituje očividnými omyly. Popírá nejjasnější pravdu. Podle mého názoru islám hřeší proti duchu. Pouze muslimští mystikové dosáhli duchovní hloubky. Vděčí za to Kristu, kterému poskytují v náboženství větší prostor. Tito mystikové jsou často křesťany, ačkoliv je sami v sobě nepoznávají. Proto působí v islámu rušivě. Někteří jsou dokonce pronásledováni. Křesťanství naproti tomu po-

zvedá člověka tím, že ho neustále nabádá, aby se nepovyšoval. Snaha pozvednout duši se nemusí projevovat heroickými činy. Stačí láska. Jistěže Kristus žádá celého člověka. Ale když ho člověk následuje, nalezne pokoj a vnitřní mír. Opravdu křesťanství dává všemu novou příchut. Osobně mne křest osvobodil.

A. L. - Jak reagovali vaši rodiče na vaši konverzi?

S. K. - Nemohou se s tím vyrovnat. Téma náboženství je tabu. Když moje matka kritizuje křesťanství - a to velmi urputně - řeknu, co si myslím o Mohamedovi, a je konec konverzace.

A. L. - Jak posuzujete postoj katolické církve k islámu?

S. K. Děkuji Bohu, že jsem byl vyučen v tradiční katolické víře. Bez takové víry by mne křesťanství nepřitahovalo, nebo aspoň ne takovou silou. Tradice pečuje o pravdu mimořádným způsobem. Když žijete v omylu, věřte mi, chcete plnou pravdu. Vlačnost vás odpuzuje. Dnes mlčí katolická církev ve jménu lásky o neporušitelnosti pravdy. Ale láska nás zavazuje k tomu, abychom o pravdě mluvili. Protože zlé zůstává zlým, nepřítel zůstává nepřítelem, omyl zůstává omylem, i když je zahalen třpytným hávem. Kromě toho zjišťuji, že slova ztrácejí svůj skutečný smysl. Obecně rozšířené užívání místní řeči napomáhá těmto změnám. Mrtvé řeči mají tu přednost, že slova uchovávají původní smysl. Latina je zárukou pravdy.

Abych pravdu řekl, postoji Francie nerozumím. Nejstarší dcera církve se zvláštními dějinnými vztahy k Arabům a muslimům přijímá na svou půdu muslimy ve velkém počtu a nepokouší se předat své cenné duchovní dědictví. Mnoho křesťanů neplní své křesťanské povinnosti. Církev říká muslimům: Máte hodnoty, které my musíme respektovat. Jistě, ale tyto hodnoty jsou jen lidské imanentní hodnoty. Když sleduji chování muslimů ve Francii, jejich zatvrzelost, skluz do kriminality, říkám si, že je nikdo neučí otevřít srdce, milovat, sáhnout po tom, co opravdu osvobozuje. Když člověk žije v islámském společenství, je uvězněn, orientuje se rodinou, klanem, což znemožňuje z islámu se vymanit. Ale zde, kde je ponechán sám sobě, muslim nedovede se svobodou smysluplně zacházet. Protože nezná její pravou hodnotu. A tak ztrácí orientaci. To je přece dostačující důvod přesvědčovat ho o autentických duchovních hodnotách. Není to úloha Církve?

Abych aplikoval Jeremiášovo proroctví na Francii: Jazyk kojence se lepší žízni na patro: Děti žebrají o chléb: Nikdo se s nimi nepodělí. (Žalm 4,4.)

Dnes po nezdarech komunismu a kapitalismu - dvou evropských ideologií, které dlouho ovládaly arabský svět - se nikdo nemusí divit, že se islám revanšuje a že přistěhovalci hledají vlastní identitu a že se sjednocují.

A. L. - Jste přísný.

S. K. - Ano. Protože mnoho kněží zapomnělo na cíl svého poslání: hlásat Ježíše Krista. Vzpomínám si na rozhovor s řádovou sestrou, ředitelkou školy, se značným počtem muslimských žáků. Ve jménu údajné lásky odstranila křesťanskou modlitbu ze života školy. Tím přece připravila žáky o konkrétní dobro. Můj synovec, muslim, v duševní depresi mi řekl k mému zděšení po rozhovoru s jedním knězem: „Křesťané mají pravdu, ale nechtějí se o ni podělit s jiným.“ Všichni tito kněží a řeholnice budou jednou pykat za tuto zradu na svém poslání.

Říkám znova: Jenom katolická víra učí pravdě, která osvobozuje. Vzdálit se od ní znamená bloudit. Často se psalo o důvodech, proč země evropského východu propadly marxismu. Je jeden důvod, který většina politologů nezná: vzdálily se od svých křesťanských tradic. Pokud vím, jenom jeden řečník z Nancy (Čech a protestant) si postavil toto téma: „Uřízněte své kořeny a udělají s vámi, co budou chtít!“

A. L. - Čemu můžeme muslimy učit?

S. K. - Nejdříve nadpřirozené lásce. Islám spoléhá na meč, obdivuje moc, ale když jde o srdce, ztrácí jistotu. Křesťanská láska muslima překvapuje a odzbrojuje. Neboť láska v Bohu, která nastavuje útočnickovi druhou tvář, která dává vlastní život za druhého, v islámu není. Pak také pokora, která je křesťanskou myšlenkou. Islám, od přírody agresivní, nezná hranici své dobyvačnosti. Odplácí nenávistí nenávistí. Proto je nebezpečný.

A. L. - Islám je přece rozpolcen.

S. K. - Zajisté. Islám není jednotný. Ale společné islámské divize se kryjí tváří v tvář společnému nepříteli, aby daly prostor solidaritě bez slabin.

A. L. - Je možné muslimy obrátit?

S. K. - Z islámu je těžko se vyprostit. Je tu tlak islámské společnosti (Umma), chybí individuální svoboda. Nicméně například Francie měla v Alžírsku historickou příležitost upevnit křesťanskou víru. Po odchodu Abdulkadera (1847 poražen, 1883 zemřel v Damašku) a jeho lidí do exilu na Blízkém východě, mohlo být Alžírsko - ostatně vyplundrované koloniální správou - před zraky islámu obráceno. Z titulu autentického duchovního křížového tažení, tj. s cílem osvobodit jeho obyvatele, by byla kolonizace ospravedlnitelná. Legitimaci ztratila od okamžiku, kdy převládly hospodářské zájmy.

Konečně by bývalo bylo potřeba opravdových misionářů, kteří by museli sloužit Bohu na prvním místě a muslimům evangelium kázat. V tom jim ale bránila republika svým antiklerikalismem. Francouzský stát sám se zasloužil o reislamizaci Alžírska tím, že pozval do země marabuty z Fezu, Tunisu a Kaira. Francie zapomněla na svůj křestní slib a zaplatila za svou chybu.

Kdyby se Alžírsko stalo křesťanským, zůstalo by francouzským a nedošlo by ke krizi. Jinak jsem si ale jist, že tento kontakt mezi křesťany a muslimy nebyl marný. Věští něco nového.

A. L. - Musí tedy Církev v Alžírsku zůstat?

S. K. - Ano. Ovšem ne jako charitativní organizace, ale jako viditelné svědectví pro Krista.

A. L. - Je tato viditelnost v šatu Církve možná?

S. K. - Ta je nepostradatelná, je znamením posvěcení. Evangelium nám ukládá nestavět světlo pod svícen. Šat nezůstane bez povšimnutí. Poutá pozornost - úctu i opovržení. Musíme mít odvahu ho nosit i za cenu mučednictví. Musíme v dobrém smyslu slova způsobit skandál, abychom vyprovokovali druhé k pravdě. To platí všude. Muslimy neobráť „tolerantní“ nebo permisivní kněz. Věřící a dychtící po Bohu jako oni se nikdy nepřipojí k víře, která je otupena a relativizována.

A. L. - Co soudíte o islámsko-křesťanském dialogu?

S. K. - Žádný se nekoná a ani nebude. Je to trik, poněvadž muslimové tvoří jeden blok a princip, že jsou ve vlastnictví pravdy. Křesťanství je nezajímá. Proto také nejsou ochotni o náboženství diskutovat. Diskuse o náboženství znamená pro ně zpochybnit vlastní náboženství. Jejich argumenty jsou dětinské, ubohé a nepřesvědčující. I když to zrovna neví, mnoho muslimů čeká na pravdu. V tomto osobním přístupu spočívá úkol kněží. Jestliže milují pravdu, musí ji v každém případě sdílet. To je šíření křesťanství přirozenou cestou. Je to možné, jestliže muslimové, jako ve Francii, nejsou sevřeni svým společenstvím. Věřte mi, nejednoho muslima, který zde žije, zaměstnává otázka křesťanství. Naučit je milovat pravého Boha by měl být obsah dialogu. Ach! Církev se vzdala svého poslání z únavy a vlažnosti.

A. L. - Křesťanští teologové vidí něco dobrého v náboženském pluralismu.

S. K. - Ti, kdo tak myslí, jsou odpadlíci. Uznávají blud koránu a dělají lháře z Krista, který přikázal učit všechny národy. Pravdu nelze zmrzačit, je nedělitelná.

A. L. - Má se muslimům pomáhat mít u nás mešity?

S. K. - Z křesťanského hlediska to není normální. Ale je nutné volit menší ze dvou zel. Jestliže tato kulturní místa přinesou jejím věřícím minimum lidské mravnosti v kontextu duchovního prázdna, je to lépe než nic.

A. L. - Jste proto, aby muslimské žákyně nosily závoj?

S. K. - Ne. Závoj brání integraci. Nenosí ho totiž ze studu či skromnosti, ale jako provokaci. Křesťané, kteří tento postoj respektují, berou často ohled na údajné přání mladého děvčete oblékat se tímto způsobem. Měli by ale vědět, že v islámu se tak žena podrobuje od staletí platnému společenskému pořádku.

A. L. - *Je islám slučitelný s laicismem?*

S. K. - V muslimské zemi může panovat jenom islám. Islám je teokratický systém, který nelze reformovat. Nikdy nezmizí. Z taktických důvodů se může ovšem vzdát moci. Všechno záleží na rozpoložení a poměru sil.

A. L. - *Jakou budoucnost vidíte pro muslimy ve Francii?*

S. K. - Církev nebude moci koexistovat s muslimy v typicky společenské funkci, jak nyní chce. Bude se muset na muslimy obrátit a je evangelizovat, dříve než jejich veřejné provokace překročí míru únosnosti. Vrátit Boha do města bude posledním řešením. Politikové, kteří mezitím vyčerpali všechny ideologie, potom potvrdí Církvi její dobré skutky.

Přeloženo z La Contre-Reforme Catholique au XXe siecle

SESTRY ŽIVOTA

Sestry života jsou kontemplativně-aktivním řeholním společenstvím, které založil v červnu 1991 John kardinál O'Connor, arcibiskup newyorský. Skrze modlitbu a aktivní apoštolát jsou sestry zasvěceny ochraně lidského života a podpoře chápání posvátnosti veškerého lidského života - počínaje nemluvňaty v lůně až ke všem, kdo jsou ohroženi hrozbou eutanázie.

Modlitba

Modlitba je základem života Sester života; apoštolské skutky a život komunity pramení z centrálního skutku naší víry, svaté oběti mše svaté.

K denní modlitbě patří:

- * Účast na oběti mše svaté, která je v naší komunitě denně vysluhována.
- * Zpěv a recitace breviáře včetně ranních chval, nešpor, čtení a kompletáře.
- * Bohoslužba před Nejsvětější Svátostí při společné modlitbě svaté hodiny.
- * Modlitba růžence, při které prosíme matku všeho života, aby bděla nad prací našeho apoštolátu.
- * Meditace nad Písmem a jiným duchovním čtením.

Nadto je doporučováno časté přijímání svátosti smíření a eucharistie. Institut je zasvěcen Ježíši skrze Marii pod titulem Marie, Zrcadlo spravedlnosti. Sestry také konají zvláštní modlitby k sv. Josefovi.

Apoštolát pro život

Sestry života slouží přímo těhotným ženám v krizi tím, že se starají jak o duchovní, tak o materiální potřeby matek. Poskytují také exercicie a modlitební zkušenost povzbuzení a obnovy pro ty, kdo se potýkají s těžkostmi souvisejícími s nečekaným a nechtěným těhotenstvím.

Sestry života budou nabízet poradenství, modlitbu a podporu na pomoc v hojení vážných ran, způsobených úmyslnou ztrátou života rodinám a přátelům obětí eutanázie a potratu, a těm, kdo trpí důsledky ztráty života kompromisem. Svátosti jsou v jejich službě smíření chápány jako mocné prameny uzdravování.

Sestry života budou poskytovat příležitost k exerciciím, modlitbě a obnově těm, kdo se aktivně podílejí na ochraně a zlepšení lidského života, protože chápou, že práce pro život je nesmírně náročná, a ti, kteří se na ní podílejí, často zažívají zklamání, osamocení a dokonce zesměšňování.

Sestry budou evangelizovat podle církevního učení o posvátnosti lidského života. Budou udržovat knihovnu a sbírku materiálů a informací týkajících se otázek života pro potřebu vědců, organizací pro život a jiných osob se zájmem o tuto problematiku.

Řádový život

Ke každodennímu životu sester patří společná modlitba, sdílený apoštolát, společná jídla, odpočinek, studium a práce pro společenství. Prostor a čas určené tichu zabezpečují ducha modlitby a jednoty s Kristem.

Řeholní sliby

Sestry života odpovídají na povolání zasvětit celý svůj život Bohu zvláštním posvěcením sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a čtvrtým slibem chránit a hájit lidský život a podporovat chápání posvátnosti lidského života.

Formace

Postulace: Uchazečka podstoupí náboženské vzdělání a výcvik. Během tohoto období rozpoznávání povolání se noří do spirituality řádu, studuje katolické učení a zkoumá možnosti práce pro život a otázky týkající se života. Toto období normálně trvá šest měsíců až jeden rok.

Noviciát: Během dvou let prohlubují novicky svá studia řádového života a slibů.

Dočasné sliby: Sestra života složí dočasné sliby na dobu tří let, který je pak obnoven na další dva roky, než přijdou konečné sliby. Pracuje v apoštolátu pro život, podporována dalšími formálními duchovními a odbornými instrukcemi.

Trvalé sliby: Asi po pěti letech složí sestra doživotní sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a čtvrtý slib úcty a ochrany všeho lidského života.

Proces žádosti o přijetí

Kandidátky na Sestry života by měly mít určitou úroveň zralosti ve své katolické víře, silnou touhu po modlitbě, horlivost pro posvátnost lidského života a dobré fyzické a duševní zdraví. Kandidátky přicházejí z různých profesí a věkových skupin. Katolické ženy bez osobních a rodinných závazků, které splňují tato kritéria, mohou podat žádost o přijetí.

Ženy, které cítí Boží povolání k tomu, aby se hlásily o přijetí do řádu Sester života, mohou psát (anglicky) na adresu:

Sr. Agnes Mary Donovan, S.V.
Sisters of Life
198 Hollywood Avenue, Bronx, NY
USA, 10465
Tel.: 00-1-718-863-2264
Fax: 00-1-718-792-9645

Heslo Sester života:

NIC JIŽ NEBUDE PŘÍLIŠ BEZVÝZNAMNÉ A MALÉ.

VZPOMÍNKA NA MALCOLMA MUGGERIDGE

Heinz Froitzheim

Malcolm Muggeridge, jeden z mála významných konvertitů doby po Druhém vatikánském koncilu, zemřel 14. listopadu 1990 v anglickém Sussexu ve věku 87 let. Církevní veřejnost v německy mluvících zemích tehdy, pokud víme, jeho smrti nevěnovala pozornost... Byl znám především svou knihou o Matce Tereze. Byla to také Matka Tereza, která dala poslední rozhodující impuls jeho konverzi ke katolické církvi. Když Malcolm Muggeridge spolu se svou manželkou učinil tento krok, měl za sebou dlouhou pouť životem, naplněným pestrými a bohatými zkušenostmi.

Narozen v roce 1903, začal - po studiích v Cambridgi - svou profesionální dráhu jako lektor na univerzitě v Kairu. V roce 1930 přešel k žurnalistice: vydával „Manchester Guardian“, jako jeho korespondent odešel 1933 do Moskvy. Tam záhy ztratil svou mladickou víru v socialismus. Pašoval odtud na západ zprávy o hladomoru, který tam Stalin uměle vyvolal. Když zjistil, že

jeho reportáže vycházely doma pokrouceně, aby Stalinovy zločiny nevyšly najevo, zachoval se jako muž, kterému jde o pravdu a spravedlnost. Vrátil se domů a napsal knihu, ve které vylíčil podle pravdy komunistická zvěrstva i pokusy o jejich zastírání na Západě. Z knihy s názvem „Zima v Moskvě“ se stal bestseller.

Byl dopisovatelem v Africe, Indii a Americe, spoluvydavatelem „Evening Standard“. Druhé světové války se zúčastnil jako vyšší důstojník a člen britské Intelligence Service na Dálném východě, ve východní a severní Africe, Itálii, Francii a byl vícekrát dekorován. Po válce byl několik let poslancem a v letech 1953 - 1957 vydával známý satirický časopis „Punch“. 1966 - 1968 byl rektorem univerzity v Edinburghu. V nesčetných novinářských statích, mnoha televizních pořadech a 20 knihách publikoval své poznatky, zážitky a zkušenosti.

Malcolm Muggeridge se nedal oslnit liberalistickým, libertinistickým a svobodu zneužívajícím duchem doby, který zaplavil Západ, nedal se od něho vést nebo poručníkovat. Ve snahách ospravedlnit konzum drog, pornografii, interrupci a kontrolu porodnosti jako něco normálního viděl šíleně zoufalý pokus o útěk ze skutečnosti a za ním kult a propadlost smrti. Napsal: „To, čemu ještě stále říkáme západní kultura, je následkem všeobecné mravní krize ve stejně bídném stavu jako římská říše za času sv. Augustina.“

Proto mu imponovalo na katolické církvi právě to, co duchem doby posedlé vrstevníky - i v katolických kruzích - pobuřuje. „Katolická odpověď na tuto krizi měla vždy můj vnitřní souhlas, např. encyklika „Humanae vitae“. Zákaz užívání prostředků zabraňujících početí se mi jevil jako absolutně správný: oddělení sexuality od jejího účelu, tj. plození používáním těchto prostředků, stejně jako od její podmínky, kterou je trvalá láska, může vést jenom k morální zhoubě. Totéž platí o legalizované interrupci, která má nyní za následek vraždu jednoho nenarozeného dítěte každé tři minuty a která přinese ve svém sledu legalizovanou eutanázii. Tak se uskutečňuje svým způsobem jakýsi „humánní“ holocaust, který počtem obětí překonává Hitlera, ruinuje mládež a - tradiční obraz křesťanské rodiny, jejímž milujícím otcem je Bůh, mění v dobytkařský podnik, jehož jedinou starostí je zajistit blaho ustájených kusů a rentabilitu podniku.“ Tolik Muggeridge v „The Times“ ze dne 27. listopadu 1983.

Sv. Augustin svým postojem k dekadenci starého Říma, osobnosti jako G.K. Chesterton, C.S. Lewis a zcela nakonec Matka Tereza, které představoval veřejnosti v interviews, televizi nebo knihách - byly podnětem seznámit se blíže s Kristem. Výsledkem byla kniha z roku 1975 s titulem „Ježíš, člověk, který žije“, kterou reagoval už samotným názvem na knihu jiného současníka „Kristus, člověk, který zemřel“. Urs von Balthasar zařadil její německé vydání do cyklu „Křesťanští mistři“ (i když v jeho poznání ještě

neodolává všem postulátům dogmaticky) s komentářem: „Právě tento barevný odstín v obrazu scházel, tato povznešenost „mečícího laika“ (C.S. Lewis) nad hlubokomyslnými nesmysly biblických badatelů, také onen úsměvný, často také šibeniční humor, abychom spatřili postavu Ježíše v novém světle... tak věrohodně se před námi vynořuje nadživotní velikost Ježíšova za všemi těmi mystifikacemi nepřehledné papírové literatury na toto téma. Oči tohoto laika nám stačí, abychom zachytili to, co nám evangelia chtějí ukázat.“

Stát se katolíkem ho zaměstnávalo už řadu let, říká ve zprávě o své konverzi v deníku „The Times“. Matka Tereza ho vybídla, aby požádal o přijetí do katolické církve, ale Malcolm Muggeridge se dlouho nemohl rozhodnout. Co ho od toho zdržovalo? V kanadském časopise „Catholic Register“ (6. 10. 1979) se k tomu vyjádřil:

„Jeden důvod, proč jsem přání Matky Terezy nesplnil, bylo mé přesvědčení, že Církev jako celkem všechny instituce naší západní civilizace pracuje v daném okamžiku na svém sebezničení.

Jak je možné si vysvětlit na pohled vědomé rozpouštění řeholních řádů zrovna v době, kdy je jich nejvíce potřeba? Jak je možné ospravedlnit přetvoření krásné a přiměřeně tajemné mše v kakofonii pop-festivalu? Jak si vyložit naprostou absurditu kněží, usilujících o aranžmá s marxisty - stejně absurdní, jako když se vegetariáni spolčují s řezníky - a ztotožňujících se s „hnutími za svobodu“, která hledají svobodu raději na konci hlavně než na kříži? (...)

O současném bídém stavu Církve mohu říci jen tolik: Kdyby vedením Církve bylo pověřeno sovětské politbyro - nemohlo by podle mého mínění být jen doufat, že dokáže způsobit stejnou míru zničení, zmatku a zoufalství mezi věřícími, v jaké k nim došlo ve sledu iniciativy papeže Jana svoláním koncilu.

V rozhodujících sporných otázkách dnešní doby jsem bez váhání na straně Církve. (...)

Myslím si, že smím ve vsí pokoře říci: miluji Církev tolik, že se k ní nemohu v jejím nynějším stavu připojit. A přesto, slyším-li zvon, volající ku mši, je tu vždy touha poslechnout. Nebo když jsem coby stranou stojící přítomen mši a vidím nekonečně jímavý zástup komunikantů, mladých a starých, bohatých a chudých kráčet k Nejsvětější svátosti, není to bez touhy se k nim přidružit.“

Tolik Malcolm Muggeridge 1979. To nebylo ale jeho poslední slovo. Vše-licos, co mu pověděla Matka Tereza, nepřestalo působit později:

„Matka Tereza mi dříve v Kalkatě vyprávěla o tom, jak ji ranní svaté přijímání udržel v chodu po celý pracovní den... Nebyl bych odpovědný za to, že pohrdám takovou duchovní potravou? Pokoušel jsem se bránit a citoval jsem

Simone Weilovou jejím výrokem, že Bůh potřebuje ve svých službách také nějaké nečleny... Ani mé stížnosti na scestné kněze a preláty v její církvi na Matku Terezu nezapůsobily. „Ježíš,“ prohlásila, „si vybral 12 apoštolů. Z jednoho se vylouppl lump a ostatní od něho utekli. Proč bychom měli očekávat, že budou papežové a jiní hodnostáři lepší?“

Tyto a jiné odpovědi mu nakonec zjednaly vnitřní jasno a jistotu. Učinil rozhodující krok. Ohlížeje se později nazpět na cestu, „jak a proč k tomu došlo,“ dodává:

„Ze všeho nejdřív byla tu skutečnost, že Církev vůbec přežila. Po celou dobu 2000 let jejích bouřlivých dějin vzdor všem odpadům a bludům podával někdo někde každý den a snad každou hodinu u stupňů oltáře ve svátosti tělo a krev Kristovu. Potom tu vždy byli lidé vyzařující svatost počínajíc svatým Pavlem a končíc Matkou Terezou, kteří tím či oním způsobem přispěli k tomu, aby víra znovu ožila...“

Na své cestě do Církve měl „pocit návratu domů, jako by znovu zachytil nitky ztraceného života, odpovědi na dávno vyslané volání, pocit, že našel své místo u stolu, které zůstávalo tak dlouho prázdné.“

Ony mnohé nekatolické křesťany, s kterými přišel do styku hlavně svou činností v televizi, po své konverzi ujišťuje: „Toto neznamena v žádném případě, že se izoluji od ostatních spolukřesťanů, naopak, cítím se jim blíže.“ Své vztahy k nim ocenil takto: „Je to zkušenost naplněná útechou, že v protikladu k výsledkům výzkumu veřejného mínění a sociologického bádání existuje křesťanské bratrstvo, sahající od sovětských pracovních táborů až po filmová studia v Hollywoodu...“

Malcolm Muggeridge odešel domů. Jak viděl smrt? Ve své knize o Ježíši, když uvažuje o Lazarově vzkříšení, píše:

„Já sám, na cestě ku svému konci, který nenechá na sebe už dlouho čekat, shledávám Ježíšův neuvěřitelný výrok - to, že on sám je vzkříšení a život - stále více fascinující a významný. Často, když se v noci probudím, jak se starým lidem stává - a mám pocit, že jsem své tělo už na půl opustil, jeví se mi jako čirá náhoda, vrátím-li se nazpět, abych prožil další den, nebo se zcela vyprostím a uniknu. Vznášeje se mezi životem a smrtí, vidím milou naši zemi se všemi jejími vůněmi, zvuky a barvami, tak jak jsem ji znal a miloval. Tanou mi na mysli třpytné hodiny lidské lásky a lidské práce, ale zároveň je mi dopřáno zahlédnout to, co leží v budoucnu. V dálce se vypíná věčnost, nedohledný prostor nevyslovitelného světla. Triumfálně zaznívají vesměrem Ježíšova slova obepínající obě mé osobní situace, jednu v čase, který se chýlí ke konci, a druhou ve věčnosti s jejím nádherným příchodem. Tak mohu konečně pochopit a chápat věřit. Vidím své staré kosti ležet v ložních pokrývkách, skvrnité a opotřebované jako odhozený kus papíru, zašpiněný a znetvořený opakujícím se zašlapováním a nad nimi sám sebe vznášet se jako motýl, vy-

svobozený ze stádia larvy, a hotový k odletu. Vědí housenky něco o svém zmrtvýchvstání? Jak se smrtí přemění z ubožáčků, plazících se po zemi, ve tvory vzdušných výšek s rozkošně pomalovanými křídly? A kdyby jim to někdo řekl, věřily by tomu? Mohly by si vůbec představit, že jejich tak omezené bytí může vykvést do tak úsměvného a světlého života, jaký je život motýla? Představuji si, jak moudré staré housenky vrtí hlavou - ne, to není možné! To je smyšlenka, sebeklam, sen. Podobně i naši mudrci. A přece: v pásmu mezi životem a smrtí, když tikot hodin odměřuje noc a černá obloha ještě nejeví sebemenší známku šedi, slyším slova: Já jsem vzkříšení a život a cítím se unášen vlnou radostného pokoje.“

R. I. P.

Z měsíčníku „Fels“, 1991

Prace, 31. 12. 1997

Drahý Otče Karle!

Na přelomu starého a nového roku Vám opět chceme zaslat alespoň několik řádek spolu s poděkováním za další číslo Řádu a milé dopisy. K jednomu z nich bychom se chtěli ještě ve stručnosti vrátit a poděkovat Vám za Vaši ochotu pokřtít naši dcerku. Nakonec jsme se vzhledem ke vzdálenosti, jež nás dělí, rozhodli pro křest u nás. Poprosili jsme manžele Malé z nedalekého Brna o to, zda by nemohli být křestními kmotry, což oni k naší velké radosti přijali.

Nové číslo Vámi vydávaného Řádu nás opět velmi potěšilo a jsme velmi šťastni, že nás jeho prostřednictvím informujete o věcech, o nichž se dnes mlčí a jež se různě maskují a přikrášlují, tak aby se o nich lidé pokud možno vůbec nedozvěděli. Věříme, že v tomto svém úsilí vytrváte a nenecháte se odradit, a rovněž tak doufáme, že i ostatní kněží si začnou uvědomovat nutnost a naléhavost toho, o co usilujete, a přidají se k Vám. Myslíme si totiž, že je již nadále neúnosný současný stav, kdy pod záminkou „dobrých vztahů se státem“ se kněží a bohužel i biskupové odmítají vyjadřovat k záležitostem, které demoralizují naši společnost, ať již to jsou potraty či sexuální „výchova“ na školách.

Co se týká právě oné sexuální „výchovy“, oceňujeme to, že se v Řádu k ní tak často vracíte a odhalujete zcela chybnou a ve svých důsledcích zvrácenou koncepci, jež se zavádí na našich školách. Zvláště zavrženímhodný je postup, který se používá vůči těm rodičům, kteří mají v této věci odmítavý postoj; nedávno jsme si mohli v tisku přečíst názor jednoho sexuologa, že „právo dítěte na objektivní informace v sexuální oblasti stojí výše než práva rodičů.“ Už ovšem nebylo řečeno, co jsou to ony „objektivní“ informace. Pokud jsme měli možnost se seznámit s učebnicemi, jež jsou na našich školách

v sexuální výchově používány, pak množství informací v nich považujeme za neobjektivní, zavádějící a zkreslené.

V této záležitosti bychom Vás nicméně chtěli informovat i o jedné velmi pozitivní akci, totiž dopisu německých přátel ze Společenství Marie Goretti - ti před časem napsali dopis našemu ministru školství, v němž vyjadřují svůj nesouhlas se zaváděním sexuální „výchovy“ na českých školách. Posíláme Vám kopii tohoto listu spolu s českým překladem - snad by mohlo být pro čtenáře Řádu zajímavé i povzbuzující se s ním seznámit.

Chceme Vám, drahý Otče Karle, závěrem ještě jednou poděkovat za všechno, co děláte pro rozšíření Božího království a zlomení moci Zla.

V Kristu a Marii Vaši vděční

J. + L. H.

Respektuj, chraň, miluj život a služ mu, každému lidskému životu! Jen na této cestě najdeš spravedlnost, rozvoj, pravou svobodu, mír a štěstí!“

Jan Pavel II., Evangelium Vitae

*Milý bratře,
milá sestro,*

tento leták, který se Ti dostává do rukou díky Boží milosti, Tě chce získat pro boj. Pro boj svatý a důležitý pro náš národ, naše rodiny a vůbec celý svět. Tento boj je odpor proti největšímu zločinu naší doby - potratu. Svatý otec vyzývá k tomuto boji a zdůrazňuje, že budoucnost leží v našich rukou. Matka Tereza poukazovala po celý svůj život, že potrat je největším nebezpečím pro mír. Je to logické a každý, kdo přemýšlí, na to přijde také. Jak mohou žít lidé v pokoji mezi sebou, když se všichni bez nejmenšího odporu dívají na takový masakr? Když může matka zabít vlastní dítě, proč by se nemohli lidé vraždit navzájem?

Nejzákeřnější taktikou Odpůrce je, že se všem snaží namluvit, že potrat je něco normálního. Že to je něco jako „přerušeni“ nebo „zákrok“ atp. S podporou sdělovacích prostředků se mu to úspěšně daří. U mladých lidí v dnešní době se mu to podařilo téměř dokonale. Potratový a antikoncepční průmysl vydělává vesele miliardy a zisk je to jediné, o co se dnes usiluje. I Ty jistě vidíš, že všude je propagován jednostranný názor na tuto věc. Žijeme ovšem v demokracii, a tak by mělo existovat spektrum názorů, ne jenom jeden. Kde ovšem hledat ty jiné názory? Nebo neexistují? Už v naší zemi vymřeli katolíci? Nebo o tom katolíci nevědí? Anebo katolíci MLČÍ?... MLčíš i TY?

Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili (Mat 25.45).

Je třeba vytvořit protiváhu k této lživé kampani, která otravuje celou naši společnost. Pýcha lidí dnes roste až do nebe (a ještě dál). Mladí lidé přicházejí do života a nemají téměř žádné pravdivé informace. Jsou otráveni zlem ještě dříve než dospějí. Dnes snadno člověk získá dojem, že neexistuje žádný jiný názor než ten, který je všude propagován. Především mladí lidé nejsou stavěni před volbu, ale před jasnou věc.

Modlil jsem se mnohokrát, aby mě Pán použil (jestli chce) k tomuto boji proti nepravdám na podporu potratů. Pán mě vyslyšel a vnukl mi myšlenku rozšiřovat text „POTRAT ZASTAVUJE TLUKOUČÍ SRDCE“, vytisknutý ve formě samolepky (není to můj nápad, tato nálepka již na západě existuje). Věřím, že v brzké době bude vytisknuto prvních 1000 ks těchto samolepek. Cílem tohoto apoštolátu je co nejvíce rozšířit tuto nálepku do všech koutů naší vlasti, aby byla každému na očích. Aby bila na poplach a vytrhla lidi ze spánku, který je nebezpečný. Protože Bůh je sice milosrdný, ale také spravedlivý a tento hřích volá do nebe po spravedlivé odplatě.

Cíle tohoto apoštolátu nejsem schopen sám dosáhnout, a proto jsem napsal tento leták. Pro Tebe! Pomoz i Ty v této akci. Ptáš se jak? Zde je několik možností:

Modlit se za úspěch této akce. Bez Boží milosti se nic neuskuteční a člověk se neobráť bez pomoci Pána. Obětuj své modlitby na tento úmysl, aby se věc zdařila. Obětuj svůj půst, obětuj své malé oběti, to je Bohu nejmilejší a pak On sám bude jednat. Když bude jednat Pán, kdo může zastavit toto dílo?

Znáš někoho, koho by tento leták zaujal? Pošli mu ho! Staneš se tak šířitelem tohoto díla.

Staň se šířitelem nálepek! Napiš mi svoji adresu a počet kusů, které požaduješ, a já ti je zdarma zašlu, jakmile budou vytištěny.

Zašli jakoukoli částku, bude použita na tisk nebo distribuci nálepek.

Napiš mi (nápady, připomínky, nabídku spolupráce)!

Vidíš tedy, že ten boj, o kterém jsem psal na začátku, je duchovní. Je třeba na nenávist zaútočit láskou, jiná cesta k vítězství nevede. Projev svoji lásku k těmto maličkým! Jsem přesvědčen, že Ježíš by nemlčel. Doufám v Pána, že tato akce je začátek radikálního a stále silnějšího odporu proti vraždění nevinných. Musíme spojit své síly dohromady a postavit se proti! Každá jiná cesta vede do záhuby.

Vše svěřuji pod ochranu a přímluvu Matce Boží Panně Marii, která je Matkou každého člověka, zvláště těchto maličkých.

V Písařově 22. 12. L. P. 1997

Milan Šumpík, Písařov 244, 789 65

Vážený Otče Karle!

Náhodou se mi dostala do rukou 3 čísla vašeho časopisu „Řád“, která jsem přečetl jedním dechem a velice se mi líbila. Hlavní téma vašeho časopisu je zabíjení dětí v lůně mateřském. To je vedle boje proti zneužívání Eucharistie též mým tématem!

Matka Tereza, když byla dotázána novináři, co považuje za největší zlo tohoto století, promptně odpověděla: „Podávání Eucharistie na ruku a zabíjení dětí v lůně mateřském!“

Celé tři roky, které jsem během svého desetiletého věznění strávil v Leopoldově, jsem roznášel Eucharistii pro celý Leopoldov a kdo z těch nejvěrnějších duší po Ní toužil, každý ji dostal! Míval jsem často u sebe až 100 nepatrných částeček, pečlivě zabalených do cigaretových papírků, které se požívaly i s tím papírkem, aby nedošlo k znesvěcení upadnutím částeček, které by se oddělily od Hostie! Byly to zvlášť mimořádné podmínky, za kterých mi bylo roznášení Eucharistie svěřeno, a dával jsem Ji jen do rukou těch, o kterých bylo známo, že požívají nejhlubší úctu k Eucharistii! Kdo ví, jaká byla v Leopoldově přísná izolace, téměř denní přísné osobní prohlídky, jak bylo nemožné dostat se do jiných oddělení, zvláště ke kněžím, když byli v samostatné přísné izolaci, ten pochopí, že jenom zvláštním Božím řízením jsem se všude dostal! Denně jsem se snažně modlil: Pane, raději nejhorší smrt, než aby mi Sanctissimum sebrali a zneuctili. A nikdy se to nestalo!!! Bylo to za tři roky tolik úžasných osobních zážitků, které mě přesvědčily, že je Pán v Eucharistii skutečně přítomen, a které ve mně nesmazatelně prohloubily úctu k Nejsvětější svátosti oltářní!

Od roku 1970 žiji v NSR a právě v té době se začalo s podáváním na ruku, nejdřív jen opatrně, jednotlivě a dnes? Sotva ještě najdete někoho, kdo přijímá do úst. Jako varhaník jsem mohl z bezprostřední blízkosti pozorovat, jak tím upadá úcta k Eucharistii a začíná pomalý, ale jistý rozklad v Církvi. Dnes je ten rozkol už úplný, nejenže biskupové a kněží Sv. Otce neposlouchají, ale veřejně z kazatelen proti němu vystupují! My jsme církev! Jak se můžete přesvědčit z dokladů, které vám posílám!

Proto mě svírá u srdce, když vidím, že tato ďábelská lest se začíná šířit i v mé vlasti. Vyvolalo to mnoho pohoršení u těch, u kterých je víra v přítomnost Spasitele v Eucharistii ještě samozřejmostí!

Ale běda tomu, z koho pohoršení pochází, pro toho bylo lépe, **kdyby se nenarodil!**

Jaká je vůbec ještě naše víra?

Nebude-li vaše víra jako těch nejmenších, nevejdete do království nebeského!

Před několika dní jsem četl v časopisu „Dílo malých duší“ jednu příhodu, která se udála v roce 1877 v jednom irském výchovném ústavu a zaznamenala ji jedna z řadových sester (Verlag Vorfeld–Janssen, Kevelaer). Je to příhoda dnes vysoce aktuální, proto jsem ji přeložil do češtiny a předkládám ji k nahlédnutí:

Ježíšku jsi tu?

V kapli už se smráká a všude okolo je prázdné a ticho, jen tam na prahu je dítě, co tu samo tak pozdě ještě chce? Blíží se nesměle k oltáři a zdvihá ručky a prosí, dětské oko zřejmě toužebně vzhlíží k Spasiteli. Věrné sestry, které ho vychovávají, ho jednou poučily: „Chlapče, tvůj otec bloudí po pochybných cestách, musíš se modlit, aby se vrátil zpátky!“ Chlapec tato slova postřehl a ukryl hluboko ve svém srdci. Proto se sem tajně vplížil, protože to považoval za svou dětskou povinnost.

Nic se nehýbá, vše je v naprostém klidu. Tu najednou chlapec vyzuje z malých nožek teplé boty a vyleze zčerstva na oltář. Hlavičku přitlačí po dětském způsobu blízko k svatostánku a naslouchá. Potom tiše zaklepe na dveře a šeptá: „Ježíšku, jsi tu?“ Žádný zvuk, jen ze stěn se to rozléhá jako ozvěna. Chlapec naslouchá a znovu klepe a volá Pána podruhé.

I nyní po tichém dětském hlásku panuje ticho. A opět klepe na bránu, zda ho Pán nechce slyšet? „Můj Ježíšku, jsi tu?“ Otázku, kterou dosud marně kladl s pevnou důvěrou a bez stížnosti, předkládá chlapec ještě jednou. A tentokrát to nebylo marné. Neboť z nitra zazní jemně jako jarní vánek Slovo života: „Ano, jsem tady, co chceš, chlapče?“ – „Obrať mého otce“, prosí chlapec zaníceně, „aby Tě vzýval též jako já a maminka!“

Ó sladká, věrná dětská víro, která s Bohem tak důvěrně hovoříš! Jen se utěš, čistý holoubku, Spasitel tě jistě neodmítne! Chlapec spěchá s Pánovým požehnáním ke svým hrám. Zda potkal anděla, kterého poslal Pán do jeho otcovského domu? Jen málo dní uplynulo a již se stalo, co si vyprosil.

Dětská modlitba otevřela jeho otcí nebe!

K podepření argumentů přikládám několik čísel časopisu „Schwarzer Brief“ a pojednání o Nejsvětější svátosti oltářní, které jsem přeložil a sestavil ze zahraničních, katolických časopisů, stojících pevně na církevní tradici a za svatým Otcem!

Chvála Kristu!

Váš oddaný F. Š., Německo

LIDSKÁ SEXUALITA: PRAVDA A VÝZNAM

Orientační pomoc pro výchovu v rodině

(Stručný výtah s komentářem ze směrnice pro výchovu v rodině, kterou vydala Papežská rada pro rodinu*);
čísla v závorkách značí čísla odstavců tohoto dokumentu.)

Člověk povoláný k pravdivé lásce

Co je smyslem lidského života, k čemu je stvořen člověk? Všechny úvahy o lidské výchově musí vycházet z této otázky. Proto dává dokument odpověď křesťanské pravdy: Člověk je stvořený jako Boží obraz, aby miloval Boha a lidi. Láska je základní a přirozené poslání člověka, a to láska, která netouží po nějakém požitkářském objektu, nýbrž je osvobozená od egoismu, schopná oběti a osobního sebevydání. V tomto původním povolání k lásce je také zakotvena lidská pohlavnost.

K pravdivé lásce patří také mravní čistota

Pravá láska předpokládá mravní čistotu, protože růst vydávající se lásky předpokládá ovládnutí vášní a pocitů. „Nikdo nemůže dát něco, co sám neovládá: když člověk není pánem sebe samého, potom nepatří sobě samému a nemůže se tím také darovat.“ (16) Mravní čistota není proto v žádném případě viděna negativně jako útlak nebo ztráta, jako obvykle špatně pochopený předsudek mravní čistoty, nýbrž pozitivně jako osvobození: „Mravní čistota je onou duchovní silou, kterou láska chrání proti nebezpečí egoismu a agreivity a chápe ji jako vedení k jejímu plnému rozvoji.“ (4, srv. 16)

* Plné znění tohoto dokumentu v překladu Josefa Kolářka SJ je možno si objednat pod názvem *Pravda o lidské sexualitě a jejím významu* na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní náměstí 24, 771 00 Olomouc 1; 64 stran, 15,- Kč

„Mravní čistota je radostné vyznání toho, kdo je schopen vydávat sám sebe a být přitom osvobozen od každého otroctví egoismu.“

Mravní čistota a sebeovládání

Mravní čistota a sebeovládání patří proto k sobě. „Každý ze zkušenosti ví, že mravní čistota je potřebná, aby odmítla určité hříšné myšlenky, slova a skutky.“ „Toto sebeovládání spočívá v tom, že se člověk buď vyhne příležitostí, které vedou ke hříchu, nebo že ovládne podněty vlastní přirozenosti.“ (18) Mravní čistota musí být tedy chráněna nebo dosažena, ať už zvnějšku v tvrdém a heroickém boji, když člověk žije v prostředí, ve kterém je mravní čistota urážena a opovrhována, ale vůbec pro každého, neboť „každý se jednou dostane určitým způsobem na krátký nebo delší čas do nějaké situace, ve které jsou hrdinské skutky ctnosti nemožné.“ Ale je povzbuzováno: „S Božím požehnáním mohou všichni žít mravně, i když se nacházejí v málo příznivé situaci.“ (19)

Výchova k mravní čistotě

Proto se musí k mravní čistotě vychovávat. Tato křesťanská sexuální výchova má působit: a) „uchránit v rodině pozitivní ovzduší lásky, ctnosti a úcty“; b) „objasňovat dětem postupně hodnotu pohlavní síly a mravní čistoty“ - vyučováním, vzorem a modlitbou; c) „pomoci mladým lidem odhalit jejich vlastní povolání k manželství nebo k zasvěcenému životu, (22)

Kdo má a smí provádět sexuální výchovu jakožto výchovu k mravní čistotě?

Jako základ otázky, kdo má a smí provádět sexuální výchovu jakožto výchovu k mravní čistotě, se velmi důrazně potvrzuje církevní nauka o právu rodičů: výchova vůbec je nejdříve a hlavně úkolem rodičů, kteří jsou „zásadně zodpovědní“ jednoduše proto, že „jsou rodiče“ (23)! Mají k tomu zvláštní milost (37,38); podobná milost platí také pro toho z rodičů, který sám vychovává dítě, a také pro rodiče adoptivní atd. Právo a povinnost rodičů na výchovu jsou „původní, neodvozené, nepřevoditelné a nezastupitelné“ (41). (To znamená, že žádný stát, žádný učitel, žádné rodičovské sdružení nesmí jednotlivým rodičům upřít jejich právo, nebo se postavit jako rovnocenný vedle nich!)

Rodiče jsou nabádáni a povzbuzováni vnímat svá práva a povinnosti (svým dětem „poskytnout přiměřenou výchovu k mravní čistotě“, 44), také vzhledem ke státu a škole, kteří jsou ochotni obzvláště tuto oblast sexuálního

vyučování převzít na sebe: „Rodiče by brali na sebe vinu, kdyby připustili, že jejich dětem se dostává nepřiměřené a nemravné výchovy“ (44).

Při výchově všeobecně je podpůrné působení jiných (např. školy) možné, ale nikdy ne proti rodičům, nýbrž „každý jiný spolupůsobící může být činný jen ve jménu rodičů, na základě jejich souhlasu a v určité míře dokonce na jejich požadavek“ (23). (Tzn. když rodiče podle učení Církve vychovávají k mravní čistotě a velmi si váží pocitu studu a tedy nepřetěžují a nedráždí své děti sexuálními detaily a nedoporučují jim antikoncepční prostředky - nemá nikdo právo to vysvětlovat jako „nedostatečné“ a doplňovat rozšiřováním pohlavních detailů a antikoncepční propagandy. To se ale přece děje!)

Sexuální výchova: v rodině!

Co se týče sexuální výchovy, říká Dokument velmi jasně, že rodina je „**normální a řádné místo**“ (48) k výchově dětí a mladistvých k mravní čistotě, studu a sebeovládání; výjimečné spolupůsobení jiných se nesmí dít **proti vůli rodičů**, dále jen v úplné shodě s morální naukou Církve, také ve věcech vedení života vychovatelů, a jen ve formě, že se s rodiči spolupracuje, ne ale tím, že by se děti ovlivňovaly (146). - Jinými slovy: probírání jednotlivých sexuálních témat s celou třídou se velmi jasně odmítá.

„Tento úkol vyhrazený rodině zahrnuje pro rodiče právo, že jejich děti nemohou být nuceny zúčastňovat se ve škole vyučovacích hodin na toto téma, pokud to není v souladu s jejich vlastním náboženským a morálním přesvědčením.“ (64)

Papežská rada pro rodinu předkládá v tomto dokumentu
čtyři principy v sexuální výchově:

Princip 1: „Každé dítě je **neopakovatelná a jedinečná osobnost a musí obdržet individuální výchovu**“ (65) - výrazné odmítnutí kolektivní školní sexuální „výchovy“.

Princip 2: „Součástí výkladu musí být vždy **mravní rozměr** sexuální výchovy“ (68) - nutné vysvětlování (rodičů!) má ukázat pohlavnost jako Boží dar a cenu mravní čistoty: „Jen kdo je schopný čistoty, je také schopný lásky v manželství nebo panenství.“ (68) Odmítnutí určitého způsobu chování se má mladistvým srozumitelně odůvodnit (nejen „to se nedělá“).

Princip 3: „Výchova k mravní čistotě a nyní přednesené poukazy na lidskou sexualitu musejí být dávány do větší souvislosti s výchovou k lásce.“ (70)

- Je tím míněno: Mladému člověku musí být nabídnuta pomoc duchovně růst a k duchu doby zaujmout kritické stanovisko a musí zakusit pomoc, aby tím mohl překonat obtíže a pokušení (přirozeně-nadpřirozené prostředky: např. výchova smyslů, varování se příležitosti, schopnost studu, zdravé rozptýlení, modlitba, svátosti, mariánská úcta, příklady svatých; srv. 71).

Princip 4: „Toto poučení musí rodiče provádět s velkým taktem, ale ne nesrozumitelně, a ve vhodném časovém okamžiku“ (75). Sexuální výchova (SV) je tedy věcí rodičů, ale také oni musí vzít v úvahu vývoj každého dítěte, v modlitbě prosit o osvětlení pro správný postup, společně se poradit, postupovat s velkým taktem: „Je na škodu věci a dítěti neprospívá, když se příliš zachází do detailů, avšak příliš dlouho odkládat první informace je neprozíravé“ (75).

Důležitá období v rozvoji dítěte

Způsob mravní výchovy je podle věku a vývojových stupňů dětí a mládeže rozdílný.

1. Pro tzv. **léta nevinnosti** (od 5 let do začátku puberty) se výrazně žádá: **„Tato doba klidu a nenucenosti nesmí být v žádném případě kalena sexuálními informacemi, které nejsou nutné“** (78). (Naproti tomu se u nás praktikuje sexuální výchova v základní škole a ještě dříve tématy jako „rozdíl pohlaví“ - náčrtky nebo dokonce barevnými nahými fotografiemi, vy-malováváním atd.) Dokument připomíná rodičům v této fázi opatrnou výchovu k mravní lásce provádět jen nepřímou; zjišťuje, že v mnoha zemích obvyklé vnucování lákavých sexuálních informací poškozuje vývoj dětí. Rodiče mají takové pokusy, které zraňují nevinnost jejich dětí, přátelsky, ale rozhodně odmítnout...“ (83) Tyto děti mají **„právo na tuto nevinnost“** (83)!!

2. V pubertě, když člověk objeví sebe samého a své nitro, probudí se k pocitu lásky, a když si je vědom biologického vývoje sexuality, mají rodiče pozorně sledovat vývoj svých dětí a individuálně mluvit s dětmi v důvěrném vztahu (otec/syn, matka/dcera): zodpovídat otázky a formovat svědomí. Není zde míněna nějaká vážná „poučující hodina“, nýbrž časový okamžik je určen dětmi a jejich otázkami, a odkazy mají být dávány zdrženlivým tónem, vložené do perspektivy manželství - rodina - rodičovství (srv. 87 - 97).

3. Ve vlastním období mládí dojde k tomu, že rodiče pomáhají svým dětem při hledání jejich osobního povolání; k tomu je velmi důležitý jejich „příklad a svědectví věrnosti Bohu a vzájemné věrnosti v manželském svazku“; kromě toho mají „učit milovat krásu a sílu mravní čistoty a vysvětlovat, že aby mohli žít čistě, mají k dispozici neocenitelnou pomoc v modlitbě, v čas-

tém a léčivém přijímání svátostí, obzvláště v osobní zpovědi“ (102). - Rodiče ale také mají umět objasňovat důležité pevné body křesťanské morálky. (Jako hesla jsou v Dokumentu předmětem bližšího pojednání.) Neuspořádané sexuální praktiky (homosexualita, sebeukájení, hedonistická propaganda výstřelků blahobytné společnosti; nutnost plavat proti proudu). - Jenom krátce se pojednává o 4. fázi vývoje mladého člověka - dospělosti.

Praktické směrnice

V „praktických směrnících“ (kapitola VII) se vytyčují konsekvence z úvah o sexualitě, lásce, mravní čistotě, právu rodičů a o vývojových fázích dětí; jsou vysloveny formou „doporučení“. Základ těchto doporučení je „právo každé osoby vyznávat a praktikovat katolickou víru tak, jako „práva, svobody a důstojnosti rodiny“ (112, 140). (Poznámka: Protože se tato doporučení zakládají na Božím řádu, nejsou „nezávazná“, nýbrž obsahují ve svědomí zavazující konsekvence.)

Rodičům

Rodičům se klade na srdce se společně postavit proti škodlivým formám sexuální osvěty, informovat se přesně o obsahu a způsobu toho, co se jejich dětem asi ve škole v tomto ohledu blíže předkládá. Rodičům se nesmí odepřít dokonce ani právo zúčastnit se takové výuky.

„Rodičům se doporučuje pozorně sledovat každou formu sexuální výchovy, která je udílěna jejich dětem mimo domov, a aby je odvolali, když neodpovídá jejich zásadám. Toto rozhodnutí rodičů však nesmí být podnětem k diskriminaci dětí. Na druhé straně mají ti rodiče, kteří své děti z takového vyučování odvolají, povinnost poskytnout přiměřené a vzhledem k jejich vývojovému stadiu odpovídající vzdělání.“ (117)

(Poznámka: ne automaticky jsou děti, které se neúčastní hodin sexuální výchovy, ve třídě diskriminovány. Toto může být také závislé na jednání vyučujícího. Tak vysvětlovala jedna učitelka, která, bohužel, prováděla výuku sexuální výchovy ve své třídě: jedno z dětí se neúčastní příslušných hodin SV, protože jeho matka je přesvědčena, že to dělá lépe než učitelka. - Jiní rodiče nám sdělují: „My říkáme našim dětem, že to k tomu patří, vydržet eventuální hloupé řeči nebo diskriminaci, když je člověk v naší době věrný Kristu.“)

Vychovatelům

Vychovatelům se výrazně mluví do svědomí:

Protože každý mladý člověk má žít vlastní pohlavnost v souladu s křesťanskými zásadami a přitom se tedy cvičit ve ctnostech mravní čistoty, nesmí žádný vychovatel a také ne rodiče do tohoto práva zasahovat (srv. Mt 18,4-7).“ (118)

Dále:

„Doporučuje se respektovat právo dítěte nebo mladistvého na přiměřené informace k otázkám mravnosti a pohlavnosti. Tyto informace mu mají být sděleny určitým způsobem **jeho rodiči, kteří napomáhají jeho přání být mravným a v mravnosti být vychován.** Toto právo je určeno blíže vývojovým stadiem dítěte, jeho schopností srovnat si navzájem mravní pravdu a sexuální informaci, a ohledem na jeho nevinnost a jeho vnitřní pokoj.“ (119)

Z vnitřní touhy každého člověka po pravdě a čistotě - u pokřtěného ještě výrazněji ctnostmi Ducha svatého - pramení právo dítěte vůči svým vychovatelům nebýt uváděno do pokušení detailními informacemi v nevhodnou dobu a nebýt zraňováno v jeho studu a nevině.

Vychovatelům se dále klade na srdce „**respektovat právo dítěte... zdržovat se každé formy mimorodinné sexuální výuky.**“ (120)

Čtyři projednané základní věty:

1. „Lidská sexualita je posvátné tajemství, které musí být prezentováno podle církevního učení a morálky, a vždy musí brát v úvahu následky dědičného hříchu.“ (122) - Odkaz na tajemství se dává do protikladu obvyklé „banalizace“ sexuality.

2. „Dětem a mladistvým smějí být nabízeny jen takové informace, které jsou přizpůsobeny v tu dobu stupni jejich individuálního vývoje.“ (124) (Tedy - jak bylo předtím vysvětleno - pro období před pubertou žádné „rušení“ let nevinnosti sexuálními informacemi; v pubertě: zodpovídat otázky a vychovávat svědomí!)

3. „Dětem kteréhokoliv věku nebo mladistvým nesmí být prezentován v žádném případě, ani jednotlivě, ani ve skupině, žádný materiál erotické povahy“ (126) - konkrétně se vypočítává, že tento zákaz se vztahuje na všechny možné vizuální, písemné, ústní erotické materiály a kresby, na každé hanoření ctnosti mravnosti, na pokusy bagatelizovat tíhu hříchu.

4. „Nikdo nesmí být vyzýván, natož pak zavazován chovat se takovým způsobem, který objektivně uráží slušnost nebo jemnocit, nebo může subjektivně zranit jemnocit nebo smysl pro soukromou sféru.“ (127) - Jako metody zneužívání sexuální výchovy jsou jmenovány všechny pantomimy a divadelní hry se sexuálním obsahem, použití či vytváření obrazů, tabulí a modelů tohoto druhu (pozn.: připomínkou buď např. modely mužského pohlavního údu, na kterých se ve škole při tzv. osvětě AIDS státních zdravotních úřadů předvádí nasazování kondomů); dále vyzývání dětí k podávání informací z osobní nebo rodinné oblasti v těchto otázkách, nebo zkoušení dětí z otázek z oblasti pohlavní nebo erotické.

Metody a ideologie, kterým je potřeba se vyhnout

Při hodnocení jednotlivých metod sexuální výchovy stvrzuje Papežská rada pro rodinu doporučení „individuální výchovy v náručí rodiny“.

Důvěrný a otevřený dialog s vlastními dětmi, který nejen zohledňuje vývojové stupně, nýbrž také osobu mladistvého jako individua, je skutečně nenahraditelný.“ (129) Ještě jednou jsou probírány jednotlivé možnosti, jak si rodiče mohou nechat pomoci.

Avšak také „katecheze k otázkám morálky“ (tedy toho se týkající úkol školního vyučování náboženství) musí být sledován rodiči: „Také taková katecheze by byla v nepravu, kdyby byla používána neoddělitelná jednota náboženství a morálky jakožto záminka, aby zahrnula do náboženské výuky sexuální, biologické a emocionální informace, které mají rodiče udělit na základě jejich vlastního rozumného rozhodnutí doma.“ (141, srv. 133)

Odmítány jsou samozřejmě metody sexuální výchovy, které zprostředkovávají „nemravnou výchovu a které ohrožují práva rodičů a mravní život jejich dětí“ (135).

Pranířuje se sekularizovaná a porodům nepřátelská sexuální osvěta velkých organizací a mezinárodních spolků. Mnohem více se má vysvětlovat mladistvým „nemorální charakter potratu“ (137). Témata jako sterilizace a antikoncepce nesmějí být probírána „před dospíváním a jen v souladu s učním Církve“ (137).

Varuje se před tzv. učiteli sexuální výchovy a sexuálními poradci. Papežská rada pro rodinu poukazuje také na nemorální anti-AIDS kampaně za „bezpečný sex“, protože ty vedou k nárůstu promiskuity pod nesprávnou domněnkou jistoty. (139, srv. 71)

Nakonec jsou rodiče ještě upozorňováni, že sexuální témata jsou často schována v jiných školních předmětech a jsou obtížně kontrolovatelná:

Rodiče musejí dávat pozor i na to, jak je ***zařazováno sexuální poučování do kontextu jiných předmětů***, jinak užitečných (např.: zdravotnictví a hygiena, osobní rozvoj, rodinný život, dětská literatura, společenská či kulturní výchova atd... V těchto případech je obtížnější kontrolovat obsah sexuální výchovy. Tato *metoda „zařazení“ je používána zvláště těmi, kteří rozšiřují sexuální poučování z hlediska kontroly porodnosti, nebo v zemích, kde vláda nerespektuje právo rodičů v této oblasti* (141).

Dokument končí výzvou ke všem členům Církve, zejména biskupům a kněžím, aby působili s rodiči solidárně, že „práva rodičů musí být uznávána, chráněna a dodržována“ (148), a zvoláním, aby člověk prosil při výchově v modlitbě o Boží pomoc a přimluvu Neposkvrněné Panny Marie (150).

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

2/98

*„Důvody? ... Jaké důvody
mohl ubohý Ignác
dát vzdělanému Františku
Xaverskému?“*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Chci poděkovat dobrodincům, kteří poskytli Řádu podporu. Jednak dopisy, jednak finančně a jsou i takoví, kteří se za nás modlí. Cítím tuto duchovní podporu. Kupodivu na Řád nikdo neútočí. V domě, kde bydlím, někdo roztloukl zvonky a rozbil venkovní dveře. To však patrně nesouvisí s Řádem. Vandalismus se rozmáhá. Co chceme. Když není úcta k životu, není ani úcta k majetku. Nikde ve světě jsem neviděl tak pomalované domy sprejery jako v Praze. Někteří vidí v podivných nápisech symboly zla.

V Praze se rozmohlo přijímání Eucharistie na ruku. V některých kostelích se praktikuje až třetina přijímajících. Chce to vysvětlovat. Kněží se nesmějí bát vyslovit veřejně svůj názor. Svým farníkům u sv. Rocha jsem vysvětlil, že podávání na ruku nese určitá rizika. Hostie nejsou kvalitní, proto se lámou. Úlomky padají na koberec, kde jsou pošlapány a při úklidu vysáty vysavačem a vyhozeny do neřádstva. Málokdo si uvědomí, že i ve viditelném úlomku je přítomen Ježíš. Eucharistická úcta poklesla. Je třeba to lidem vysvětlovat, dají si říct. V mé farnosti přijímají na ruku tak jeden nebo dva, a to jsou příchozí odjinud.

Rozhodnutí biskupské konference o přijímání respektuji, když někdo žádá, podám na ruku. Časopis AD přinesl článek, v němž si jeden z českých biskupů stěžuje na krizi autority. Je to zvláštní, že je tato úvaha zrovna v kontroverzním časopise AD, známém svými liberálními názory.

Slyšel jsem už názor, že Řád se zabývá příliš negativními jevy. Jsme ve válce, a to si mnozí nepřipouštějí ani neuvědomují. Je ale stále se z čeho těšit. Jak by básník nemohl být unesen svitem sluníčka, třpytem v očích, nádherou našich katedrál i nepatrných kostelíků. V jednom z nich působím již čtvrtým rokem. A nad tím vším vládne všemohoucí ruka Boží.

P. Karel Dachovský

Pro kněze:

Jeden odběratel Řádu nabízí intence na rok 1998. Žádosti zasílejte na mou adresu.

P. K. Dachovský

RANÉ DEMONSTRACE

V červenci jsem začal plánovat protesty u nemocnice Hartford a Sinai, obě jsou v Hartfordu. Účastníky byli stejní seminaristé, kteří byli angažováni v naší skupině pro život - Sean McGillienddy, John Wingert - stejně jako někteří lidé ze severního konce Hartfordu, dále chudí lidé, o které jsme pečovali a June O'Donnellová a někteří z jejích přátel.

První věcí, kterou jsme udělali, bylo, že jsme šli na kliniku během polední přestávky, kdy tam nikdo nebyl. Klinika, která jediná prováděla interrupce, byla částí nemocnice Hartford - na samostatném poschodí. Během polední přestávky veškerý personál opouštěl toto podlaží. Vešli jsme dovnitř a polepili kliniku nárazníkovými nálepkami pro život. Měli jsme dvě nebo tři stovky těchto nálepek a nalepili jsme je všechny po stěnách. Nálepky měly nápisy jako „Interrupce zabíjí“, „Dejte životu šanci“ a „Interrupce je vražda“. V čekárně jsme nechali tištěný materiál ukazující potracené děti.

Dělali jsme to velmi klidně a mysleli jsme, že když nás chytí, tak nás prostě chytí. Mysleli jsme si, že by je to mohlo odradit od provádění interrupcí alespoň než uklidí nepořádek, který jsme udělali. Tehdy jsme to viděli jako akt občanské neposlušnosti.

Odešli jsme. Nic se nedělo. Jedinou ostrou kritiku jsme sklidili od jednoho z ostatních seminaristů, kteří pracovali v nemocnici. Byli tam v rámci letní apoštolské práce; nazvali to „Pastorální zkušenosti na klinice“. Seminarista z našeho řádu, student teologie, zuřil. Přišel později ke mně a vysvětloval, jak mu náš protest vadil. To bylo jedno z mých prvních střetnutí s katolíky, kteří byli zmateni hnutím pro život. Řekl jsem mu: „Mělo by ti vadit, že tam pracuješ. Neměl bys nás nechat v rejži a měl bys protestovat místo toho, než být zticha.“ Ale on z nás byl opravdu zmaten. Řekl: „Nevíš, jak to bylo necitlivé nalepit ty nálepky všude po stěnách?“ Odpověděl jsem: „Co by sis myslel o tom, kdyby někdo polepil nálepkami plynové komory v Osvětimi nebo Dachau?“ On řekl: „Ale to bylo něco jiného.“ A já jsem řekl: „To není jiné. Vůbec tu není žádný rozdíl.“

Také jsme demonstrovali venku na chodníku. Pravidelně se zúčastňovalo asi sto lidí. Byly to velice účinné demonstrace s velkými transparenty, které jsme udělali. Jeden transparent jednoduše hlásal: „Nemocnice Hartford zabíjí děti.“ Knights of Columbus nám věnovali literaturu, mávátka a transparenty. Také jsme zařídili záznam do televize a rozhlasu a několik článků do místních novin.

Založili jsme „Telefon pro kampaň pro život“. Vybrali jsme si interrupční kliniku ve West Springfield ve státě Massachusetts, takzvanou „nemocnici pro ženy“, kde prováděli interrupce až do šestého měsíce těhotenství. Interrupčník, který měl službu, mi řekl, že byl velmi milosrdný, protože pronajal

pozemek na hřbitově za své vlastní peníze. Vysvětloval, že hodně dětí zabitých v jeho nemocnici solnou injekcí se narodilo živých a teprve později zemřely. Interrupčník řekl: „Matka to vidí. Dokonce, jestliže dítě není živé, řekne se jim, že to je kus látky, a ony vidí dítě. Některé ženy se cítí velmi špatně, ale já mám způsob, jak být vůči nim milosrdný - prodám jim za 50 dolarů pohřeb.“ Tento člověk pohřbíval děti, které zabil, za 50 dolarů navíc.

Napsali jsme tomuto interrupčníkovi několik dopisů na dopisních papírech koleje a prosili jsme ho, aby zastavil tuto interrupční praxi. Odpověď jsme ovšem nedostali. Potom jsme vyšli s jinou taktikou. Dali jsme dohromady několik set lidí v oblasti Suffield Eufeld a přidělili jsme každému minutu během dne, aby telefonovali na kliniku a drželi hovor co nejdéle. Zkoušeli jsme paralyzovat jejich obchod obsazením všech jejich telefonních linek. Dělali jsme to několik měsíců a bylo to mimořádně úspěšné.

(pokračování příště)

Kuba

Po 39 letech ateistické vlády je na ostrově strašlivé morální klima a nelidská kultura smrti. V tomto pekelném chaosu se Církev očistila a posílila. Není snadné jít proti interrupcím. Je zde jediná organizace *Pro Vida Cuba* (odnož americké *Human Life International*). Působí v rámci Církve. Kdyby jednala mimo Církev, byla by vládou považována za nepřátelskou. Existuje teprve 4 roky a má aktivisty v 11 diecézích na Kubě. Toto hnutí patří mezi nejlépe organizované skupiny v celé Latinské Americe. Je rozděleno na „mladé“ a „profesionály“. Dávají školení ve farnostech, mluví k mládeži o mravní čistotě a organizují koncerty pro život. Profesionálové jsou lékaři a všichni jsou instruktory přirozeného plánování rodičovství. K tomu je vyškolila *Pro Vida Cuba*. Organizace má 127 členů ve věku od 15 do 48 let. Riskují kariéru, rodinné problémy. V nich je naděje Kuby.

Konference pro život

Otec Paul Marx OSB podnikl cestu do Asie a Afriky. Byl přítomen na šestém filipínském Shromáždění pro život v Manile v říjnu 1997. Zúčastnilo se jej 1.500 lidí. Filipínci jsou národ se 70 milióny obyvatel žijících na 7.107 ostrovech. Je to jediný katolický národ v Asii. Převzali od Irů poslání jít jako misionáři do celého světa. Irové teď mají méně než dvě děti na rodinu, zatímco Filipínci mají víc než čtyři. Dnes jsou Filipínci po celém světě - přes milión v USA, 700.000 v Singapuru, 600.000 na Taiwanu. Jsou zaměstnání většinou jako dělníci. Filipíny jsou jediným světlým bodem v Asii. Hlavní město Manila má 10 miliónů obyvatel - z toho 20-25 % žije ve slumech. Manila má 270 farností, některé o 40.000 duších.

Ve státě je mnoho katolických škol: 17 univerzit, 900 kolejí. 800 středních škol - navštěvuje je 3 milióny studentů, což je stejný počet jako v katolických školách v USA. Státní školy jsou zamořeny liberální sexuální výchovou, ale katolické školy se drží víry. Řeholnice jsou většinou v hábitech, ačkoliv virus feminizace se zachytil i tady. Vymírající řády v Itálii a Španělsku získávaly do svých klášterů Filipínky, aby se staraly o jejich staré členky. Filipínští biskupové zamezili tomuto zneužívání a nařídili, že Filipínky musejí dostat řeholní formaci doma, a teprve potom mohou do zahraničí.

V Manile je pět seminářů. Jeden z nich je pro pozdní povolání. Jeden školí pro Čínu - má 41 seminaristů, ochotných jít do této země po uvolnění poměrů.

Stínem je, že v Manile jen 20 % dětí je narozených v rodinách, kde manželé řádně uzavřeli manželství. Jen 15-20 % Filipínců chodí pravidelně na nedělní mši svatou. Zpěvy a účast na mši svaté jsou velmi působivé. Je tu hodně náboženskosti, ale malé poznání víry. Filipínci mají rádi soukromou zbožnost - také růženec a novény. V zemi je pět miliónů charizmatiků, kteří pořádají velká modlitební shromáždění. Kvetou nově založená hnutí: Páry pro Krista a Mladí pro Krista.

Prezident Fidel Ramos (protestant) a jeho přátelé nedávno chtěli změnit ústavu, aby si prodloužili dobu vládnutí. Velmi vlivný kardinál Sin a biskupové vyzvali k demonstracím, které zmařily Ramosův plán. Církev je mocná a biskupové jsou dobří.

Kardinál Vidal z Cebu (druhé největší město) poskytl celé patro své rezidence pro Dr. Reného Bullecera a jeho kolegy, kteří konají práci pro život. Dr. Bullecer je členem HLI.

Primátor Manily zbavil město pornografie. Jeho náměstek založil „Dům pro anděly“ - projekt na záchranu dětí. Ústava země stále nepovoluje interrupce. Ale americké organizace chtějí tento stav zvrátit. K tomu účelu jde do Filipín proud dolarů amerických daňových poplatníků.

Vládní centra poskytují zdarma antikoncepční prostředky. Sdělovací prostředky jsou velmi proti životu. Zde je místo pro liberální „intelektuály“ včetně divokých feministek.

Asie bude mít brzy víc nakažených AIDS než Afrika. Filipíny jsou výjimkou. Je zde jen 318 nemocných. Nejhuř je na tom Thajsko (800.000 s HIV), Vietnam (200.000), Čína (400.000) a Indie 3-5 milionů.

30. října - 1. listopadu 1997 byl Otec Marx přítomen konferenci o rodině v Singapuru. Singapur má 3 milióny obyvatel a je nazýván „Zahradním městem Asie“. Je to bohaté město. 80 % žen je ve výrobním procesu, proto 80.000 Filipínek dělá v rodinách domácí práci. Pornografie je pod přísnou kontrolou. Vláda má názor, že nemůže být politická stabilita bez morálních hodnot. 15 % obyvatel jsou Malajci a muslimové, kteří mají v rodinách porodnost vyšší než singapurský průměr 1,7 dětí na rodinu. V roce 1974 vláda propagovala

la: „Skončete při dvou dětech.“ V roce 1989 došlo ke změně. Vláda vyzývá ke čtyřem dětem. Uplynulých 10 let klesal počet interrupcí z 23.500 na 15.000. Vláda nabízí úlevu na daních 20.000 dolarů tomu, kdo má tři nebo čtyři děti.

18 arcidiecézních skupin pomáhá při zaměstnání mladých a pracuje pro rozvoj manželství a rodinného života. Skupiny organizují šestitýdenní kurs přípravy na manželství. Arcidiecéze má 30 farností, 114 kněží, 15 seminaristů. Katolíků je 130.000. Církev roste o 4.000 členů ročně. Jsou zde 4 katolické střední školy. Arcibiskup zdůrazňuje a lituje, že katolické rodiny mají méně než dvě děti. Hlavní prostředky omezování porodnosti v Singapuru jsou sterilizace a kondomy. Pilulky nejsou oblíbené. Přirozené plánování rodičovství je málo známé.

Ze Singapuru odletěl Otec Marx na Nový Zéland. Žije zde 3,5 miliónů obyvatel. Lidé vymírají, takže země je závislá na přistěhovalectví. 5 % obyvatel pochází z Asie, hlavně z Číny. Nejvíce je zde anglikánů, následují katolíci (nyní 22 % obyv.). Povolání jsou řídká. Seminář má jen 25 studentů (v šedesátých letech to bylo 90). Kláštery mají málo dorostu. Průměrný věk kněží je 62 let. Za 12 let to bude jen polovina současného počtu kněží. Církev opouští hodně lidí. Nejhuř jsou na tom anglikáni.

U katolíků se silně projeví různé disidentské proudy (např. hnutí „My jsme Církev“). Je zde radikální feminismus (často u řeholnic). Katolických škol (placených státem) je hodně, ale nemají úroveň (teologické disidentství). Hodně se očekává od biskupa Patricka Dunna (syna známého porodníka a aktivisty pro život). Na školách je zavedena pochybná sexuální výchova. Kliniky nabízejí nezletilým interrupce (za zády rodičů). Vláda podporuje Mezinárodní federaci plánovaného rodičovství. Sdělovací prostředky jsou rovněž na jejich straně.

Odbočka HLI Otce Marxe pracuje skvěle. Má 5 stálých zaměstnanců a mnoho spolupracovníků. Dělají akce před interrupčními klinikami, mají středisko vybavené pro zjišťování těhotenství ultrazvukem. Jejich publikace jsou skvělé, jsou teologicky na výši. Jsou tak skvělí, že je chtěla zažalovat odbočka Mezinárodní federace plánovaného rodičovství.

Když přemýšlíme o Církvi, musíme se dívat na celou Církev. Například nyní kvete v Africe, kde je 100 miliónů katolíků. Nigérie má 110 miliónů obyvatel, z toho 25 miliónů katolíků. Je tam nyní 9 seminářů (5 z nich má víc než 500 seminaristů, největší je v Emgu - s 670 studenty). Afričané mají kněze ve velké úctě. Jít do semináře je dobrou cestou k získání vzdělání. Biskupové a rektori musejí dát dobrý pozor, aby odhadli motivy uchazečů.

Otec Thomas McDermott OP, Američan, působící ve farnosti sv. Dominka na předměstí hlavního města Lagosu (6 miliónů obyv.), říká, že v roce 1996 pokřtil 390 katechumenů při čtyřhodinové mši. V roce 1997 z pověření

arcibiskupa biřmoval 1.505 lidí. Nový kostel zde má 3.000 sedadel. Má mřĩžky ke klečení a svatostánek ve středu na pomocném oltáři za hlavním oltářem.

Každou neděli je zde šest mšĩ s účastĩ 25.000 lidí. V sobotu odpoledne přijde 300 věřících ke zpovědi. Svatby se nekonají jednotlivě. Při jedné mši si vyměnili svatební sliby 81 párů. Tato farnost je jednou z 60 v Lagosu! Mnoho kněží a řeholnic přichází pomáhat do USA.

USA

V prosinci 1997 byl zvolen nový prezident Human Life International. Stal se jím P. Richard Welch C.Ss.R. Dokončoval doktorskou práci v Římě, potom byl přítomen na 17. světové konferenci pro život v Houstonu ve státě Texas. Oznámil své plány. Zatímco tištěné materiály přinesly mnoho dobrého, nyní bude kladen důraz na nové prostředky komunikace. Obrovský úspěch byl s internetem. Denně je na něm s HLI v kontaktu 8.000 lidí. HLI má obrovské plány i s televizí a rozhlasem. V televizi bude výchovný seriál o čistotě. Katolický rozhlas bude poskytovat prvotřídňí programy o životě a rodině - se zprávami ze světa. HLI koupila nedávno nové digitální nahrávací zařízení, které umožňĩ kvalitňĩ nahrávky pro rozhlas.

V roce 1998 bude v Římě otevřena kancelář HLI. Umožňĩ to lepší kontakt s Vatikánem a také s bohoslovci z celého světa, kteří v Římě studují. Expanze HLI do světa bude pokračovat. Pater Habiger OSB pojedie na misijnĩ cestu do Afriky. V USA má HLI 56 odboček - ty se budou podporovat z USA. Bude nová akce HLI pro Hispánce v USA, kteří jsou vystaveni tlaku omezovačů populace. Tento rok bude uspořádána první Národnĩ mariáňská konference pro život na téma: Maria - Matka všeho života.

Při svěcení kněze v Lexingtonu (USA) biskup Kendrick Williams vyzval Charlese Hawella, aby přistoupil ke svěcení. Vtom se zvedla jedna žena a řekla: „Jsem povolána Duchem Svatým, abych se představila ke svěcení. Mé jméno je Janice. Žádám to pro sebe a všechny ženy.“ Biskup vysvětlil, že to není možné a vyzval ji, aby nerušila obřad. Později řekl: „Byl jsem zděšen, byl jsem smutný a v hněvu a bezmocnosti. Věřím, že Bůh vyslyšel mou modlitbu a pomohl uklidnit mé emoce.“ Ženou byla Janice Sevre z Durynska, 48 letá učitelka angličtiny na středňĩ škole. Byla oblečena do alby s rudým cingulem a nesla lilii.

* * *

Několik měsíců poté, co Vatikán vydal svou „Instrukci k některým otázkám ohledně spolupráce neposvěcených věřících v posvátné službě kněží“, ticho ze strany amerických biskupů je takřka úplné. Několik výjimek je ze strany liberálních prelátů jako např. od bývalého arcibiskupa z Baltimore

William Borderse, který prohlásil, že dokument zničil vše, co jsme budovali 30 let.

Arcibiskup Daniel Pilarczyk ze Cincinatti označil tón Instrukce za „úzkostný“. Na rozdíl od některých biskupů v Evropě, kteří Instrukci kritizovali, američtí biskupové utvořili Komisi pro studium dokumentu. Sestra Anny Hoey, členka Sekretariátu pro rodinu, laiky, ženy a mládež, založeného americkými biskupy, řekla, že biskupové utvořili komisi, která se ještě nesešla. Louisa Bosidová, ředitelka Národního sdružení pro službu laiků, řekla, že mnoho lidí je z Instrukce nervózních a že přišla v těžké době. V amerických farnostech je 26.000 placených laických „spolupracovníků“ (85 % jsou ženy. Řeholnice vedou 60 % farností bez kněze.).

★ ★ ★

Kněz Rudolf Kos z Dallasu byl odsouzen za sexuální zneužití čtyř chlapců na doživotí. Dallaská diecéze musí zaplatit odškodnění 120 miliónů dolarů.

Peru

Duchovní otec „teologie osvobození“ P. Gustavo Gutiérrez je pod tlakem Kongregace pro nauku víry. Práce tohoto kněze byly prošetřovány před 10 lety. Biskupové v Peru byli vyzváni kardinálem Ratzingerem, aby nepovažovali Gutiérrezův případ za uzavřený. Kongregace chce, aby kněz napsal nový úvod ke své knize Teologie osvobození. Problémem je také jeho chápání Církve. Gutiérrez podpořil kněze T. Balasurriyu (exkomunikovaného za herezi ve své knize). Balasurriya učinil pokání přijetím podmínek a byl exkomunikace zbaven.

Filipíny

Katolická biskupská konference obvinila prezidenta z nedodržení slibů. Ekonomická politika zvětšuje propast mezi chudými a bohatými. 90 biskupů prezidenta v roce 1992 podporovalo. Prezident odpověděl a navrhl společně navštívit Smokey Mountain - oblast, kterou vláda přeměnila na model nového bydlení pro chudé.

Velká Británie

Po dvou letech dohadování Vatikán žádá biskupa Petera Smitha z East Anglie, aby odvolal své imprimatur z knihy „Římsko-katolické křesťanství“, výchovné knihy pro mládež od učitelky Clary Richardsové. Kniha je užívána ve stovkách britských škol. Konzervativní katolíci, zvláště z hnutí „Pro Ecclesia et Pontifice“ si stěžovali, že v knize není správné učení o Vzkříšení, opravdové přítomnosti Krista v Eucharistii a antikoncepci. Autorka se domnívá, že

jde o akt msty vůči ní a jejímu manželovi, který je knězem mimo duchovní správu.

Anglikánská katedrála ve Wellsu odmítla do sboru sedmnáctiletého zpěváka, který je katolíkem. Prý by to působilo potíže, když by nemohl přijímat při anglikánské mši. Přesto děkan katedrály uvedl, že mnoho katolíků přijímá u anglikánských oltářů (hlavně ze smíšených manželství).

Skotský kardinál Winning odsoudil sektářství ve fotbale. Jde hlavně o dva kluby z Glasgowu. Rangers jsou protestanté a Cillic byl založen katolickými Iry a bratrem Maristonem, aby výtěžek sloužil chudým dětem. Kardinál řekl, že sektářství ve fotbale je rakovinou společnosti. Fandové obou klubů vykřikují při zápasech urážlivá a nevhodná politická a náboženská hesla.

Anglikáni diskutují o petici v USA, která usiluje o definování dogmatu o Panně Marii jako Spoluvykupitelce. Zdůrazňuje se, že u protestantů se vyvinul smysl pro pochopení významu Marie, ale nové dogma by pro ně bylo zcela nepřijatelné.

Biskup Konstant z Leedsu odmítl projev poradce vlády pro vzdělání, ve kterém uvedl, že děti by se měly vyučovat v globálním občanství místo náboženských hodnot. Biskup řekl, že je naivní tvrdit, že náboženství je důležité jediné pro menšiny nebo že „Bůh je mrtev“.

Rakousko

Jedenáct rakouských opatů se obrátilo na národní biskupskou konferenci, aby se něco podniklo proti biskupovi Krennovi ze St. Pölten. Stěžují si na rozdělení v diecézi a na to, že někteří kněží chtějí kvůli tomu rezignovat. Poukazují na odvolání benediktina P. Uda Fischera z jeho farnosti. Opat Angerer z Genes řekl, že je stěží možné snášet Krenna nadále.

(Poznámka redakce: Biskup Krenn je pravověrný a velmi kvalitní.)

Polsko

Kardinál Glemp řekl, že by měl v koncentračním táboře v Osvětimi zůstat osmimetrový kříž. Židé v USA tlačí na to, aby byl kříž odstraněn. Polské úřady souhlasí s jeho přenesením několik set metrů do kláštera karmelitek. Klášter musel být před deseti lety také přemístěn.

Chile

Skupiny kněží a laiků podepsaly otevřené dopisy papeži, aby neustanovil konzervativce za příštího biskupa v Santiagu. Dosavadní arcibiskup rezignoval ze zdravotních důvodů. Proslýchá se, že má do Santiaga přijít biskup Casamitjana, který byl spjat z armádou.

Vatikán

Vatikán vydal 112 stránkový dokument o duchovních povoláních. Statistika ukázala značný nárůst povolání ve východní Evropě mezi roky 1978 a 1995 a úpadek v západní Evropě. V tomto období počet povolání na Ukrajině vzrostl o 50 % a o 500 % v Bělorusku. V Belgii a Holandsku klesl o 30 %. V Evropě jako celku klesl o 13,5 %. Kardinál Pio Laghi poznamenal, že počet seminaristů byl nyní 29.000. (V roce 1986 to bylo 24.000.) Německo a Irsko mají značně nižší počet seminaristů v roce 1995 oproti r. 1978.

Vatikán se vyjádřil nepříznivě o přijetí Eucharistie prezidentem Clintonem a jeho ženou v katolickém kostele Regina Mundi při jejich návštěvě Jižní Afriky. Clinton je baptista a jeho žena metodistka.

Podle Ekumenického direktáře smějí nekatolíci přijmout Eucharistii za těchto podmínek:

1. Musí být v situaci „vážné nutnosti“.
2. Nemohou přijímat od duchovního vlastní církve.
3. Musí žádat o svátost.
4. Musí být duchovně a morálně připraveni.
5. Musí prokázat, že věří katolickému učení o Eucharistii.

Přípravná část procesu kanonizace Jana XXIII. byla skončena a případ byl předán Kongregaci pro svaté. Tato kongregace by měla prohlásit jeho hrdinské ctnosti, což by umožnilo nazývat jej „ctihodným“. Italský tisk soudí, že by se tak mělo stát do roku 2000. Mnoho Italů již papeže Jana považuje za svatého. Židovské kruhy hodnotí kanonizaci tohoto muže příznivě.

Avi Beker, ředitel Světového židovského kongresu, prohlásil, že vatikánský dokument vyjadřující lítost nad důsledky antijudaismu, byl nedostatečný. Beker řekl, že „doufá, že Vatikán a katolická Církev připustí jasnou řeč, že po léta měly nějakou zodpovědnost za antisemitismus a že mlčely za nacismu a nepozvedly proti němu hlas“.

Německo

Biskupská konference se v lednu a březnu zabývala dopisem papeže požadujícím zastavení dosavadního systému poradenství žen před interrupcemi. Papež požádal Církev v Německu, aby přestala vydávat potvrzení z poraden, které umožňuje legální interrupci. Tyto poradny vede buď stát nebo církve. Je celkem 1.685 poraden, z toho 269 vedou církevní skupiny, Katolická Caritas a Sociální služba pro katolické ženy. Střediska často pomáhají ženám donosit dítě. Ale pokaždé vydají potvrzení - „Schein“, což je vlastně licence na zabití. Bez tohoto potvrzení nikdo nesmí interrupci provést. Tato záležitost rozdělila německé biskupy, ale po dlouhém váhání vydali společné prohlášení k papežovu dopisu, které zveřejnil biskup Lehmann. Biskupové založili komisi, která má vytvořit nový systém poraden. Komise zveřejní výsledek své práce na jaře 1999.

Arcibiskup Dyba, který se nezúčastnil volby komise, je odpůrcem dosavadního poradenského systému. Tento bývalý vatikánský diplomat říká, že je snadné řešení: vystoupení ze státního systému poradenství. Také biskup Dyba má poradny, jež každoročně navštěvuje o 5 % žen více. Proč ostatní biskupové nenásledují arcibiskupa Dybu? Je to tlak médií? Je to tlak samotných katolických poraden, kde se personál bojí ztráty zaměstnání? Také kancléř Helmut Kohl se snaží, aby rozhodnutí padlo až po německých volbách v září 1998.

Rakousko

Asi tisíc kněží, hlavně z Rakouska, podepsalo prohlášení podporující bývalého ordináře z Innsbrucku R. Stechera. Ten napsal dopis kritický k papeži a ordinářům. Srovnal ty, kdo vedou Církev s farizeji. Hájí kázání laiků při mši svaté. Chce, aby mohli udělovat i svátost nemocných. Kritizuje postup vůči kněžím, kteří se oženili. Jejich žádosti o laicizaci jsou projednávány po léta.

Podpisovou akci vede hnutí Cursillo. Pětina rakouských kněží podepsala, dále tři biskupové, dvanáct opatů, členové 21 řádů a 1.500 laiků.

Jiskra Božího pokoje z Olawy

Poněkud opožděně k nám pronikají zprávy o mariánských zjeveních v polském městě Olawa ležícím poblíž Vratislavě na řece Odře. (Přes svou polohu bylo podle těchto zpráv uchráněno při loňských katastrofálních povodních.)

Zjevení měla probíhat v letech 1983-97. Nyní je již v tomto místě vystavěno duchovní centrum s novým kostelem. Důsledně se zde praktikují tradiční projevy zbožnosti, zvláště opravdové úcty k Eucharistii (přijímání vkleče ap.). Místo již navštěvují tisíce poutníků nejen z Polska, ale i z jiných zemí střední

Evropy. Někteří z nich uvádějí, že Pán Ježíš a Panna Maria v Olawě předpověděli loňské záplavy. Za nejtěžší dobu však označili roky 98 a 99. Dále se uvádí, že při jedné mši v r. 1997 se na proměněné Hostii objevila krev.

Velmi zajímavé je tvrzení vizionáře Domaňského o těle sv. Maxmiliána Kolbeho. To je prý v Osvětimi zakopáno v zemi, protože se jej v peci nepodařilo spálit. Až přijde čas, ukáže Domaňski - dle vlastních slov - ono místo, což bude důkazem pravosti olawských zjevení.

JSME TOLERANTNÍ?

Dominikán dr. Odilo Štampach jednou napsal na adresu tzv. fundamentalistů: „Žádnou toleranci pro netolerantní...“ Jsou skutečně pravověrní katolíci, čili ti, co přijímají autoritu Svatého Otce a učitelského úřadu Církve a odmítají neomodernistické bludy, netolerantní? Co vlastně znamená slovo „tolerance“?

Především nelze směřovat dvě věci: Tolerance je jistě ctnost a třeba objektivně přiznat, že náboženské snášenlivosti byli katolíci v minulosti hodně dlužni. Jenže za „intoleranci“ se považuje i přesvědčení, že pravda je v katolické Církvi a to, co jí odporuje, je blud. Za netoleranci není moderní (příp. postmoderní) propagandou považováno to, co jí skutečně je, totiž vnucování svých názorů násilím a odmítání nechat druhého svůj názor, byť mylný, vyjádřit. Je za ni považováno spíše trvání na svých zásadách a stanoviscích. V tom tkví liberální a osvícenská indoktrinace: tolerance rovná se rezignace na jistotu objektivní pravdy, konkrétně zjevené pravdy, kterou uchovává neporušenou katolická Církev. Z toho tedy logicky vyplývá, že katolík, který pokládá katechismus své Církve za neomylnou jistotu a všechno, co mu odporuje, za omyl, je netolerantní. Za snášenlivého by byl považován tehdy, kdyby zaujal k nauce své Církve postoj: „Já věřím, ale..., věřím v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii, ale může to být chápáno i symbolicky, je to složité, lze to vyjádřit mnoha způsoby..., věřím v božství Ježíše Krista, ale On sám se tak třeba ani nemusel nazvat, udělala to až teprve prvotní Církev, která byla Jeho postavou fascinována..., věřím v papežskou neomylnost ve věcech víry a mravů, ale my nevíme dosud přesně, co je naukou Církve v tomto směru a tudíž, co může papež definovat a co ne...“ Tolerantní je prostě ten, kdo pilátovským způsobem („co je pravda?“) relativizuje tradiční katolickou nauku; kdo při ní stojí a striktně na ní trvá, je netolerantní.

Tolerance a věrnost pravdě jsou ovšem dvě rozdílné skutečnosti. Faktem je, že zastánci pravdy mohou být netolerantní, mohou ji násilím vnucovat jiným a umlčovat ty, kdo jí odporují. To se, žel, dělo v době inkvizice. Jenže bylo mnoho jiných zastánců pravdy, kteří takto intolerantně nejednali a na

obranu pravdy používali pouze logické argumenty. Naopak zase hlasatelé relativismu pravdy mohou být také velice netolerantní, konkrétně vůči těm, kdo jejich relativismus odmítají akceptovat. Velká francouzská revoluce, Mazziniho revoluce v Římě a teror liberálů vůči katolíkům za tzv. „kulturního boje“ v Německu a ve Francii 19. století jsou toho stejným důkazem jako současná pronásledování odpůrců interrupcí a sexuální výchovy v liberálních, demokratických státech. S tím souvisí - žel - též netolerance jedněch katolíků vůči druhým.

I když rozdělení v Církvi je smutným faktem, nesouhlasím s dělením na „pravé“ a „levé“ katolíky, na „církevní liberály“ a „fundamentalisty“. Toto je politická terminologie, která není přesná, naopak může být velice zavádějící. Dělicí čára, která vede mezi katolíky, je trochu komplikovanější. Jsou duchovní a věřící, pro které je katolická nauka skutečnou pravdou a všechno, co jí odporuje, je bludem. Stojí věrně při papeži a odmítají každý útok proti němu. Zde je důležité, aby tito si byli vědomi, že katolická Církev je opravdu pluralitní ve všem, co se netýká bezprostředně víry, mravů a vnitrocírkevní kázně. Proto takový pravověrný katolík bude tolerantní i vůči těm spolubratřím ve víře, kteří tolik nezdůrazňují tyto hodnoty, ale jinak pravdy víry výslovně nepopírají, i když s nimi v mnohém nebude souhlasit. Já například plně podporuji stanovisko Svatého Otce ve věci povinného celibátu kněží. Jsou katolíci, kteří se domnívají, že ke svěcení by měli být připuštěni i ženatí muži. Jistěže s nimi nesouhlasím a nebojím se o tom diskutovat. Poněvadž se ale nejedná o závaznou otázku víry a mravů, budu se úzkostlivě varovat toho, abych zpochybnil katolicitu svých oponentů a pokládal je za bludaře. Tento věřící zastává prostě opačný názor než já, jinak je katolíkem na stejné úrovni se mnou.

Rovněž tak se setkám s katolíkem, který popírá zjevení P. Marie ve Fátimě. Jedná samozřejmě nerozumně a má patrně ve svém nitru nějaký blok, který mu brání toto zjevení přijmout, nicméně Církev sama nikoho nenutí věřit v tzv. soukromá zjevení, proto by bylo z mé strany hříchem, kdybych ho považoval kvůli tomu za horšího katolíka, s jehož vírou není něco v pořádku. Tak můžeme pokračovat dál; někteří katolíci třeba kritizují Svatého Otce za jeho časté cesty po světě. Samozřejmě se mýlí, neboť nepochopili jejich hluboký duchovní význam, ale kvůli tomu nesmějí být z mé strany „kaceřování“ a pokládání za katolíky poněkud pochybného druhu.

Na druhé straně se ale setkáváme s katolíky, kteří přímo hlásají bludy: popírají očištěc, panenské zrození Kristovo, odmítají mariánskou úctu, papežskou neomylnost apod. Jak jednat, abych dokázal být věrný pravdě a zároveň tolerantní vůči člověku? Není to nic složitějšího. Pán Ježíš říká jasně, že nejprve máme jít a pokárat ho mezi čtyřma očima. Ano, uslyším-li bludy v kázání kněze, je třeba nejprve za ním jít a žádat vysvětlení. Obyčejně věc skon-

čí tak, že dotyčný kazatel „vysvětlí“, že tak to myšleno nebylo. Možná si příště dá pozor, uvědomí si, že by mohl u věřících narazit. Věřící mají právo slyšet jasné Boží slovo a ne soukromé názory kazatele, kázání nesmí u nich vyvolat spekulaci „jak to vlastně bylo myšleno...“. Proto se nebojme za kněžími chodit s žádostmi o vysvětlení, když slyšíme v jejich kázání zřejmé bludy nebo něco, čemu jako bludům rozumíme. Každý věřící má na to právo. Pokud ovšem tento duchovní ve svých bludech pokračuje, je třeba, aby více věřících ve smyslu rady Krista Pána vzít si dva nebo tři svědky, upozornilo tohoto kněze na svou nespokojenost a zároveň dalo najevo svůj úmysl jít s tím v případě, že nenastane náprava, k biskupovi.

Hlásá-li bludy slovem nebo písmem laik, je nutno ho na to slovně upozornit a diskutovat s ním. Hlásá-li je v médiích, je třeba reagovat opět buď čtenářským dopisem nebo polemickým článkem, ovšem slušně a věcně, nechť padají pouze argumenty a ne osobní invektivy.

Současný neomodernistický rozklad v Církvi, který k nám rychle proniká, nás musí mobilizovat k obraně pravdy a její hodnoty. Pro hlasatele bludů by bylo čestnější, kdyby vystoupili z Církve, s jejímiž názory se rozcházejí. Nikdo je kvůli tomu nebude pronásledovat, žijeme přece v demokratické společnosti a nám nejde o to, abychom zabránili těmto lidem své názory svobodně hlásat, nýbrž jen o to, aby je nehlásali jako katolíci a dokonce jménem Církve. Ovšem na druhé straně platí: Já nejsem biskup a nikdo mi nedal mandát tyto lidi exkomunikovat, proto je třeba v polemice zdržet se silných slov na jejich adresu o „odpadu“, „nevěrectví“ apod. Přísluší mi pouze věcná argumentace na mé odborné úrovni. Ta je mou povinností a zde nesmím nic zanedbat, neboť víru je třeba hájit a nemlčet k jejímu napadání zevnitř.

Nejvíce nám vadí, když zastánci bludných nauk se zaštiťují Církví, vystupují jejím jménem, konkrétně „jménem“ Druhého vatikánského koncilu a z této pozice „kaceřují“ hlasatele pravověrnosti. Oni získali většinu katolických médií, na jejich straně stojí i média světská. Pravověrní katolíci jsou proti nim v nevýhodě. Proto arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy správně říká, že dnes není hrdinstvím papeže napadat, ale je hrdinstvím uvnitř Církve při papeži věrně stát.

Summa summarum: nejsou to tedy pravověrní katolíci, držící se papeže a katechismu, kdo jsou „netolerantní“, ale naopak neomodernističtí hlasatelé bludů. Pravověrní katolíci jsou „biti“ ze dvou stran: od liberální společnosti zvenčí a od neomodernistů zevnitř Církve. Tato netolerance vůči nim je prováděna ve jménu „tolerance“. Pán Ježíš ovšem řekl, že svět bude Jeho věrné nenávidět, protože oni nejsou ze světa právě tak jako ze světa nebyl On. Víme, že Ježíš Kristus a Jeho přesvatá Matka budou mít poslední slovo a v tom je naše neochvějná jistota, kterou nám nikdo nemůže vzít.

Radomír Malý

EVANGELIA JSOU VĚROHODNÁ!

Ve druhém čísle letošního AD napsal Jakub Hučín článek s názvem „Žil Ježíš vůbec?“ Těchto provokativních otazníků je v textu celá řada. To by nebylo na škodu, kdyby závěr byl adekvátní. Jenže on není. Autor je poplatný racionalistickým výkladům Písma sv. z počátků tohoto století, které se ujaly v protestantských kruzích a jejichž reprezentantem byl právě jím citovaný Bultmann. Tyto pozice jsou dnešní protestantskou exegetikou překonány. Nejnovější výzkumy provedené mladým badatelem z Německa C. P. Thiedem naopak potvrzují historickou věrohodnost evangelií a celého Nového Zákona.

Hučín nekriticky aplikuje metody literárních forem na Nový Zákon. Tato teorie počítá totiž s mýtem jako součástí biblické zvěsti. To je sice správné, jenomže otázka zní: Je mýtus součástí i novozákonního poselství?

Hučín jednoznačně tvrdí, že ano. Podle něho „událost Proměnění na hoře, některé Ježíšovy zázraky a výroky jsou spíše teologickou reflexí prvních křesťanů než věrným líčením historických událostí“.

Toto tvrzení je ovšem v přímém rozporu s dogmatickou konstitucí „Dei Verbum“ Druhého vatikánského koncilu, která v čl. 19 výslovně říká, že „Církev trvala a trvá na tom, že evangelia věrně a pravdivě líčí činy a učení Ježíše Krista“. Zpochybňovat cokoli zázraků nebo výroků Kristových je tedy v rozporu s naukou Církve, což r. 1907 papež sv. Pius X. jasně prohlásil v dekretu „Lamentabili“. Kromě toho jde též o rozpor s historickou pravdou.

Hučín zpochybňuje, „zda evangelisté znali Ježíše z Nazareta osobně a zda byli svědky jeho činnosti“. Uvádí, že evangelia vznikla až koncem 1. století. Současné závěry protestanta Thiedeho hovoří ale o něčem jiném: přinejmenším Markovo a Matoušovo evangelium je nutno datovat mnohem dříve, Markovo zcela určitě před r. 60, neboť toho roku, kdy vypukla židovsko-římská válka, uschovali Eséni své spisy v kumránských jeskyních. K jejich objevům dochází až v tomto století. Mezi nimi je též značně poškozený spis, obsahující citát z Markova evangelia. Připusťme ale, že evangelia skutečně vznikla až koncem 1. stol. Co to reálně znamená? Nic víc a nic méně než to, že vznikla za života druhé generace křesťanů, tj. v době, kdy mnozí příslušníci první generace byli ještě naživu. Je nemyslitelné představit si vznik evangelií bez spolupráce křesťanů první generace, resp. bez základů, který právě oni položili.

První křesťanská generace byli vesměs očití svědci Ježíšova života. Buď šlo o ty, kteří s Ním chodili a měli všechno „z první ruky“, další byli svědky Jeho zázraků, jiní zase viděli prázdný hrob nebo i zmrtvýchvstalého Pána (apoštol Pavel píše v 15. kap. 1. listu Korintánům o pěti stech bratřích najed-

nou), případně zažili v Jeruzalémě Letnice nebo viděli zázraky apoštolů apod. Osobní svědectví o těchto událostech z evangelií přímo číší. V Janově evangeliu je psáno: „Ten, který to viděl, vydal o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé, abyste i vy uvěřili...“ (Jan 21,24) Sv. Jan v úvodu svého prvního listu píše: „Co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme...“ Za toto svědectví podstoupili téměř všichni mučednickou smrt nebo ji přinejmenším riskovali. Ne pouze za víru, ale za osobní svědectví, že to, co hlásají slovem i písmem o Ježíši z Nazareta jako Mesiáši, jehož zázraků případně zázraků jeho apoštolů, byli očitými svědky, je pravdivé. Jedná se tedy o svědectví o konkrétních událostech, nikoli o svědectví pro nějaké náboženské přesvědčení. Kvůli tomu šli příslušníci první křesťanské generace na popraviště. Blaise Pascal právem volá: „Svědům, kteří se pro své svědectví dají usmrtit, rád uvěřím.“

Tvrzení autora, že „evangelia jsou anonymní spisy a teprve raná tradice z počátku druhého století je přisuzuje Matoušovi, Markovi, Lukášovi a Janovi...“ je z vědeckého hlediska nerespektující. Nebere totiž v úvahu pečlivost, s jakou prvotní Církev přistupovala k otázce autorství novozákonních spisů. Hučín zapomíná, že v té době kolovala v opisech i jiná evangelia (Tomášovo, Petrovo aj.), která nebyla církevní autoritou uznána za inspirovaná, tedy za pravá. Této pocty se dostalo pouze oněm čtyřem. Proč asi? Zcela jistě zde hrála svou podstatnou roli otázka historické spolehlivosti. V době, kdy Církev prohlásila čtyři evangelia za inspirovaná (za papeže sv. Pia I. kolem r. 140), nebylo ještě od jejich sepsání tak daleko, aby se nedalo spolehlivě určit autorství. Samozřejmě si autorství ve starověku nepředstavujeme podle dnešních měřítek, evangelista nemusel nutně sám všechno slovo od slova napsat, ale zcela jistě byl z titulu reprezentanta církevní autority nebo očitého svědka popisovaných událostí konečným redaktorem textu nebo někým, kdo ručil za jeho pravost a pravdivost. Jinak si nelze vysvětlit, proč raná Církev „připsala“ čtyři evangelia těmto mužům a jen je prohlásila za inspirovaná.

Jak může Hučín tak kategoricky tvrdit: „Je pravda, že například událost Proměnění na hoře, některé Ježíšovy zázraky a výroky jsou spíše teologickou reflexí prvních křesťanů než věrným líčením historických událostí?“ Odkud ví, že událost Proměnění a některé zázraky (které?) jsou „spíše reflexí“? Připustit toto znamená dělat z prvotních křesťanů lháře. Hučínova slova, že jde o „teologickou reflexi“ a nikoli věrné líčení historických událostí, pouze eufemisticky říkají, že pisatelé Nového Zákona lhali. Jinak totiž není možno nazvat vědomě nepravdivé líčení událostí teprve nedávných, nadto se přitom zaštiťovat osobním svědectvím popisovaných jevů. „Teologická reflexe“, o níž autor píše, je myslitelná a logická u pisatelů Starého Zákona, kteří sdělovali události staré několik století, kdy se opírali o lidové podání, v němž mýtus hrál svou důležitou roli. Není však přípustná u autorů novozákonních, kteří popisují jevy současné nebo téměř současné. Zde nelze uplatňovat ně-

jaký selektivní přístup ve smyslu „co je a co není historickou událostí, co jsou a co nejsou slova Ježíšova atd.“

Buď anebo. Buď novozákonní autoři lhali, nebo psali pravdu. Pokud lhali, museli by být duševně chorými, neboť nikdo se zdravým rozumem nelže proto, aby se dostal na popraviště. Že by všech 8 novozákonních autorů a desítky dalších očitých svědků bylo duševně chorými lidmi, to snad se neodváží tvrdit ani ten největší demagog. Nevylučujeme samozřejmě nepřesnosti a omyly, způsobené v novozákonních knihách omezeností lidské paměti, opisovými chybami, překlady apod. Rovněž tak si nemusíme představovat, že všechno Pán Ježíš řekl přesně těmi slovy, jak jsou reprodukována v evangeliu. Zcela určitě však Jeho výroky jsou věrně zaznamenány co do smyslu a obsahu. Totéž se týká i Kristových skutků včetně zázraků. Nemusely se odehrát v tom časovém sledu nebo zcela ve všech detailech přesně podle líčení evangelií, ale nepochybně se udály v hlavních bodech a rysech tak, jak je evangelisté popisují.

Hučínova teze, že prý „evangelia nejsou historické dokumenty, ale dokumenty víry...“, je nonsens. Samozřejmě, že evangelia nejsou jenom historické dokumenty, že jsou na prvním místě dokumenty víry, ale jak asi může vypadat víra, která se neopírá o spolehlivou historickou informaci obsaženou ve spolehlivých historických dokumentech? Taková víra potom nemůže být považována za objektivní pravdu a činit si na ni nárok. Je pouze subjektivním přesvědčením na stejné úrovni s jinými náboženskými systémy: konfucianismem, hinduismem, buddhismem atd. V tomto spektru vyznívá Hučínovo tvrzení jako výzva k relativismu, irenismu a synkretismu.

Tím spíše vyniknou v této souvislosti slova francouzského osvícence J. J. Rousseaua, který, ač proticírkevně orientován, napsal tyto krásné věty: „Evangelia měla by být smyšlenkou? Příteli můj, tak se nevymýšlí. Činy Sokratovy, o nichž nikdo nepochybuje, nejsou tak prokázány jako činy Ježíšovy. Evangelium nese na sobě pečeť pravdy tak překvapující a nenapodobitelné, že vynálezce by byl tu větší než hrdina.“

Tolik osvícenec a protikatolík Rousseau. Přesto jeho víra v pravdivost evangelií je větší než katolík Hučina a dalších. Smutné.

Radomír Malý

Bez pornografie

Polský Výbor boje s pornografií je připraven dodávat tiskoviny těm obchodům a kioskům, které odmítnou kupovat a prodávat pornografické časopisy. Oznámil to na tiskové konferenci představitel Výboru Wojciech Zawadski. Zároveň sdělil, že Výbor podal trestní oznámení na firmy šířící v Polsku pornografii. Je potěšitelné, že některé radnice se zapojují do protestních akcí a zakazují prodej pornografie ve své obci. Nejaktivněji si počí-

nají radní varšavské čtvrti Ochota. Stále však podle W. Zawadského naprostá většina radnic je vůči tomuto zlu lhostejná.

Gość niedzienny 11/1998

Dybovo vítězství

Svatý Otec Jan Pavel II. zaslal v lednu letošního roku dopis německým biskupům, kde je vyzývá, aby církevní poradny pro těhotné stáhli ze státní poradenské péče kvůli povinnosti vydávat potvrzení, jež opravňuje k interrupci. Arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy jako jediný odmítal zapojit diecézní poradny do tohoto systému. Papežův dopis německým biskupům je tedy jeho vítězstvím. Přesto němečtí biskupové shromáždění v Bad Hofenu neprojevili dostatečnou ochotu stáhnout své poradny ze systému, což Dyba kritizoval v rozhovorech s médii. To vyvolalo příkrou reakci předsedy biskupské konference biskupa Lehmana z Mohuče, který obvinil Dybu z „nekolegiálního jednání“. V Bad Hofenu se totiž němečtí biskupové usnesli pouze na tom, že o záležitosti budou dále jednat a že budou mít na zřeteli „ochranu nenarozeného života“. O papežově požadavku vystoupení ze státní poradenské služby ani slovo.

Tag des Herrn 10/1998

Čeho se bojí pan Król?

Deník Mladá fronta Dnes uveřejnil 28. 3. letošního roku článek děkana Historické fakulty varšavské univerzity Marcina Króla pod titulem „Zlověstná tvář nostalgie polské Solidarity“. Autor, polský klasický liberál, se bojí konzervatismu a pravicového populismu v podání současné polské Solidarity. Bojí se toho dokonce víc než starého typu konzervatismu a pravičáctví v podobě nacionalismu, xenofobie a antisemitismu. Nová polská konzervativní pravice podle Króla těmto ideálům nepřeje a odmítá je. To však není podle něj nic pozitivního, naopak představuje to ještě větší nebezpečí. Nejen pro Polsko, ale prý pro celou východní Evropu. Proč? Inu proto, poněvadž tato nová pravice má „drzost“ odmítat osvícenství a racionalismus, na němž stojí moderní evropské myšlení. Król doslova píše: „Kritika jakéhokoliv typu a jakéhokoliv používání racionalismu vede neúprosně až k odmítnutí myšlenek osvícenství. Ale právě tyto myšlenky stojí u samých základů naší civilizace. Dnes je tato základní idea novou pravicí napadána nejen proto, že komunistický systém ztělesňoval všechny excesy racionalismu, ale také proto, že si tito noví pravičáci myslí, že morální špína vší modernosti povstala z tyranie racionálního myšlení. Racionalismus je v jejich očích zdrojem liberalismu, relativismu, přerušení dávných tradic, rozbití rodiny, pornografie, homosexuální exhibice, promiskuity - sexuální i jakékoliv jiné, vulgarizace umění a literatury a nakonec celkového morálního úpadku.“

– A není to snad pravda? Cožpak nepropagovalo osvětenství v 18. století uvolnění morálky v tomto směru? Není snad Velká francouzská revoluce se svojí jakobínskou diktaturou a kultem rozumu, který ztělesňovala prostitutka Maillardová, toho důkazem? Katolický křesťan a spolu s ním i každý slušný člověk bez ohledu na vyznání musí proto osvětenství kategoricky odmítat. Teze, že prý osvětenství přineslo respektování lidských práv a svobod, je scestné a nebezpečná a jestliže toto nová polská pravice sjednocená v hnutí Solidarity hlásá, potom díky jí za to.

Pan Król ovšem úpadek morálky, k němuž došlo na Západě v průběhu posledních dvou set let, nepovažuje za něco negativního, spíše naopak. Poslechněme si další věty ze zmíněného článku: „Nová intelektuální pravice je pro Polsko nebezpečná a stejné nebezpečí představuje pro celou východní Evropu, protože bují a parazituje na iluzi, že jsme schopni vybudovat hospodářství i společnost západního střihu bez importu společenských svobod, které jsou nezbytnou a nevyhnutelnou částí oné civilizace. Nová pravice by se chtěla dostat dopředu pomocí zpátečnických kroků.“

Jsou-li nevyhnutelnou částí západní civilizace a demokracie takové „společenské svobody“ jako legalizované potraty, pornografie, sexuální promiskuita, legalizované homosexuální vztahy, rozvody atd., potom děkujeme, nechceme. Naše představa o demokracii je zcela jiná. Ta, kterou pan Król tolik odsuzuje: „Kdysi nadmíru užívaná představa globální vesnice je zde aplikována ve zcela zvrácené podobě. Můžeme používat mobilní telefony a spekulovat na finančních trzích, ale také bychom měli žít životem skrz naskrz venkovským. Měli bychom mít mnoho dětí, měli bychom ctít své rodiče a pečovat o ně, chodit každou neděli do kostela, měli bychom se usadit a pevně zakořenit ve své vlasti a snad bychom si také mohli dopřát malou skleničku o sobotní noci.“

Co je na tom „zvráceného“? Není spíš „zvrácenou podobou“ manželská nevěra, vyhýbání se dítěti i za cenu interrupce, neúcta k rodičům a jejich předání domovům důchodců ve stáří, případně eutanázie, když jsou nemožící a péče o ně klade na nás nároky? Je zřejmé, že hodnotová hlediska pana Króla a naše se diametrálně liší a asi těžko dospějeme k rozumnému kompromisu. Jde o víc. O nemožnost kompromisu katolické a liberální, z osvětenství vzešlé etiky. V této rovině je konflikt nevyhnutelný a měli bychom na to pamatovat. Budou-li nám nadávat do „fundamentalistů“ či „zpátečníků“ apod., víme, oč se jedná. Liberalismus je ve své podstatě katolickému idealismu stejně nepřátelský jako komunismus, proto stejný žargon a stejné nadávky.

Vyznamenání za záchranu Židů

Polská řeholnice Andrzeja Górska z kongregace voršilek a již nežijící polský kněz salesián Michal Kubacki byli vyznamenáni medailí „Spravedlivý mezi národy světa“, kterou uděluje stát Izrael osobám, jež se podílely na záchraně Židů za druhé světové války. Sestra Andrzeja při slavnostním převzetí medaile z rukou izraelského velvyslance řekla, že stejné vyznamenání by měla dostat i její dnes nežijící tehdejší představená, protože ona vyzvala všechny sestry, aby pomáhaly pronásledovaným Židům. Sestra Andrzeja ukrývala na pozemku kláštera židovské děti a starala se o ně. Všechny přežily a dočkaly se konce války. Medaili obdrželo dosud 5 tisíc Poláků, což činí třetinu všech osob, kterým se dostalo této pocty. Značnou část tohoto počtu tvoří kněží a řeholnice.

GN 10/1998

Štvanice proti Svatému Otci

V Německu probíhá v tisku, žel i katolickém, štvavá kampaň proti Svatému Otci v souvislosti s nedávnou Instrukcí o spolupráci laiků na službě kněží (jejíž plný text přinášíme v tomto čísle). Tu odmítl též Ústřední výbor německých katolíků. Objevují se výrazy „diktatura“, „teror“, „porušování práv laiků v Církvi“ apod. Jsou pronášeny hlasité výzvy k organizovanému odporu proti papeži. Fuldský arcibiskup Dyba prohlásil: „Takové nestydaté urážky Svatého Otce a tak proradné svádění věřících zde ještě nebyly.“ Generální představený řádu „Služebníci Ježíše a Marie“ Andreas Hönisch vyzval „k odporu proti odporu“ na obranu Svatého Otce a katolické pravověrnosti.

Information St. Petri 1/1998

Náboženská svoboda v Lotyšsku ohrožena

Od července loňského roku platí v Lotyšsku zákon zakazující činnost tzv. nehistorickým církvím na území této pobaltské republiky. Církve, které nejsou na seznamu tzv. historických církví, nesmějí organizovat charitativní činnost, zakládat školy, provozovat misie apod. Uvedla to Křesťanská mezinárodní solidarita.

Křesťané lidem v nouzi 3/1998

V Laosu zatčeni dva duchovní

Evangeličtí faráři Kham Sou a Nyan byli v Laosu zatčeni a odsouzeni ke třem letům vězení, poněvadž prý se pokoušeli bez cestovních dokladů přeplavit se přes řeku Mekong do Thajska. V Laosu žije asi 30.000 evangelíků a 32.000 katolíků. Křesťanské církve jsou pronásledovány a jakákoliv misijní činnost je zakázána.

Křesťané lidem v nouzi 3/1998

Jen dva kostely pro celou zemi

V Severní Koreji jsou povoleny pouze dva křesťanské kostely - oba v hlavním městě Pchjongjangu: jeden katolický, druhý evangelický. Po ukončení korejské války v r. 1953 bylo v zemi asi 100.000 křesťanů. Dnešní počet je neznámý. Křesťané v této komunistické zemi byli krutě pronásledováni, mnoho jich zahynulo v koncentračních táborech.

Křesťané lidem v nouzi 3/1998

Deset čínských biskupů ve vězení

Šéf Republikánské strany v USA Dick Arney požadoval při setkání s čínským prezidentem Jiang Ze-minem propuštění 30 vězňů svědomí. Mezi nimi je deset katolických biskupů, věrných Svatému Otci a odmítajících připojení k tzv. Vlasteneckému hnutí čínských katolíků. Mezi vězněnými je i řada protestantských křesťanů.

Křesťané lidem v nouzi 3/1998

Anarchie při formaci kněží

Holandský katolický kněz Werenfried van Straaten, zakladatel organizace Kirche in Not pro pomoc křesťanům v komunistických zemích, považuje za příčinu úpadku víry na Západě anarchii ve výchově budoucích kněží. Hlavní vinu dává teologům, kteří zatemňují a zpochybňují základní katechismové pravdy o Ježíši Kristu jako Bohu a Člověku, o Vtělení a Vykoupení, o Zmrtvýchvstání, Nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého, o Panně Marii a dalších článcích víry. Zmatek, který zasévají mladým adeptům kněžství do hlav, šíří potom tito v kostelích od ambonů, tím vedou věřící k relativismu, skepticismu a povýšenému postoji vůči všemu katolickému. Není potom divu, že za takového stavu věcí se kostely vyprazdňují.

Information St. Petri 2/1998

Jeden blahoslavený pokřtil kardinála

Svatý Otec Jan Pavel II. při své nedávné návštěvě afrického státu Nigérie prohlásil blahoslaveným kněze a trapistického řeholníka Michaela Cypriana Tansiho. Ten pokřtil nynějšího kuriálního kardinála Francise Arinzeho, připravil ho k prvnímu svatému přijímání, k biřmování a později také ke kněžství.

TdH 13/1998

Zednáři vládnou Anglii?

Francouzský katolický deník La Croix sdělil, že ve Velké Británii milión osob (ze 70 mil. obyvatel) náleží k zednářským lóžím. Zednářem je i kníže Filip, manžel královny Alžběty II. Její bratranec, kníže z Kentu, je dokonce velmistrem jedné lóže.

GN 11/1998

Papež odmítá feministický překlad Písma

Svatý Otec Jan Pavel II. u příležitosti návštěvy biskupů regionu New York „ad limina“ v Římě se vyslovil proti pokusům některých překladatelů Písma sv. nahradit mužský rod slova Bůh rodem ženským. Prohlásil, že toto je „kulturní diktát“, jemuž je nutno se vzepřít.

GN 11/1998

Ovoce sexuální výchovy

V Německu přímo úměrně se zavedením sexuální výchovy ve školách stoupá počet nemanželských porodů (v r. 1980 8 %, dnes 13 % všech porodů), stejně tak stoupl i počet rozvodů, a to z 8 na 27,5 procent uzavřených manželství v obou letech. V r. 1979 německá biskupská konference přijala sexuální výchovu ve školách tak, jak ji prezentovaly státní orgány (přes důrazné protesty vzácného řezenského biskupa R. Grabera a dalších), aniž brala v úvahu učení Církve o přednostním a výsadním právu rodičů, což r. 1929 zdůraznil ve své encyklice *Divini illius magistri* papež Pius XI. a naléhavě připomíná nedávno vydaný dokument papežské rady pro rodinu, jehož podstatné úryvky jsme zveřejnili v minulém čísle Řádu.

Information FMG 64/1998

Diktatura jako za Hitlera: novopohanství

Jistá německá matka samoživitelka v Bavorsku, která sama prošla ve škole sexuální výchovou a zakusila na sobě její hořké plody, chtěla od toho ušetřit svou dceru. Rodiče byli ředitelem školy pozváni, aby shlédli některé filmy, které se měly dětem promítat. Tato matka jako jediná protestovala, když byla předváděna tzv. sexuální hygiena, která měla být ukazována jedenáctiletým dětem. Ředitel školy matce poděkoval, že jako jediná měla odvalu se ozvat. Matka následně odmítla svou dceru posílat do hodin sexuální výchovy. Narazila však u učitele biologie, který přiměl ředitele k dotazu u bavorského ministerstva vyučování, zda lze děvče osvobodit z této výuky. Odpověď byla záporná, neboť prý „i Církev s tím souhlasí“. Žena se obrátila na známého kněze z arcidiecézní správy v Mnichově. Ten jí sdělil, že s tím nemůže nic dělat, jestli prý chce, může dceru přihlásit do církevní školy, ale i tam je sexuální výchova podle státních osnov. Ředitel se nato ukázal být neobyčejně tvrdý: požadoval striktně, že se matka musí buď podřídít a dítě na výuku posílat, nebo vzít je ze školy. Nezbyvalo než se podřídít. Dcera chodí domů s pláčem, v noci se budí. Matka k tomu prohlásila: „Toto je diktatura jako za Hitlera. Kdo se nepodřídí, je umlčen. Jsme zase v novopohanství.“

Information FMG 64/1998

Slova Svatého Otce

„... Pro společnost, která je založena na věrnosti Božímu Slovu a na požadavku jistoty života v pravdě je autorita pro stanovení toho, co věřit a vyznávat, nevyhnutelná...“

Z promluvy na zasedání Kongregace pro nauku víry 24. října 1997

„... V demokracii musí mít etické a právní základy přednost přede vším ostatním...“

Z poselství k 7. vrcholné konferenci latinskoamerických státníků 28. 10. 97

„... Co se týká potvrzení o návštěvě poradny, které opravňuje k potratu, rád bych vám zopakoval, milí spolubratři, to, co jsem napsal už 21. září 1995: Toto potvrzení je současně nezbytným dokumentem pro beztrestný potrat...“

Z dopisu německým biskupům, kde je vyzývá k vyjmutí poraden pro těhotné ze státního systému 11. 1. 1998

„... Rodina se nachází v centru velkého boje mezi dobrem a zlem, mezi životem a smrtí, mezi láskou a vším, co se v lásce protiví...“

Anděl Páně 28. 12.

Lehké evangelium?

„Někteří rozumějí koncilní obnovou „ulehčení“: neděle beze mše, pokání bez zpovědi, manželství bez dětí, svědomí bez příkázání, svoboda bez závazků, Kristus bez Církve, Církve bez biskupa, život bez kříže. Neexistuje žádné lehké evangelium, a proto také žádní lehčí křesťané nebo „kulturní“ křesťané, jak se dnes módně nazývají. Dělalí z evangelia liberální světový názor, který se řídí podle ducha doby.“

Kardinál Joachim Meisner při promluvě 11. 1. 1998

Kde je pravá odvaha?

„Dnes není třeba žádné odvahy k tomu, aby někdo začal uprostřed katolické Církve kritizovat papeže. Odvaha je naopak nezbytná k tomu, aby někdo při papeži věrně stál.“

Arcibiskup Johannes Dyba v rozhovoru pro „Spiegel“ 22. 12. 1997

To jsou reprezentanti křesťanství?

Předsedkyně Bundestagu dr. Rita Süsmuthová je německými biskupy velice vážená a zvaná na nejrůznější církevní akce. Je poslankyní CDU a předsedkyní její ženské frakce. Má též celou řadu funkcí v katolickém laikátu. Jak ale vypadají její názory?

Nedávno se tato dáma velice pobouřila nad slovy mnichovského kardinála Wettera, který v kázání poukázal na disproporci mezi rozhořčenou reakcí obyvatelstva na sexuální vraždu nezletilé dívky a lhostejností vůči vraždám statisíců nenarozených dětí. Takové srovnání prý je „nepřijatelné“.

Paní Süsmuthová již dlouho bojuje za co nejlíbivější interrupční zákon. Pohrozila, že jestli katolická Církev vystoupí ze státní poradenské služby, postará se, aby jí byly odňaty veškeré státní dotace. V nedávné době se zasažovala za legalizaci pilulky RU 486, která je nejen abortivní, nýbrž i vysoce škodlivá pro zdraví žen.

V r. 1996 se zúčastnila slavnosti 40 letého jubilea časopisu Bravo, kde na něj pěla chvalozpěvy, ačkoliv velice dobře ví, že jde o jeden z nejhorších pornografických časopisů v Německu. Tak vypadá profil čelného „katolického“ politika v Německu. Otřesné.

Information FMG 64/1998

Homosexualita není vrozená

Ředitel Psychologické kliniky sv. Tomáše Akvinského v USA Joseph Nicolosi kategoricky popírá, že homosexualita je vrozenou chorobou. I když nelze popřít určité dispozice od narození, je absurdní tvrzení, že tito lidé nejsou schopni heterosexuálního života. Je to jenom otázka vůle a vhodné terapie. Tento názor podporuje mnoho odborníků ve světě.

Information FMG 64/1998

Pastorace homosexuálů

Jednou věcí je říci jasně a jednoznačně, že homosexualita je nemorální jednání, které ohrožuje spásu duše, jinou věcí je však pastorace homosexuálů samotných. Té se už léta věnuje z pověření biskupů USA františkán John Harvey. Navštěvuje tyto lidi, organizuje pro ně programy a snaží se jim pomoci všude, kde je potřeba. Na rozdíl od požadavků progresivistických radikálů se snaží homosexuály duchovně vést k tomu, aby uznali hříšnost svého počínání a v duchu kajícího se snažili změnit svůj život, aby se buď v celibátě nebo v heterosexuálním manželství zařadili mezi ostatní lidi. Legalizace homosexuálních svazků je podle P. Harveye tou nejhorší službou, kterou je možno jim prokázat, neboť ohrožuje jejich věčnou spásu. Písmo sv. jasně prohlašuje Boží odsouzení homosexuality a je třeba to těmto lidem jasně a bez okolků říct a nabídnout pomoc k vysvobození z tohoto ďábelského

zajetí. To je pravá cesta lásky vůči těmto lidem a ne pokřik za uznání jejich soužití Církví. Bude-li jednou uznána za „normální“ a bezhříšnou homosexualita, co potom brání, aby se s tímtež nárokem neozvali pedofilové nebo exhibicionisté.

Information FMG 64/1998

Další mučednice čistoty blahorečena

24. května letošního roku Svatý Otec Jan Pavel II. blahorečil dvacetiletou italskou dívku Teresu Braccovou, která podobně jako sv. Marie Gorettiová a další katolické dívky podstoupila raději smrt, než by se dopustila hříchu smilstva. Svůj život položila 28. srpna 1944. Severní Itálie byla tenkrát obsazena německými nacistickými vojsky. Teresina obec Santa Giulia nebyla výjimkou. Jeden německý voják se ji pokusil znásilnit. Podařilo se jí uprchnout před ním do lesa. Dostihl ji a hrozil smrtí, když mu nebude po vůli. Nepovolila, on svou hrozbu uskutečnil a brutálně ji zavraždil. Byla katoličkou pravidelně přistupující ke svátostem, žila hlubokým duchovním životem.

Information FMG 64/1998

Tradicionalistický klášter v Le Baroux nestačí

Benediktinský klášter v Le Baroux ve Francii prožívá permanentní nárůst povolání. Dnes čítá 56 řeholníků, zatímco před osmi lety jich bylo pouhých 32. Další mladí z celé frankofonní oblasti se hlásí, takže budova nestačí, mniši musejí stavět novou. Klášter St. Madeleine v Le Baroux je nejprísnějším klášterem podle řehole sv. Benedikta: zachovává se přísná klauzura, povinnost nosit řádový oděv, vstávat k nočním modlitbám atd. Mše svatá se zde slouží na základě dovolení Svatého stolce v předkoncilním ritu sv. Pia V. Opat kláštera Dom Gérard Calvet je znám svou angažovaností v boji na obranu nenarozených. Stanul kvůli tomu před soudem, jak o tom Řád již dříve informoval. Nárůst povolání v době, kdy počet kněžských a řeholních povolání v Evropě klesá, je pozoruhodný a ukazuje, které hodnoty vlastně mládež přitahují.

Glaube und Kirche 4/1998

Potrat a rakovina

Lékaři univerzitní kliniky v Seattle (USA) zveřejnili výsledky svých studií nad souvislostmi mezi umělým potratem a rakovinou prsu u žen. Konstatují ve své zprávě, že když žena mladší 18 let podstoupí interrupci, vzroste u ní pravděpodobnost rakoviny prsu 800 krát.

GN 13/1998

Kontrola Církve ve Vietnamu

Vietnamská vláda nedávno nařídila, že katolická Církev ji musí podrobně informovat o veškeré své činnosti. Týká se to hlavně vnitrocírkevního tisku, který musí být předkládán k pravidelné kontrole, ale také pastoračních aktivit. Toto nařízení je dalším hrubým zásahem komunistického režimu do pravomoci Církve a její svobody.

GN 4/1998

Otec biskup Liška: 7 % dětí katechizováno

Českobudějovický biskup mons. Antonín Liška řekl v rozhovoru pro polský Gość niedzienny, že z celkového počtu dětí jeho diecéze se účastní výuky náboženství 7 procent, což je 7,5 tisíc. Tuto výuku buď na faře nebo ve škole vede 35 kněží a 153 laických katechetů.

GN 4/1998

Tajný most na koncil

Minulého roku byl jmenován čestným kanovníkem kolegiální kapituly v Litomyšli německý kněz z drážďanské diecéze Franz Kapaun, rodák ze severomoravského pohraničí. Ten udržoval v první půli šedesátých let tajný styk s dnešním královéhradeckým biskupem mons. Karlem Otčenáškem, který tenkrát pracoval manuálně, neboť neměl od státních úřadů pověstný „státní souhlas“ k výkonu duchovní služby. Pater Kapaun ho pravidelně navštěvoval a předával informace drážďansko-míšeňskému biskupu Schaffranovi, jenž je vozil do Říma, kde probíhal Druhý vatikánský koncil. Šlo o informace o pronásledování katolické Církve v komunistickém Československu.

TdH 6/1998

Poláci vedou

R. 1995 bylo nejvíce novokněží vysvěceno v Polsku, a sice 678. Hned potom následovala Itálie s 533 novosvěcenci, zatímco Německu se zhruba 25 milióny katolíků mělo pouhých 187 novokněží. Téhož roku bylo v Itálii celkem 56 700 kněží, ve Španělsku 29 000, ve Francii 28 700 a v Polsku 25 800.

GN 6/1998

Teror muslimských fundamentalistů

Turecké úřady zakázaly syrskopravoslavnému klášteru ve východní Anadolii přijímat hosty a také vyučovat náboženství v Kristově rodné řeči, aramejštině. Teroristická akce proti křesťanům je hlášena z Íráku, kde šest křesťanských rolníků, vracejících se domů z pole, bylo přepadeno mohamedánskými fundamentalisty a brutálně zavražděno.

GK 1/1998

Pravověrní profesori nežádoucí?

Vídeňská teologická fakulta odňala univerzitnímu profesorovi etiky Robertu Prantnerovi právo zkoušet, a to bez udání důvodů. Nápadné přitom je, že prof. Prantner se netají svými pravověrnými názory a přátelstvím k tzv. fundamentalistickému biskupovi v St. Pöltenu Kurtu Krennovi. Dodejme: něco podobného jsme zažili za komunistické éry, jenže od ateistů pro své náboženské přesvědčení. Budou muset toto podstoupit naši bratři na Západě od svých souvěrců jen proto, že hlásají stanoviska papeže, dogma a morálku?

GK 1/1998

Demokracie nebo demokracie?

Rakouský publicista Kurt Dieman dospívá k názoru, že současná demokracie Západní Evropy už žádnou demokracií není a stala se tzv. demokracií, to znamená pouhou karikaturou demokracie, v níž demokratická práva a svobody platí pouze na papíře. Platí neomezené právo většiny, které je uplatňováno psychickým terorem vůči každému, kdo se odmítá přizpůsobit. Nejbezohledněji se tento psychický teror uplatňuje vůči obráncům nenarozených, odpůrcům eutanázie a pornografie, v církevní rovině potom vůči pravověrným katolíkům. Dieman nevidí rozdíl mezi diktaturou a touto „demokracií“.

GK 1/1998

Co sledovala kritika biskupa Stechera?

Penzionovaný biskup z Innsbrucku Reinhold Stecher se stal rychle mediální hvězdou. Proč? Inu, pro svou kritiku papeže, kterou zveřejnil v tisku. Šlo o otevřený dopis, adresovaný Svatému Otci, ovšem současně nabídnutý médiím. Stecher tvrdí, že prý Církev ztratila „image milosrdenství“, když nepřipouští rozvedené k Eucharistii nebo když nedovoluje kněžím, kteří se oženili, celebrovat u oltáře. Biskup Stecher byl již delší dobu znám svými liberálními názory, proto také ho rakouská média oslavovala, zatímco pro Krenna nebo švýcarského Haase měla jen slova útoků a nenávisti. Stecher se též postavil kladně k požadavkům rozkladného hnutí „My jsme Církev“.

Fels 1/1998

Japonští biskupové proti Římu

Japonská biskupská konference kritizovala na svém nedávném zasedání Svatého Otce a Vatikán, že prý příliš zdůrazňuje Ježíše Krista jako jedinou Cestu, Pravdu a Život. To prý není vhodné hlásat v kultuře Dálného Východu, která je pluralitní. Potom je ovšem nutno položit si otázku, proč tedy nepřestoupit k šintoismu nebo buddhismu, když „není vhodné“ hlásat Kris-

ta jako jediného Spasitele? K čemu jinému Církev je, než k hlásání této skutečnosti? Dále japonští biskupové „prosí Asii za odpuštění“ všech zločinů, kterých se Japonsko dopustilo za druhé světové války. Opět otázka: Jak se na tom podílela katolická Církev, která tehdy nečítala ani půl procenta obyvatelstva?

GK 12/1997

Mladí praktikují, ale víra jim chybí

Z ankety, která nedávno proběhla v zemích EU, vyplývá, že 30 % mladých katolíků (věk cca do 30 let) navštěvuje bohoslužby a podílí se nějakým způsobem na církevním životě. Podstatně horší je to však s jejich vírou. V Holandsku např. téměř polovina mladých praktikujících nevěří v osobního Boha, chápe Ho jen jako neosobní sílu, v Německu a Belgii zhruba stejné procento nevěří v Kristovo božství a zázraky apod. Nejlepší situace je v tomto směru v Irsku a Itálii, kde zhruba polovina mladých lidí praktikuje a naprostá většina z nich přijímá katolická dogmata a morálku.

GK 12/1997

Nový „Učitel Církve“?

Předseda Biskupské konference Německa mons. Karl Lehmann se nechal slyšet, že prý Martin Luther by měl být prohlášen Učitelem Církve. To řekl na přednášce v berlínské Akademii. Zapomněl pouze na jedno: aby Církev mohla někoho prohlásit Učitelem Církve, je třeba mít nejprve církevní smýšlení a vynikat svatým životem. Bylo tomu tak u Luthera? Pan biskup Lehmann velmi dobře ví, že nikoliv.

GK 12/1997

Pomluvy sv. Maxmiliána Kolbeho

Již více než 10 let média opakují pomluvy o údajném „antisemitismu“ sv. Maxmiliána Kolbeho. Poukazuje se zejména na články v časopise „*Maty dziennik*“, který vydával klášter v Niepokalanowě, jehož byl sv. Maxmilián kvardiánem. Dodejme: Svatý Maxmilián za tento časopis nezodpovídal, zodpovědným redaktorem byl jiný minorita. Kromě toho v tomto listu nenajdeme nikde články s antisemitskou naukou, pouze s ostrou kritikou praktik židovských podnikatelů. O „antisemitismu“ Otce Kolbeho svědčí nejlépe fakt, že v prosinci r. 1939 klášter v Niepokalanowě, v jehož čele stál, přijal 1.500 židovských uprchlíků, které živil. Protože klášter prostředky k obživě pro ně neměl, chodili minorité a kvardián osobně po okolí žebrat. V listopadu r. 1940 se objevil u bran kláštera Žid jménem Wiesenthal a prosil, aby bratři ukryli jeho i s rodinou před Němci. Otec Kolbe to byl, kdo rozhodl kladně i za cenu rizika. Wiesenthalovi bydleli v klášteře jedenáct měsíců, až do doby, kdy gestapo klášter likvidovalo. Při té příležitosti byli Wiesenthalo-

vi objeveni, což minoritům značně přitížilo. Takový byl Otec Kolbe „antisemita“.

Kampaň ovšem odhaluje něco jiného. Světec byl, jak známo, velkým bojovníkem proti svobodnému zednářství. Za svých studií v Římě r. 1917 byl očitým svědkem zednářské demonstrace, při níž nesli její účastníci transparent hrozící, že „jednou budou zednáři vládnout i ve Vatikáně“. Není tedy divu, že právě tento světec je „ložovým bratřím“ tolik nepohodlný a snaží se jej pošpinit, kde se dá.

GN 7/1998

Pedofilové a zvrhlíci jsou kryti shora

Belgická policie jednala v případě pedofilního vraha Dutrouxe, který zavraždil prokazatelně nejméně dvě děvčata, amatérsky, a všechno nasvědčuje tomu, že měl potřebnou ochranu shora. Tvrdí to otec jedné ze zavražděných, který založil vlastní politickou stranu, jež podle průzkumů má naději získat ve volbách až 10 % hlasů. Blahosklonný postoj orgánů činných v trestním řízení proti pedofilům a dalším úchylným osobám je v zemích EU příslovečný. V Berlíně např. byl nedávno 54letý pedofilní fotograf odsouzen pouze ke dvěma a půl letům vězení.

GK 2/1998

Další fakta o Piu XII. v jeho pomoci Židům

Řád zveřejnil již celou řadu údajů k činnosti papeže Pia XII. za války, zejména týkající se pronásledování Židů. Víáme, že této tematiky se ujalo i Světlo, které zveřejnilo svědectví rabína Zolliho, jenž později konvertoval ke katolické Církvi.

K tomu ještě uvádíme následující fakta:

Kardinál státní sekretář Eugenio Pacelli, pozdější papež Pius XII., zostřil původní verzi encykliky „Mit brennender Sorge“ proti nacionálnímu socialismu v Německu.

Generál Ludendorff, „hrdina“ první světové války a jeden z předních Hitlerových stoupenců, napsal r. 1937, že „Pacelli stojí za tím, že Církev odsoudila rasismus nacionálních socialistů.“

R. 1939 vydává Pius XII. encykliku „Summi pontificatus“, která odsuzuje nacistický vpád do Polska a zároveň odmítá rasistickou nauku německého nacismu.

R. 1942 ve svém vánočním poselství se Pius XII. obrátil ke všem lidem, kteří „jsou vydáni smrti nebo vyhlazování kvůli své národnosti nebo rase“.

Po smrti Pia XII. r. 1958 izraelská ministryně zahraničí Golda Meyrová prohlásila v OSN: „Během deseti let hrůzného panství národního socialis-

mu, kdy náš lid prošel strašlivým mučednictvím, pozvedl tento papež svůj hlas, aby odsoudil katy a vyjádřil soucit s oběťmi.“

Řád již psal o krásném svědectví rabína Pinchase Lapida, který navrhl, aby v Jeruzalémě byl Piu XII. vysázen les z miliónu stromů, neboť tolik činí počet Židů zachráněných přímo nebo nepřímo tímto papežem. Světlo informovalo o krásném svědectví rabína Zolliho. My ještě připojujeme slova Alberta Einsteina, který byl také židovského původu a musel proto emigrovat z Německa do USA: „Katolická Církev byla jediná, kdo protestoval proti hitlerovskému útoku na svobodu. Dosud jsem se o ni vůbec nezajímal. Ale dnes pociťuji velký obdiv k Církvi, která jediná měla odvahu se zasadit za duchovní pravdu a morální svobodu.“ To snad nepotřebuje komentář.

R. Malý podle „Ursprung und Ziel“ 105/98

Statečná žena

Nedávno zemřelá Matka Tereza dokázala často mocným tohoto světa povědět tvrdá a nepříjemná slova. Americký magazín „Time“ popisoval její návštěvu v Bílém domě, kdy pohněvala na maximum prezidenta Clintona. Stalo se tak r. 1994, kdy na slavnostní recepci byla přítomna celá vysoká honorace a vedly se vznešené řeči o míru. Matka Tereza k tomu bez okolků řekla: „Podle mého mínění ničí mír na této zemi více než cokoliv jiného interrupce.“ Všichni strnuli, jen málokterí zatleskali. Prezident Clinton s manželkou Hilary a viceprezidentem Gorem rozzlobeně opustili sál.

Fels 3/1998

Papežové se smějí

Papež je člověk jako my a když má smysl pro humor, je to dobře. Ten prokázali všichni, pokud je známo a doloženo, už od Pia IX. v minulém století.

Je známo, že velkým kritikem Pia IX. byl biskup z Perugia Vincenzo Peci, pozdější papež Lev XIII. Přesto ho Pius IX. jmenoval kardinálem. Když mu uděloval kardinálský klobouk, s úsměvem dodal: „Doufám, že tento můj počin výjimečně nevyvolá Vaši kritiku.“

Lev XIII. se dožil vysokého věku. Když r. 1900 slavil své 90. narozeniny, řekla mu jedna dáma, kterou přijal na audienci: „Svatý Otče, prosím každý den Pána Boha, aby Vám dopřál dožít se sta let.“ Papež s úsměvem pravil: „Ale madam, proč klášť hranice Boží milosti.“

Papež Jan XXIII. při návštěvě nemocnice Svatého Ducha byl přivítán matkou představenou, která řekla: „Svatý Otče, já jsem představená Svatého Ducha.“ Papež odpověděl: „Moje úcta, já jsem jen náměstek Ježíše Krista.“

Nynější Svatý Otec Jan Pavel II. při své návštěvě Německa r. 1987 celebraval v Augsbúrgu v katedrále, neboť přšlo a nebylo možno uspořádat slav-

nost na stadioně. Poznamenal k tomu: „Augsburský biskup jako jediný mne pozval do katedrály. Všichni ostatní mne vyhánějí na stadiony.“

TdH 8/1998

Půldruha miliónu katolíků v Rusku

Katolická Církev v Rusku se skládá ze dvou administrativních částí, tzv. apoštolských administratur: jedné byzantského obřadu pro evropskou část Ruska, druhé latinského obřadu pro asijskou část. Vznikly r. 1991. Svatý Otec jmenoval administrátorem evropské části arcibiskupa Tadeusze Kondruszewicze, administrátorem Sibíře biskupa Josepha Wertha. V obou apoštolských administraturách žije nejméně 1,5 miliónu katolíků, z toho v evropské části půl milionu. Činných je 250 farností, v nichž pracuje 150 kněží, většinou zahraničního původu. Od r. 1992 funguje seminář, který měl své sídlo nejprve v Moskvě, od r. 1994 v St. Petěrburku.

GN 14/1998

Jan Pavel II. brání Pia XII.

Svatý Otec Jan Pavel II. na tiskové konferenci, zorganizované v letadle při jeho nedávné cestě do Nigérie, vystoupil na obranu Pia XII. v souvislosti s novými útoky některých židovských organizací. Jan Pavel řekl, že „Pius XII. byl velkým papežem a k jeho činnosti bylo již vydáno dostatek vysvětlení.“

GN 14/1998

Objektivní výpověď židovského aktivisty

Profesor judaistiky na oxfordské univerzitě a významný židovský publicista Jonathan Weber udělil médiím toto překvapující prohlášení: „Židé musí akceptovat fakt, že ne vždy umírali v holocaustu sami. Na mnoha místech v Polsku byli stříleni spolu s Poláky a Cikány. I v plynových komorách v Osvětimi Židé sdíleli svůj osud s Poláky, Cikány a jinými národy. Židé si libují v pocitu, že byli ve svém utrpení sami, chápou holocaust výlučně jako čistě židovskou tragédii, ačkoliv umírali spolu s katolíky. 75 tisíc polských katolíků zahynulo v Osvětimi...“

GN 14/1998

Případ Groer

Čtyři rakouští biskupové (Schönborn, Weber, Kapelari a Eder) vyzvali bývalého vídeňského arcibiskupa kardinála Groera, který musí čelit obviněním z údajného homosexuálního zneužívání svých svěřenců z doby, kdy byl ředitelem internátu a zastával funkce v benediktinském řádu, aby přiznal svou vinu a vzdal se jakéhokoliv veřejného působení. Tito čtyři biskupové získali prý „morální jistotu“ o Groerově vině. Ke svědectví Groerova žáka Hoffmanna z r. 1995, který si stěžoval, že Groer ho v 70. letech zneužíval, se

připojilo několik dalších Groerových žáků a řádových spolubratří. Groer se zahalil mlčením s výjimkou jednoho rozhovoru pro „Kronen-Zeitung“, v němž jakoukoliv vinu popřel. Nicméně mnoho rakouských katolíků, kněží i benediktinských řeholníků je přesvědčeno o Groerově nevině. Poukazují na podivné skutečnosti, že svědectví o zneužívání se objevila teprve po více než dvaceti letech a po deseti letech Groerova působení ve funkci vídeňského arcibiskupa. Někteří poukazují na to, že kampaň má za cíl znemožnit pravověrného biskupa Krenna, jemuž právě Groer dopomohl k biskupské nominaci do St. Pöltenu. Nápadné též je, že obvinění se objevilo krátce poté, co kardinál Groer propustil ze zaměstnání v hospodářské sféře vídeňského arcibiskupství osoby, u nichž se prokázala příslušnost k zednářské lóži, v jednom případě dokonce vysokého stupně zasvěcení. Dále se poukazuje i na to, že „morální jistota“, na niž se biskupové odvolávají, neznamena ještě faktickou jistotu.

GK 3/1998

Falzifikace katolické nauky

Polský kněz a pedagog Artur Stopka polemizuje v GN s propagandou proticírkevních kruhů, že prý katolicismus je neoddělitelně spjat s antisexualismem a sexualita je v myslích věřících zakódována jako hřích. Stopka to nazývá „falzifikací katolické nauky“. Připomíná, že katolická Církev nikdy nehlásala, že sexualita je hřích, naopak vždycky učila, že je to Boží dar. Hříchem je ale zneužívání sexuality, které se děje vždy, když je praktikována mimo manželství, neboť sexualita patří pouze tam a nikam jinam. Že sexualita je hřích, to učili gnostičtí bludaři, ne katolíci.

GN 12/1998

Poznámka:

Byl jsem napaden v Perspektivách 4/1998 P. Příhodou za názory, obsažené v mé knize „Humanisté nebo satanisté?“ K tématu se polemicky vrátím v příštím čísle Řádu.

R. Malý

SCESTNÉ FRÁZE (NEO)MODERNISTŮ

„My katolíci se musíme otevřít světu...“

Tato věta, zaznívající dnes v mnoha katolických médiích, není ničím jiným než bublinou prázdné fráze. Co je to vlastně „svět“? Buď se jedná o fyzikální veličinu, a potom je jakékoliv „otevření se“ nesmyslem, nebo se jedná o lidstvo ve spojení se zemí a vším, co souvisí s lidským životem - a v tomto smyslu platí slova sv. Jana z Jeho evangelia, že „tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna...“

Svět v tomto smyslu mohu mít rád (a musím mít rád), což znamená mít rád jednotlivého, konkrétního člověka, být vnímavý k jeho těžkostem, trampotám, bolestem a nemocem - tady se musím jako křesťan „otevřít“. Otevřít se musím konkrétnímu člověku, jednotlivci, neboť on má hodnotu, za něho tekla Kristova krev, aby byl navěky spasen. Zaměním-li konkrétního jednotlivce za „svět“, to znamená za „masu“, dostávám se do pozice moderních totalitárních režimů, které taktéž zdůrazňovaly anonymní „lid“ na úkor jednotlivce, konkrétní lidské bytosti.

A to nejdůležitější: Co znamená v moderní a postmoderní filozofii „svět“? Nic víc a nic méně než od Boha odvrácený postoj, odmítání křesťanství a přijetí nekřesťanské hodnotové orientace. Neznamená nic jiného než to, co řekl Pán Ježíš, že svět jeho učedníky „bude nenávidět“, protože „nejsou ze světa“. Proto katolíci se nikdy nesmějí „otevřít světu“; musí se ale otevřít konkrétnímu člověku, aby mu vydali svědectví o Boží lásce a možnosti věčného života ve společenství nekonečně dobrotivého a milosrdného Pána.

Radomír Malý

HEROISMUS PIA XII.

*„Byl to vynikající člověk,
kterého jsem miloval.“*

Maršál Montgomery
2. 10. 1958

Dějepisové budoucích dob budou pátrat, proč historická postava Pia XII. a pomoc, kterou přinášel „urbi et orbi“, i všem našim bratřím Židům, je privilegováným terčem těch, kteří se neskrývají se svým úmyslem zneuctít pomocí něho celou Církev.

Zlo, způsobené touto očerňující kampaní, je ohromné. „Podařilo se zcela znetvořit obraz Pia XII. ve vědomí společnosti, píše Jean Chelini.

Před dvěma roky, když jsem přednášel svým studentům o jeho činnosti ve prospěch Židů a o protestech nunciů proti rasistickým zákonům, byl jsem přerušen jednou z mých posluchaček, Židovkou, která byla pobouřena a překvapena: „Ale, pane, Pius XII. byl přece pro nacisty!“

Přiznávám se, že tato poznámka mě zarmoutila a přinutila k tomu, a bych napsal tuto knihu (L'Eglise Sous Pie XII., Feyard, 1983-98, 2 svazky). Úloha katolíků je samozřejmá: zastávat se své víry. Ale tři čtvrtiny z nich jsou dezinformováni. Bylo jim také zabráněno v touze po pravdivé informaci. Působení médií se podobá vymývání mozků, a jestliže je přijmeme, je to pohroma.

Papež Pavel VI. dal zveřejnit r. 1965 celý obsah vatikánských archivů počínaje r. 1939 a konče r. 1945. Těchto 12 svazků potvrzuje to, co již dříve řekli historici o Pia XII. Jejich prameny se shodují. Tak sledujeme krok za krokem ve vatikánských archivech úsilí Pia XII. o svolání mezinárodní konference za mír od 10. května do 31. srpna 1939. Vše se shoduje s tím, co známe od našich vyslanců, Francois-Charlese Roux a André Francois Ponceta, ale mimo to se dozvíme, že papež 6. 5. 1940 informoval Paříž o hrozící ofenzívě Němců, naplánované přes Ardeny, což však Gamelin nevzal na vědomí.

V tomto článku, potom co osvětlíme počátky mezinárodní kariéry kardinála Pacelliho, pootevřeme osobní zápisníky Pia XII. a odhalíme některé překvapující informace z norimberského procesu. Tyto poznámky potvrdí vznešenou a mužnou povahu papeže, schopnou přijímat beze strachu rizika, papeže, o jehož beatifikaci se jedná. Tak veliký byl „heroický způsob, jímž on prožíval křesťanské ctnosti“.

Nuncius Pacelli varuje svět

Byl pověřen od r. 1917 do 1929 vedením nunciatury v Mnichově a Berlíně, nešetřil silami hned při vypuknutí revoluce spartakovců po r. 1918. Věděl o tisících hladovějících, kteří dostali od Benedikta XV. potravinovou pomoc s 200.000 lir, které pomáhaly zachránit dělníky z beznadějně situace. Tehdy se stalo, že revolucionáři vtrhli násilím do nunciatury a se zbraněmi namířenými na hrud' nuncia křičeli, že všechny postřílejí.

Povzbuzoval německé katolíky ve Fuldě, Vratislavi, Trevíru, Freiburgu, Stuttgartu, aby zůstali věrni Římu, zatím co již byl Goebelsem rozpoutáván teror v Berlíně, konkordát byl pošlapáván, a krok za krokem bylo třeba bránit Církev. V té době navázal již přátelství s biskupy, příštími odpůrci nacismu: s legendární postavou Msgre Faulhabera, Msgre Fringse, Msgre Preysinga, Msgre von Gallena. Ale je třeba zdůraznit 3 body, abychom dobře poznali myšlení a činy nuncia, pak státního sekretáře, před jeho volbou 2. března 1939 na trůn sv. Petra:

1. Mgr. Pacelli četl Mein Kampf hned po jeho vydání, byl četbou zcela zdrcen a dával výstrahu diplomatům a státníkům, oznamuje jim budoucí oběti, z nich jako první Rakousko... Od r. 1929 stále opakoval: „Kdo z lidí jen přečte tuto knihu, vstanou mu vlasy hrůzou na hlavě.“

2. Mgr. Pacelli jako legát Pia XI. v Evropě a Americe: „Posílám ho do světa, aby poznal svět a aby svět poznal ho,“ řekl Pius XI.

Miliony lidí, shromážděné s vroucí touhou, aby obnovily své křesťanské poslání (eucharistické kongresy) v Buenos Aires, Lourdech, Bostonu, Filadelfii, New Yorku, Chicagu, San Franciscu, Washingtonu, Paříži, Lisieux, Budapešti ho slyší volat: „Ti šílenci za Rýnem!“ a prohlašovat: „Snoubenka

Kristova je stále připravena, aby s Ním raději vystoupila na zkrvavenou Kalvárii, než aby dala sebemenší znamení blahovůle k násilí.“ Znovu opakuje větu Pia XI. „Křesťané nemohou být antisemity. Duchovně jsme všichni semité.“ Setkává se s Rooseweltem a kardinálem Speemannem, který zůstane jeho věrným přítelem. Americký episkopát reaguje listem solidarity s německými biskupy, což znamená první krok k prolomení izolacionismu.

3. Pius XII. byl hlavním redaktorem encykliky „*Mit brenender Sorge*“, které dal také její název. Msgre Faulhaber na ní spolupracoval. Neexistuje ostřejší odsouzení nacismu. A když děkovali za tuto encykliku Pius XI., který ji vydal, odpověděl s poukazem na Msgre Pacelliho: „Poděkujte jemu, to vše je jeho dílo. On vytvořil všechno. Je třeba, aby on rostl a já se snižoval.“

Tak Pius XI. a jeho nástupce odsoudili nacismus „s planoucím rozhořčením“, tj. „mit brenender Sorge“ 14. března 1937 a komunismus encyklikou *Divini Redemptoris* 19. března 1937. Byla odsouzena dvě největší zla našeho století. A když von Bergen, německý vyslanec, přišel protestovat, Msgre Pacelli mu řekl, že papež vykonal jen „svou povinnost“.

Pro Hitlera byl Pius XII. nepřitelem číslo 1

To vyplývá ze všech dokumentů. Pius XII. a jeho spolupracovníci viděli v nacistech „zločince“.

1. září 1939 poznamenává Pius XII. ve své agendě: „Zavolán tohoto dne ráno v 6 hod. Maglionem, kterému Orsenigo telefonoval zprávu, že motorizované oddíly Attilovy provedly invazi do Polska,“ našli jsme ho, jak plakal: „Ubohé Polsko, ukřižované mezi dvěma lupiči.“

10. března 1940, když přijal Ribbentropa, „který křičel a gestikuloval“ a přesvědčoval ho o nevyhnutelném vítězství Německa, Pius XII. vyňal ze své zásuvky seznam nacistických zločinů a poznamenal: „Prosíme Pána, aby ušetřil Evropu tohoto *Pax teutonice*“ (teutonského míru), který nám slibuje tento křikloun.“

Když Weizsäcker měl odjet do Říma jako vyslanec u Vatikánu, řekl Hitlerovi, že odjíždí do nepřátelské země. A pro fašistu Farinacciho, redaktora oficiálního listu „Regime Fascista“ „obstrukce Církve k praktickému vyřešení židovského problému vytváří zločin proti nové Evropě“.

A tak Pius XII. ze svého malého státečku, existujícího jako v obležení, musel za každou cenu rozšířit své kontakty s Rooseweltem a svobodným světem, ale také se všemi okupovanými národy. Mussoliniho se snažil zadržet před spojenectvím s Německem, které propadlo barbarství, informuje všechny biskupy, podporuje je a povzbuzuje. Je to obdivuhodná, neúnavná aktivita: protesty, povzbuzování, zákroky pomocí nunciů uprostřed nebezpečných situací. Nic ho nemůže zadržet v boji, který podstupuje s holýma rukama.

Vždyť Hitler nikdy neskrýval své úmysly. 7. dubna 1942 prohlásil: „V případě, že vedení Církve, v tom počtu i katoličtí politici budou protestovat, budou popraveni.“ Tuto zprávu přinesl L'Osservatore Romano po válce 10. dubna 1964 a brzy to opakoval v doslovném znění z 11. srpna 1942: „Dám pocítit kněžím moc státu. Jestliže bych se přesvědčil, že se mohou stát nebezpečnými, dám je postupně popravovat.“

Pak, jako ozvěnou těchto slov volá Hitler 25. července 1943 na generála Jodla: „Je to Vatikán, kde se skrývá tato lůza!“

A rozkaz pro Goebbelse: „Je třeba nepřipustit přítomnost vysokých důstojníků při generální audienci, protože papež představuje skutečnou veřejnou hrozbu.“ To odhaluje P. E. Lapide. (Rome et les Juifs, Le Seuil)

To, co papež odpověděl Dino Alfierimu, řekl také vysokému důstojníkovi, který mu přišel „radit“ ve věci římských Židů: „Řekněte vašim nadřízeným, že papež se nebojí ani koncentračních táborů.“ A když o něco později generál Wolf mu sdělil Hitlerův plán unést a internovat ho, odpověděl: „Nikdy neopustím svůj milovaný Řím.“ Začal však připravovat svou demisi a nástupnictví. A můžeme věřit von Kesselovi z německého vyslanectví... Máme přesné informace o tom, že jestliže papež bude odporovat, nemůžeme zaručit, že nebude zastřelen, kdyby se pokusil uprchnout.“

Od procesu norimberského k Londýnu a Washingtonu

A jestliže Pius XII. byl prvním, kdo odhalil světu veřejně, „že statisíce osob byly vydány na smrt pro svou národnost nebo rasu,“ jestliže on jediný poprvé vyslovil nepochopitelné slovo „vyhlazení“, a jestliže stále rozšiřoval slova encykliky „Mit brennender Sorge“, v níž stále znovu zavrhoval nacismus, jestliže uprostřed nebezpečí a odříkání, což ho řadilo mezi ty nejchudší, byl jedním, kdo organizoval největší tehdy možnou záchrannou akci, co říkali a dělali v té době spojenci?

Ti odmítli pomoc.

„Státní departement oznámil, že představitelé amerického a britského státu se pokusí řešit tento problém. Byla to konference na Bermudách. Potvrdili jsme ve svém memorandu, že nebyl učiněn žádný pokus, a to na jakémkoliv stupni, ve prospěch Židů... Konference se nepovažuje za kompetentní...“ USA neučinily v této věci nic, Velká Británie neotevřela brány Palestiny Židům. „Je pravda, že co se týká pomoci Židům, setkáváme se jediné s odmítáním jakékoliv snahy jim pomoci“, říká Dr. Kubovitzky 28. listopadu 1944. A lord Moyne odpovídá: „Co máme dělat s milionem Židů? Kam je dáme?“ V listopadu 1945 norimberský soud dostává tuto nótu: „Jestliže program Agence Juif byl schválen všemi autoritami vojenskými, ministři kolonií a zahraničí se proti tomu postavili a žádali, aby se od toho ustoupilo.“ „Plán Evropa“ byl tedy potlačen již ve svém počátku. Bylo odmítnuto odblokování

fondů, bylo odmítnuto informovat o vyhlazování Židů“ (židovský historik v knize „Řím a Židé“, vyd. Le Seuil, Paříž).

V průběhu těchto těžkých chvil byla role Pia XII. v důsledku váhy jeho osobnosti v samotném Římě exemplární, protože díky jeho pomoci z 945.000 zachráněných Židů to bylo 860.000, kteří byli zachráněni pomocí katolickou. Obviňovat ho z „mlčení“ je příšerným výsměchem. Tajná služba Reichu prohlašovala: „Papež se vydává za mluvčího židovských zločinců...“ Proto ho kardinál Sapieha z Krakova prosí, aby „přestal protestovat“. Proto pochopitelně zmírnil hlas. Je jasné, z jakého důvodu.

Pro mezinárodní komunismus je Pius XII. člověk, kterého je nutno zabít

Od r. 1946 Pravda a Radio Moskva obviňují Pia XII. z kolaborace s italským fašismem a ze styků s Hitlerem od kampaně pro Anšlus a okleštění Československa. Autoři těchto obvinění vědí, že jsou bez jakéhokoliv podkladu. Ale na tom nezáleží. Je třeba, aby papež byl nenáviděn, píše Charles Pichon (Z knihy „Histoire du Vatican“ Ed. S.E.F.I.). Uvádí slova Leninova „Lež není jen prostředkem, který je možno používat, ale je to nejvyzkoušenější prostředek bolševického boje.“ - V ústředí KGB existovalo oddělení pro dezinformace!).

Není tajemstvím, že Benediktu XV. a Piu XI. se podařilo zásobit 160.000 osob za velikého hladomoru v prvních letech bolševického režimu, ale přesto v ulicích Moskvy na karnevalovém voze byla vezena karikatura papeže jako válečného zločince žehnajícího nedobytnou pokladnu.

Také pro všechny filiálky světového komunismu, z důvodu, že Pius zabránil jejich úspěchu v katolickém prostředí, hlavně v Itálii a Francii, a dovolil, aby se bouřili Maďaři, Poláci a vlastně všechny národy zotročené za železnou oponou, měl za to nyní papež platit. A jaká pomluva mohla být nestoudnější a neúčinnější než ta, že byl komplicem nacistů. Tato kalkulace nezklamala. Ještě dnes toto obvinění přetrvává, vysvětluje Jean Chelini. A všechny skupiny dezinformace spojené s určitými sdělovacími prostředky se toho chápají a šíří to publiku již připravenému, aby tomu věřilo. Dnes však má každý člověk přístup k pravdě. Jenom chtít.

Vznešená postava Andělského pastýře, jehož citlivé a pronikající myšlení se s jasností zmocnilo všech problémů tohoto století, nepřestává naplňovat úctou naše srdce a paměť. On také stále dodává síly našim snahám po dosažení Dobra, protože sám žil v duchu Blahoslavenství.

*Z článku Renée Casina v L'Homme Nouveau,
únor 1998, přeložil F. Maliňák*

NESL JSEM TĚ!

Ve vánoční noci jsem měl tento sen: Kráčel jsem po mořské pláži po boku našeho Pána.

Naše stopy vyznačovaly cestu, kterou jsme šli. Cestu mou i Pána. Napadla mě myšlenka, že každá stopa představuje jeden den mého života.

Zastavil jsem se, abych se ohlédl nazpět.

Viděl jsem všechny stopy, ztrácející se v dálce.

Ale upozoroval jsem, že v určitých místech byly místo dvou stop jenom stopy jediné.

Viděl jsem film svého života. Jaké překvapení!

Místa, kde byly jen jedny stopy, korespondovaly s nejtemnějšími dny mé existence. Byly to dny úzkosti, smutku, dny těžkých zkoušek a pochybností - prostě nesnesitelné dny.

Proto obrátiv se k Pánu, dovolil jsem se zeptat: „Tys nám přece slíbil, že budeš s námi po všechny dny.“ Proč jsi nedodržel svůj příslib? Proč jsi mě nechal samotného v nejhorších okamžicích mého života?“ Ve dnech, kdy jsem měl nejvíce zapotřebí tvé přítomnosti?“

Ale Pán mi odpověděl: „Ty dny nesnází a útrap, kde vidíš jen jednu stopu na písku, jsou dny, kdy jsem byl právě nejvíce u tebe. Jsou to dny, kdy jsem tě nesl.“

*Adémar Barrios
přel. F. M.*

Z dopisu redakci časopisu Hlas:

Vážená redakce Hlasu,

v posledním, 17. čísle Hlasu se objevil pro nás katolíky problematické interview Martina Kužela s protestantským farářem Mgr. Jiřím P. Štorekem na téma homosexualita. Samozřejmě to bylo vyvoláno hlasováním v parlamentě. Přístup evangelického faráře obhajujícího homosexuály je do určité míry typický pro evangelíky, kteří se často neopírají dostatečně pevně o postoje své víry a Písma, které by mělo být pro ně rozhodující a příklánějí se k postojům rádobý humanistickým. My katolíci se opíráme o text Katolického katechismu „čistota a homosexualita“, který by si každý katolík měl pro informaci přečíst, a kde je prezentován náš názor na homosexualitu, včetně názoru z Geneze (Sodoma a Gomora) a listu sv. Pavla, které se mohou zdát někomu tvrdými, ale které svědčí o nepřírozenosti tohoto stavu, který je v příkrém rozporu se stvořitelem plánem Božím. Proto i při laskavém přístupu k homosexuálům, k němuž katechismus vyzývá, není možno povyšovat jejich vztah na úroveň manželství a rodiny a prohlašovat ho za normální.

V této oblasti zvítězil správný názor nejen v našem parlamentě, ale i (dle zprávy z L'Homme nouveau z 19. dubna 1989 v článku „Vítězství obránců

života v OSN“) na zasedání komise OSN k projednání statutu práv žen v současném světě, kde obránci života a rodiny dosáhli vítězství nad ultra-feministy, propagujícími potraty a homosexualitu:

Během 10 dnů důkladných diskusí od 2. do 13. března t. r. v sídle OSN v New Yorku dvacet bojovníků za ochranu života a rodiny, z nichž mnozí byli inspirováni katolictvím nebo protestantstvím, dospělo k prosazení velmi pozitivních modifikací textu, vyšlého z konference v Pekinu v září 1995 o právech žen.

Podařilo se jim jednak odstranit z textu všechny zmínky o zamýšlených „sexuálních a reprodukčních právech“, a jednak vložit tam 10 prohlášení o roli rodičů ve výchově dětí, hlavně dospívající mládeže.

Pekingský dokument byl zmírněn, jak si stěžovala ultrafeministka z Jižní Afriky na konci zasedání a jednání v N.Y. A skutečně, text byl zřetelně zba-ven většiny výrazů charakteristických pro kulturu smrti, kterou Jan Pavel II. a všichni lidé dobré vůle odsuzují.

Delegáti „Za život“ pro práva a obranu rodiny rovněž uspěli a zamezili novému zavedení nejasného, ba sprostého výrazu „sexuální orientace“, který znamená možnost připuštění rovnosti homosexuality.

Když delegáti „nejpokročilejších“ států Evropské unie otevřeli debatu „sexuální orientace“, velmi výhodnou pro homosexualitu, jeden z reprezentantů G 77 (skupina 77 chudých zemí) se proti nim postavil, že je nemožné přejít závěry, přijaté těmito vládami v Pekingu r. 1995.

Ideologové ultrafeministů se pokoušeli nečestně opírat o úvodní začáteční prohlášení Pekingu, a ne o usnesení a text konečný, který obsahoval přísné výhrady 60 zemí (mezi nimi i Svatého Stolce), tedy třetiny zemí a států OSN.

Nic nebylo definitivně vyhráno v tomto světě OSN, ovlivněném ideologií extrémní levice - hlavně ve skandinávských státech již od r. 70.

Naštěstí setkání v New Yorku dovolilo položit překážky těmto skluzům.

Toto vítězství dobré věci a úcty k životu by mělo dodat odvahy těm, kteří bojují proti zhoubným projektům *Paktu společenského zájmu v životě dvojic mimo manželství* a proti *Smlouvě civilní unie o homosexualitě* (ve Francii - pozn. překl).

Přel. z francouzštiny F. Maliňák

(Tento článek obsahuje podstatné části článků „V New Yorku po Pekingu“ a „Vítězství obránců života v OSN“.)

HANBA ČECHŮ?

Eur Ing. Dr. Bohumil Kobliha

Od začátku devadesátých let pozorujeme v médiích i v praxi zvýšení intenzity jinak stále plynoucího proudu židovské sebepropagace. V severním Londýně, kde žijí, ve čtvrti Barnet, dokonce prosadili agresivní ortodoxní židé (United Synagogue Eruv Committee) zřízení „eruvu“, což je jiné slovo pro ghetto. Přes silné protesty občanů jiných náboženství, kteří zde bydlí, a i normálních sekulárních Židů, kteří nezapomněli na to, co ghetta přinesla. Dle *Hendon and Finchley Times* z 22. září 1994, ministr životního prostředí David Gomer povolil vytyčení hranice eruvu osmdesáti sloupy šest metrů vysokými a propojenými tisíci metry drátu. Patří zřejmě k manifestu židovského triumfalismu, že nošení lebečních čepiček - jarmulek, se v naší oblasti rozšířilo před tím nikdy nevídanou měrou.

Zažili jsem také intenzivní židovskou snahu obviňovat kdekoho z finančních ztrát za éry nacismu. Dvanáct tisíc amerických obětí nacismu požadovalo u čtyř švýcarských bank dokonce částku dvanácti miliard liber sterlingů (viz *The Daily Telegraph* ze 6. března 1997). Co bylo článků a někdy až jedovatých, o tomhle ublížení, až švýcarské banky (Swiss Bankers Association) bezprecedentně odtajnily a publikovaly seznam těch, kteří mají či měli „spící“ konta (viz tři listy dokumentu z *The Daily Telegraph* ze středy 23. července 1997). Požadované částky se smrskly na zlomek. Proti obvinění Švýcarů, že tyli z nacisty ukradených majetků obětí války, se velmi účinně postavila novinářka Isabela Vincent článkem „Na rukou švýcarských bankéřů není žádná židovská krev“ („*There's no Jewish blood on Swiss bankers' hands*“) otištěným na straně 16, *The Daily Telegraph* z 24. července 1997.

30. listopadu 1997 bylo v Magazinu *The Sunday Times* otištěno osmistránkové obvinění Čechů, z podobných „zločinů“ jako udělali údajně Švýcaři, pod titulkem: „Vina, která se neodvažuje mluvit pro hanbu“ („*The Guilt that dare not speak of shame*“).

Autoři Adrian Levy a Cathy Scott-Clarke nás sáhodlouze obviňovali z ubližování a okrádání Židů za války, jako by nevěděli, že Čechy a Morava byly zcela pod okupací Německa a že vše, co se dělo na naší půdě, bylo z vůle či zlovůle nacistů. Autoři snesli „dokumenty“, že Češi zavinili židovské utrpení, ale zaujati vlastním ublížením přehlédli, že všichni, které jmenovali, byli ve skutečnosti Němci původem, nebo se dali k Němcům jako zřejmě jimi uváděná Johanna Nalezny, která začala posílat syna do Hitler Jugend - Hitlerovy mládeže.

V obsahovém vyvrcholení článku autoři dokonce požadovali, abychom se my Češi Židům omluvili, jako to prý učinili jiní. Co je moc, toho je příliš.

Absurdita požadavku mne vyprovokovala k tomu, abych napsal vydavateli dopis následujícího obsahu:

„Informace v článku uvedené pokládám za závažně zaměřené proti českému národu a vznešený požadavek, aby se Češi omluvili Židům, za absurdní. Češi jsou obviňováni z toho, že profitovali z židovského utrpení, ale uvádění jsou Němci (Hans Puhl, Magdalena Pfeifer a Dr. Franz Messner) nebo ti, kteří optovali pro Německo, jak to dělali sudetští Němci (Johanna Nalezny?).

Je velmi dobře známo, že tisíce Židů přežily v okupovaném Československu, protože je Češi chránili. Lidé, kteří navštívili Prahu a viděli sbírky židovského rituálního stříbra v historických synagógách, se musejí ptát, jak bylo možné zachránit tyto poklady? Byli to Češi, kteří je zachránili!

Před válkou ve dnech mnichovské tragédie Britové věřili Hitlerově propagandě, že Češi utiskují Němce. Nyní se autoři snaží přesvědčit britskou veřejnost, že to byli Češi, kteří posílali Židy do koncentračních táborů.

Slyšeli autoři o plánu likvidovat celý český národ, jak proponoval Říšský protektor Reinhard Heydrich (který byl pro tento záměr zabit československými parašutisty trénovanými ve Velké Británii v roce 1942)? Jestliže ne, blíže Prahy asi deset mil severozápadním směrem je pozapomenutý památník Lidice, městečko, které bylo kompletně vymazáno z mapy („ausradieret“), půdorys byl Němci zbuldozerován (včetně katolického kostela) a všichni mužští obyvatelé zastřeleni u zdi jednoho statku (včetně katolického faráře) a všechny ženy a děti odvezeny do koncentračních táborů.

Myslím, že autorka Ms. Scott-Clark by měla při příští návštěvě Prahy toto místo navštívit a položit zde kytičku pomněnek - „forget-me-nots“.

Budme logičtí: Jak mohou Češi po všech těch okupacích a invazích dosud mít v držení nějaké židovské zlato? Já věřím, že v roce 1939 bylo v bankách, a pak spolu s českým zlatem atd. ukradeno Němci a odvezeno pryč, do Švýcarska, nebo ne?“

Tolik obsah mého dopisu redakci.

The Sunday Times po drastickém zestručnění a vynechání českého údělu a lidické tragédie (snad proto, že až příliš připomíná to, čemu Židé začali říkat holocaust?), výtah mého dopisu uveřejnily v rubrice dopisů čtenářů dne 7. prosince 1997. Bohužel, vedle otiskly dopis židovského čtenáře Roberta Nortona, který jako devítiletý (!) prý našel exil v Británii. Prý bez peněz, ale živ. Poněvadž musel soukmenovcům přiložit polínko, neváhal obvinít

naš národ, že jsme všichni až na malé výjimky kolaborovali s Němci a připravili je (židy) o jejich majetky, živobytí a dokonce i o životy (autentický výstřižek má k dispozici tento list).

Poněvadž nejen osmistránkový článek z *The Sunday Times* proti nám, ale i dopis pana Nortona obsahují žalovatelné urážky národa, poslal jsem své upozornění/dopis českému velvyslanci ve Velké Británii panu Dr. Pavlu Seifertovi dne 8. 12. 1997. Svůj požadavek, aby se oficiálně zastal našeho národa, jsem mu zopakoval dne 15. 1. 1998. Do dneška jsem se nedočkal odpovědi. Inu, pan velvyslanec je evidentně produktem dnešního stylu chování a vlády v zemích českých.

Jaké má náš národ zastání? Jaké hájení pravdy a spravedlnosti pro nás? O sebepropagaci nemluvě...

Londýn, 26.2.1998

INSTRUKCE K NĚKTERÝM OTÁZKÁM O SPOLUPRÁCI LAIKŮ NA SLUŽBĚ KNĚŽÍ

Předmluva

Z tajemství Církve pramení výzva určená všem členům mystického Těla, aby podle různých úřadů a charizmat aktivně spolupracovali na poslání a budování Božího lidu v organickém společenství. Ozvěnu této výzvy je možno opakovaně postřehnout zejména po II. vatikánském koncilu¹⁾ v dokumentech učitelského úřadu. Především na třech posledních řádných valných shromážděních biskupské synody byla potvrzena identita, která je vlastní laikům, kněžím a osobám zasvěceným Bohu, v jejich společné důstojnosti a v různorodosti jejich úkolů. Všichni věřící byli povzbuzeni, aby společně spolupracovali na budování Církve pro spásu světa.

Je třeba zdůraznit, že apoštolská činnost laiků při evangelizaci v současnosti i v budoucnosti je důležitá a nezbytná. Církev nemůže toto působení přehlížet, protože to patří k její povaze jakožto Božího lidu a protože to potřebuje, aby mohla plnit svou vlastní evangelizační úlohu.

Výzva k aktivní spolupráci všech věřících na poslání Církve nezůstala nevyслуšena. Biskupská synoda v roce 1987 konstatovala, že „Duch Svatý dále obnovuje Církev tím, že v mnohých laicích vzbuzuje nové impulsy svatosti a účasti. Dosvědčuje to mimo jiné nový způsob spolupráce mezi kněžími, řeholníky a laiky; spolupůsobení v liturgii, ve zvěstování Slova Božího a v katechezi; mnohé služby, které jsou svěřovány laikům a jsou jimi také přebírány; vznik rozličných skupin, sdružení a duchovních společenství, jakož i společných iniciativ laiků; rozsáhlejší a významnější účast žen na životě Církve a na vývoji ve společnosti“.²⁾ Při přípravě biskupské synody 1994 o zasvěceném životě se rovněž „všude shledávala poctivá touha, aby byly vybudovány autentické vztahy společenství a spolupráce mezi biskupy, instituty zasvěceného života, světovým klérem a laiky“.³⁾ V posynodálním apoštolském listě potom papež potvrzuje specifický přínos zasvěceného života k poslání a budování Církve.⁴⁾

Existuje spolupůsobení všech věřících v obou řádech poslání Církve: V duchovním, aby lidem přinášela poselství Krista a jeho milost, jakož i v řádu laickém, aby pronikala sekulární skutečnost duchem evangelia a aby byla zdokonalována.⁵⁾ Zvláště v prvním případě - při evangelizaci a svátostné služ-

1) Srov. II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 33; dekr. *Apostolicam actuositatem*, 24

2) Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 30. prosince 1988, 2: AAS 81 (1989), 396.

3) Biskupská synoda, IX. řádné valné shromáždění o zasvěceném životě, *Instrumentum laboris*, 73.

4) Srov. Jan Pavel II., apoštol. list *Vita consecrata*, 25. března 1996, 47: AAS 88 (1996) 420.

5) Srov. II. vat. koncil, dekr. *Apostolicam actuositatem*, 5.

bě - „se navzájem doplňuje apoštolát laiků a služba pastýřů“.⁶⁾ Přitom mají laici obojího pohlaví bezpočet příležitostí stát se aktivními, a sice skrze trvalé svědectví v osobním životě, v rodině a společnosti, skrze zvěstování a předávání Kristova evangelia v každém prostředí a skrze snahu vypracovat, obhájit a správně použít křesťanské principy k aktuálním problémům.⁷⁾

Zejména pastýři jsou vyzýváni, „aby uznali a podporovali laické služby (*ministra*), úřady (*officia*) a funkce (*functiones*). Tyto mají svou svátostnou podstatu ve křtu a biřmování a mnohdy také v manželství“.⁸⁾

V životě Církve vykvetly v této oblasti skutečně podivuhodné pastorační iniciativy, především po důležitém impulsu, který vyšel z II. vatikánského koncilu a od papežského učitelského úřadu.

Dnes se zejména vyžaduje přednostní úloha nové evangelizace, která se jakožto „protagonistů“ týká celého Božího lidu společně s kněžími, opětovné a úplné uvědomění si světského charakteru poslání laiků.⁹⁾

Toto předsevzetí otevírá laikům nezměrné, mnohdy ještě neprobádané horizonty angažovanosti ve světě, v oblasti kultury, umění a divadla, ve vědeckém výzkumu, ve světě práce, v hromadných sdělovacích prostředcích, v politice, v hospodářství atd. Podporujeme jejich veškerého ducha podnikavosti, aby byly vytvářeny stále účinnější formy, s kterými tyto obory lidské činnosti naleznou naplnění svého významu v Ježíši Kristu.¹⁰⁾

V rámci tohoto širokého pole společné činnosti, ať je to ve specificky duchovním, resp. náboženském smyslu, nebo v „*consecratio mundi*“, existuje zvláštní oblast, která se týká duchovní služby kléru (*sacrum ministerium*). Při vykonávání této služby mohou být ke spolupráci pověřeni laici, muži i ženy, samozřejmě také členové institutů zasvěceného života a společnosti apoštolského života, kteří nepřijali svátost svěcení. Na tuto zvláštní oblast se odvolává II. vatikánský koncil tam, kde učí: „Nakonec svěřuje hierarchie laikům také určité úkoly, které jsou úžeji spojeny s úřady pastýřů, třeba při vzdělávání v křesťanské nauce, při určitých liturgických úkonech a v pastoraaci.“¹¹⁾

Jelikož se právě jedná o úkoly, které jsou úžeji spojeny s povinnostmi pastýřů – kteří, aby se stali pastýři, museli přijmout svátost svěcení – je potřebné, aby tomu všichni, kterých se to nějakým způsobem týká, věnovali zvláštní péči, aby zůstala zachována jak podstata a poslání duchovní služby, tak i povolání a světský charakter laiků. Spolupracovat totiž neznamená nahrazovat.

6) Tamtéž, 6.

7) Srov. tamtéž.

8) Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 23: AAS 81 (1989) 429.

9) Srov. II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 31; Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 15; AAS 81 (1989) 413-16.

10) Srov. II. vat. koncil, pastorální konstituce *Gaudium et spes*, 43.

11) Srov. II. vat. koncil, dekr. *Apostolicam actuositatem*, 24.

S velikou spokojeností můžeme konstatovat, že spolupráce laiků v pastorační službě kléru se v mnoha dílčích Církvích projevuje velmi pozitivním způsobem a při zachování mezí, které jsou určeny podstatou svátostí, jakož i různorodostí charizmat a církevních funkcí, přináší bohaté plody dobra; s velkodušnými a smysluplnými řešeními se čelí situacím, kdy nejsou k dispozici žádní nositelé duchovních úřadů (*sacri ministri*) nebo je jich příliš málo.¹²⁾ Ukázalo se jako výhodné, když někteří členové Církve ve smyslu společenství horlivě spolupracují při odpomoci od nouzových situací a chronických potřeb některých obcí, pokud toho jsou schopni, aniž by byli vybavení svátostí svěcení.¹³⁾ Tito věřící jsou povolávání a jsou pověřováni, aby přebírali určité velmi důležité a citlivé úkoly. Jsou posilováni milostí Pána, provázeni nositeli duchovních úřadů a dobře přijímáni obcemi, k jejichž blahu nabízejí svou službu. Duchovní pastýři plně uznávají velkodušnost, se kterou se mnohé osoby zasvěcené Bohu i laici dávají k dispozici pro tuto specifickou službu, kterou vykonávají s věrným *sensus Ecclesiae* a s upřímnou oddaností. Zvláštní vděčnost a povzbuzení náleží těm, kteří tyto úkoly vykonávají v situacích pronásledování křesťanského společenství, v teritoriálních nebo kulturních misijních oblastech, tam, kde je Církev ještě málo zakořeněná, nebo kde je málokdy přítomen kněz.¹⁴⁾

Není zde místo, abychom se zahloubali do celého teologického a pastoračního bohatství úlohy laiků v Církvi. To již bylo podrobně vyličené apoštolským listem *Christifideles laici*.

Cíl tohoto dokumentu spočívá jednoduše v tom, aby dal jasnou a závaznou odpověď na naléhavé dotazy, které docházely v hojném počtu k našim dikasteriím od biskupů, kněží a laiků, kteří žádali, aby byly objasněny nové formy „pastoračních“ činností laiků v rámci farností a diecézí.

Často se totiž jedná o praktiky, které vznikly v nouzových situacích a nezdá se, že by se vyvíjely v úmyslu poskytnout velkorysou pomoc v pastoraaci, ale mohly by mít závažné negativní důsledky pro správné chápání opravdového církevního společenství. Takovéto praktiky existují především v některých oblastech; někdy jsou i v rámci jedné a téže oblasti velmi rozdílné.

V každém případě připomínají závažnou pastorační zodpovědnost těch, (především biskupů),¹⁵⁾ kteří jsou povoláni, aby podporovali a zachovávali všeobecný řád Církve na základě několika naukových principů, které byly

12) Srov. Jan Pavel II., proslov při sympóziu o „spolupráci laiků v pastorační službě kněží“, 22. dubna 1994, 2. v: L'Osservatore Romano, 23. dubna 1994.

13) Srov. CIC, kán. 230, § 3; 517, § 2; 910, § 2; 943; 1112; Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 23 a pozn. 72: ASI 81 (1981) 430.

14) Srov. Jan Pavel II., encykl. *Redemptoris missio*, 7. prosince 1990, 37: AAS 83 (1991) 282-286.

15) Srov. CIC, kán. 392.

16) Srov. zejména II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, konst. *Sacrosanctum Concilium*, dekr. *Presbyterorum ordinis* a dekr. *Apostolicam actuositatem*.

vyloženy již II. vatikánským koncilem¹⁶⁾ a následně papežským Učitelským úřadem.¹⁷⁾

V rámci našich dikasterií byly započaty úvahy a bylo uspořádáno sympozium, kterého se účastnili zástupci episkopátů, jež jsou problémem nejvíce postiženy. Nakonec proběhlo rozsáhlé dotazování mnohých předsedů biskupských konferencí a dalších biskupů a expertů z různých církevních odborných oblastí a zeměpisného původu. Výsledek ukázal jasnou shodu ve smyslu předkládané instrukce. Ta si ovšem nenárokuje pojednat o tématice vyčerpávajícím způsobem, protože bychom se chtěli omezit na současné nejznámější problémy a protože zvláštní okolnosti, při kterých se takové problémy ukazují, jsou výrazně rozdílné.

Text, který byl sestaven na spolehlivém základě mimořádného a řádného učitelského úřadu Církve, je svěřován dotyčným biskupům k věrnému použití; je ale dáván na vědomí i biskupům těch oblastí, ve kterých se v současné době nevyskytují žádné nepřístojné praktiky, kterých by se to ale kvůli rychlému šíření těch fenoménů mohlo rovněž brzy týkat.

Než přikročíme ke konkrétním problémům, které na nás byly vloženy, zdá se nezbytné, abychom předeslali několik krátkých a směrodatných teologických prvků ohledně významu svátosti svěcení v podání Církve. Přitom se jedná o fundované chápání církevního společenství podporovat práva a povinnosti všech, protože „spása duší musí být v Církvi nejvyšším zákonem“.¹⁸⁾

Teologické principy

1. Všeobecné kněžství a služebné kněžství

Věčný velekněz Ježíš Kristus chtěl, aby jeho Církev měla účast na jeho jediném a nedělitelném kněžství. Ona je lidem Nové smlouvy, ve které „pokřtění jsou skrze znovuzrození a pomazání Duchem Svatým... svěcení, aby se stali duchovní budovou a svatým kněžstvím, aby v každém díle křesťana přinášeli duchovní oběti a zvěštovali mocné činy Toho, který je povolal z temnoty do svého podivuhodného světla (srv. 1 Petr 2,4-10).¹⁹⁾ Jeden je tedy vyvolený lid Boží, „...jeden Pán, jedna víra, jeden křest“ (Ef 4,5); společná důstojnost údů z jejich znovuzrození v Kristu, společná milost dětství, společné povolání k dokonalosti.²⁰⁾ Zatímco mezi všemi vládne „opravdová rovnost ve společné důstojnosti všech věřících a v činnosti k budování Těla Kristova“, někteří jsou z vůle Kristovy ustanoveni jako „učitelé, udělovatelé [svátostných] tajemství a pastýři“.²¹⁾ Všeobecné kněžství věřících a služebné

17) Srov. zejména apoštol. list *Christifideles laici* a *Pastores dabo vobis*.

18) CIC, kán. 1752.

19) II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 16.

20) Tamtéž, 32.

21) Tamtéž.

kněžství, to znamená hierarchické kněžství, „se sice liší co do podstaty, a nikoli jenom co do stupně, nicméně jsou navzájem spojeny: Jedno stejně jako druhé má totiž každé zvláštním způsobem účast na kněžství Kristově“. ²²⁾ Mezi oběma existuje opravdová jednota, protože Duch Svatý sjednocuje Církev ve společenství a ve vykonávání služby a dává jí různé hierarchické a charizmatické dary. ²³⁾

Rozdíl, co do podstaty, mezi všeobecným kněžstvím a služebným kněžstvím se tedy nenachází v kněžství Kristově, které zůstává stále jediné a nedělitelné, ani ve svatosti, ke které jsou povoláni všichni věřící: „Služebné kněžství totiž samo o sobě neznamená vyšší stupeň svatosti ve srovnání se všeobecným kněžstvím věřících; ale skrze kněžské svěcení je kněžím Kristem v Duchu udělován zvláštní dar, aby mohli pomáhat Božímu lidu ve věrném a úplném vykonávání všeobecného kněžství, které mu bylo uděleno.“ ²⁴⁾ V budování Církve, Těla Kristova, existuje různost údů a funkcí, ale jeden je Duch, který rozděluje ve prospěch Církve své rozmanité dary způsobem odpovídajícím jeho bohatství a podle potřeb služeb (Srv. 1 Kor 12,1-12). ²⁵⁾

Různost se týká „způsobu“ účasti na kněžství Kristově a dotýká se podstaty v tomto smyslu: „Zatímco všeobecné kněžství věřících se uskutečňuje v rozvíjení křestní milosti, v životě víry, naděje a lásky, v životě podle Ducha Svatého, služebné kněžství stojí ve službě tohoto všeobecného kněžství. Vztahuje se na rozvoj křestní milosti všech věřících.“ ²⁶⁾ V důsledku toho je služebné kněžství „podstatně odlišné od kněžství všeobecného, neboť uděluje posvátnou plnou moc ke službě věřícím“. ²⁷⁾ Proto je kněz volán k „růstu ve vědomí hlubokého společenství, které ho váže k Božímu lidu“, aby „povzbuzoval a rozvíjel spoluzodpovědnost ze společné poslání spásy, s živým a srdečným uznáním všech charizmat a úloh, které Duch dává věřícím k budování Církve“. ²⁸⁾

Znaky, které odlišují služebné kněžství biskupů a kněží od všeobecného kněžství věřících, a v důsledku toho i udávají hranice spolupůsobení laiků v duchovní službě, lze shrnout následovně:

a) Služebné kněžství má své kořeny v apoštolské posloupnosti a je vybaveno posvátnou plnou mocí ²⁹⁾, která spočívá v uschopnění a odpovědnosti jednat v osobě Krista, Hlavy a Pastýře. ³⁰⁾

22) Tamtéž, 10.

23) Srov. tamtéž, 4.

24) Jan Pavel II. apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 25. března 1992, 17: AAS 84 (1992) 684.

25) Srov. II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 7.

26) Katechismus katolické Církve (=KKC), 1547.

27) Tamtéž, 1592.

28) Jan Pavel II., apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 74: AAS 84 (1992) 788.

29) Srov. II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 10, 18, 27, 28; dekr. *Presbyterorum ordinis*, 2, 6; KKC 538, 1576.

30) Srov. Jan Pavel II. apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 15: AAS 84 (1992) 680; KKC 875.

b) Služebné kněžství činí z nositelů duchovních úřadů služebníky Krista a Církve, a sice skrze zvěstování Božího Slova s plnou mocí, skrze slavení svátostí a pastýřské vedení věřících.³¹⁾

Podstatný rys katolické nauky o Církvi spočívá v tom, že základy svátostného úřadu jsou zakotveny v apoštolské posloupnosti, nakolik tento úřad pokračuje v poslání, které obdrželi apoštolové od Krista.³²⁾

Proto je posvátný úřad ustaven na základu apoštolů k budování Církve.³³⁾ „Služba kněze je zde cele pro Církev.“³⁴⁾ „Se svátostnou povahou církevního úřadu vnitřně souvisí její charakter služby. Protože nositelé úřadu jsou zcela závislí na Kristu, který dává poslání a plnou moc, jsou vpravdě „služebníky Krista“ (Řím 1,1) podle příkladu Krista, který pro nás dobrovolně na sebe vzal „podobu služebníka“ (Flp 2,7). Protože slovo a milost, jichž jsou kněží služebníky, nepochází od nich, nýbrž od Krista, který jim je svěřil pro jiné, mají se dobrovolně učinit otroky všech.“³⁵⁾

2. Jednota a různost úkolů úřadu

Funkce svátostného úřadu ve svém celku tvoří z důvodu svého jediného základu³⁶⁾ nedělitelnou jednotu. Stejně jako v Kristu,³⁷⁾ existuje totiž jen jeden jediný kořen spásného jednání, vyznačeného nositelem úřadu a uskutečňovaného při vykonávání funkce vyučování, posvěcování a vedení ostatních věřících. Tato jednota podstatně určuje výkon funkcí duchovenské služby, které jsou v různých ohledech vždy výkonem role Krista, Hlavy Církve.

Když proto vykonávání *munus docendi, sanctificandi et regendi* posvěceným nositelem úřadu tvoří podstatu pastorační služby, nemohou být různé funkce nositelů duchovních úřadů, které tvoří nedělitelnou jednotu, chápány navzájem odděleně, spíše musí se o nich uvažovat v jejich vzájemné propojenosti a komplementaritě. Jen u některých z těchto funkcí mohou věřící, kteří nejsou vybaveni i svátostným svěcením, do jistého stupně spolupracovat s pastýři, když jsou k vykonávání této spolupráce předpokládaným způsobem povolání zákonnou autoritou. Ježíš Kristus „ve svém těle, v Církvi, ustavičně disponuje rozdělením darů služeb, díky kterým si navzájem jeho mocí vzájemně poskytujeme služby ke spáse.“³⁸⁾ „Plnění takové úlohy však

31) Srov. Jan Pavel II. apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 16; AAS 84 (1992) 681-684J; KKC 1592.

32) Srov. Jan Pavel II. apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 14-16; AAS 84 (1992) 678-684; Kongregace pro nauku víry, list *Sacerdotium ministeriale*, 6. srpna 1983, III, 23; AAS 75 (1983) 1004-1005.

33) Srov. Ef 2,20.

34) Jan Pavel II., apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 16; AAS 84 (1992) 681.

35) KKC 876.

36) Srov. tamtéž, 1581.

37) Srov. Jan Pavel II., list *Novo incipiente*, 8. dubna 1979. 3; AAS 17 (1979) 397.

38) II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 7.

nečiní z laika pastýře: Nikoli úloha, nýbrž svátost svěcení ustavuje úřad. Pouze svátostné svěcení poskytuje posvěcenému nositeli úřadu zvláštní podíl na úřadu Krista, Hlavy a Pastýře, a na jeho věčném kněžství. Úloha, která je plněna v zastoupení, formálně a bezprostředně odvozuje svou legitimnost z oficiálního pověření skrze pastýře. Její konkrétní plnění podléhá vedení církevní autority.³⁹⁾

Je třeba tuto nauku posílit, protože některé praktiky, které by rády odpomohly od nedostatku posvěcených nositelů úřadů v obci, v mnoha případech rády připouštějí změnu chápání všeobecného kněžství věřících, která stírá jeho vlastní smysl a jeho specifický význam. To vede mimo jiné ke snižování počtu kandidátů na kněžství a zastiňuje to zvláštní postavení semináře jako typického místa pro vzdělávání nositele duchovního úřadu. Jedná se o úzce spojené fenomény, o jejichž vzájemných souvislostech se ještě bude muset uvažovat, aby byla uvedena do praxe promyšlená rozhodnutí.

3. Nenahraditelnost úřadu ze svěcení

Společenství věřících nemůže své vedení odvozovat ze spolčování nebo z politiky, chce-li se nazývat Církví, chce-li jí opravdu být. Každá partikulární Církve vděčí za své vedení Kristu, protože on sám poskytl Církvi apoštolský úřad. Proto žádná obec nemá zmocnění, aby si ho sama udělovala⁴⁰⁾ nebo aby ho stanovovala z vlastního pověření. Pro vykonávání učitelské služby a služby vedení je třeba kanonického a právního ustanovení hierarchickou autoritou.⁴¹⁾

Služebné kněžství je tedy nezbytné pro existenci společenství jako Církve: „Svátostné kněžství se nesmí ustanovovat později než církevní společenství, jako by snad mohlo být založení tohoto společenství chápáno bez kněžství.“⁴²⁾ Když totiž v obci není k dispozici žádný kněz, potom chybí služba a svátostná funkce Krista, Hlavy a Pastýře, což je pro život církevního společenství nepostradatelné.

Služebné kněžství je proto absolutně nenahraditelné. Z toho bezprostředně vyplývá nezbytnost pastorage povolání, která je horlivá, dobře uspořádaná a trvale se snaží o to, aby dala Církvi potřebné nositele úřadů, jakož i nezbytnost pečlivého vzdělávání těch, kteří se v seminářích připravují ke kněžství. Každé jiné řešení problémů, které vyplývají z nedostatku nositelů duchovních úřadů, může být jen na pováženou.

39) Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 23: AAS 81 (1989) 430.

40) Srov. Kongregace pro nauku víry, list *Sacerdotium ministeriale*, III, 2: AAS 75 1004.

41) Srov. II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, *Nota explicativa praevia*, 2.

42) Jan Pavel II., apoštol. list *Pastores dabo vobis*, 16: AAS 84 (1992) 682.

„Podporovat povolání je úlohou celé křesťanské obce. Ta ji především plní skutečně křesťanským životem.“⁴³⁾ Všichni věřící nesou zodpovědnost za to, aby bylo skrze stále věrnější následování Ježíše Krista pozitivně přijímáno povolání ke kněžství a aby byla překonávána lhostejnost okolí, zejména ve společnostech, které jsou utvářeny silně materialisticky.

4. Spolupráce laiků v pastorační službě

V koncilových dokumentech se pojednává i o přímé spolupráci ve specifických úkolech pastýřů, a sice z různých aspektů spolupůsobení věřících, kteří nejsou vybaveni svěcením, na poslání Církve.⁴⁴⁾ „Když je to pro blaho Církve užitečné nebo nezbytné, mohou pastýři ve shodě s normami obecného práva svěřovat laikům určité úkoly, které jsou sice spojeny s jejich vlastním pastýřským úřadem, ale nepředpokládají charakter svěcení.“⁴⁵⁾ Tato spolupráce byla upravena pokoncilní zákonodárstvím a zvláště novým Kodexem kanonického práva.

Po výpovědích o povinnostech a právech všech věřících⁴⁶⁾ se v následujícím odstavci Kodex zabývá nejen právy a povinnostmi, které jsou vlastní laikům pro jejich světský charakter,⁴⁷⁾ ale také dalšími úlohami a funkcemi, které nepřislušejí výhradně jim. Některé z nich se týkají všech věřících, ať už jsou vybaveni svátostí svěcení či nikoli,⁴⁸⁾ některé jsou úžeji spojeny s duchovní službou posvěceného nositele úřadu.⁴⁹⁾ Se zřetelem na tyto posledně jmenované úkoly a funkce nemají laici žádné právo k jejich vykonávání. Avšak „mohou být duchovními pastýři přibráni k těm církevním úřadům a úkolům, kterých se podle právních předpisů mohou ujmout“.⁵⁰⁾ Pokud totiž „pro tyto služby nejsou k dispozici ti, kdo jsou k těmto službám pověřeni..., mohou také laici... podle pravidel právních předpisů plnit jejich jisté úkoly“.⁵¹⁾

Aby se tato spolupráce harmonicky včlenila do pastorační služby, je kvůli vyvarování se pastoračních úchylek a disciplinárních nešvarů nezbytné, aby byly jasné naukové principy a aby platné předpisy byly s rozhodností v celé Církvi pečlivě a loajálně používány, aniž by byl pojem výjimky zneužíván tím, že by byl rozšiřován i na takové případy, které nemohou být za „výjimku“ považovány.

43) II. vat. koncil, dekr. *Optatam totius*, 2.

44) Srov. II. vat. koncil, dekr. *Apostolicam actuositatem*, 24.

45) Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 23: AAS 81 (1989) 429.

46) Srov. CIC, kán. 208-223.

47) Srov. tamtéž, kán. 225, § 2; 226; 227; 231, § 2.

48) Srov. tamtéž, kán. 225, § 1; 228, § 2; 229; 231, § 2.

49) Srov. tamtéž, kán. 230, § 2-3, co se týče liturgické oblasti; kán. 228, § 1, co se týče jiných oblastí duchovní služby; poslední paragraf se vztahuje na oblasti mimo úřad kleriků.

50) Tamtéž, kán. 228, § 1.

51) Tamtéž, kán. 230, § 3; srov. kán. 517, § 2; 776; 861, § 2; 910, § 2; 943; 1112.

V případě, že se někde vyskytnou nepřístojnosti a praktiky, které nedbají mezí, mají pastýři nasadit nezbytné a vhodné prostředky, aby se včas zabránilo jejich rozšiřování a abychom se vyvarovali toho, že by správné chápání podstaty Církve utrpělo škodu. Zejména mají použít již stanovené disciplinární předpisy. Tyto napomáhají k poznání a skutečnému respektování rozdílu a komplementarity funkcí, které jsou pro církevní společenství životně důležité. Tam, kde se však již rozšířily praktiky nedbající mezí, v žádném případě se nesmí odkládat zodpovědný zásah kompetentní autority. Tak je založeno opravdové společenství, neboť to může být vybudováno pouze na pravdě. Společenství, pravda, spravedlnost, pokoj a láska jsou pojmy, které na sobě vzájemně závisejí.⁵²⁾

Ve světle právě zmíněných principů budou nyní jmenovány odpovídající prostředky, které mají pomoci od nepřístojnosti, jež byly hlášeny našim diakasteriím. Následující ustanovení jsou přejata z právních předpisů Církve.

Praktická ustanovení

Článek 1: *Nezbytnost přiměřené terminologie*

Papež zdůraznil ve svém projevu k účastníkům sympózia o „spolupráci laiků v pastorační službě kněží“ nezbytnost toho, aby byly objasněny a rozlišeny různé významy, které v teologickém a kanonickém jazyce nabyl pojem „služba“.⁵³⁾

§ 1. Již před nějakou dobou se stalo obvyklým, že se „službami“ nenazývají jen *officia* (úřady) a *munera* (úkoly), které jsou vykonávány pastýři z moci svátosti svěcení, ale i takové, které jsou vykonávány laiky z moci kněžství, které se zakládá ve křtu. Terminologická otázka se stane ještě komplexnější a ožehavější, uzná-li se možnost, že všichni věřící mohou náhražkově a s úředním pověřením pastýře - vykonávat některé úkoly, které vhodněji náleží klerikům, které však nevyžadují charakter svěcení. Je třeba konstatovat, že jazykový úzus se vždy jeví nejistý, zmatený, a proto neúčinný k vyjadřování nauky víry, pokud se jakkoli stírá rozdíl „co do podstaty, a nejen co do stupně“, který existuje mezi všeobecným kněžstvím pokřtěných a svátostným kněžstvím“.⁵⁴⁾

§ 2. „To, co dovoluje, aby byl v některých případech pojem ‚služba‘ rozšířen na *munera*, která jsou vlastní laikům, je skutečnost, že i tito mají do jisté míry účast na jediném kněžství Kristově. *Officia*, která jsou jim dočasně svěřena, jsou naproti tomu výhradně výsledkem pověření Církve. Jen trvalý

52) Srov. Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, instr. *Inaestimabile donum*, 3. dubna 1980, proemio: AAS 72 (1980) 331-333.

53) Srov. Jan Pavel II., projev při sympóziu o „spolupráci laiků v pastorační službě kněží“, 3.

54) Tamtéž.

ohled na základní „službu Kristovu“... dovoluje, aby byl v omezeném rozsahu pojem „služba“ používán srozumitelně také u laiků, tj. aniž by toto bylo chápáno a zakoušeno jako nepřístojná snaha o »duchovní službu« nebo jako postupné zanikání její zvláštnosti.

V tomto původním smyslu vyjadřuje pojem »služba« (*servitium*) pouze působení, kterým údy Církve pokračují ve svém nitru a pro svět v poslání a službě Kristově. Pokud je však pojem diferencován ohledně vztahu a srovnání různých *munera* a *officia*, potom se musí zřetelně poukázat na to, že jen z moci svěcení získává ono naplnění a jednoznačnost významu, který mu Tradice vždy přiřazovala.⁵⁵⁾

§ 3. Věřící, který není vybaven svátostí svěcení, získává všeobecné označení „mimořádně pověřený“ pouze tehdy, když byl kompetentní autoritou pověřen k tomu, aby se v zastoupení ujal úkolů uvedených v kán. 230, § 3⁵⁶⁾ resp. v kán. 943 a 1112. Přirozeně může být použito konkrétní označení, kterým je svěřený úkol církevně určen, jako například katecheta, akolyta, lektor atd.

Časově omezené pověření u liturgických činností podle kán. 230, § 3 nepropůjčuje laikům žádný zvláštní titul.⁵⁷⁾

Proto není přípustné, aby byli laici opatřováni označeními jako třeba „pastor“, „kaplan“, „koordinátor“, „moderátor“ nebo jinými tituly, které by mohly vést k záměnám jejich role s rolí pastýře, která přísluší pouze biskupovi a knězi.⁵⁸⁾

Článek 2: *Služba Božího slova*⁵⁹⁾

§ 1. Obsah této služby spočívá „v pastoračním zvěstování, v katechezi a v celé křesťanské výuce, ve které musí mít výjimečné místo liturgická homilie“.⁶⁰⁾ Vlastní vykonávání těchto úkolů přísluší diecéznímu biskupovi jakožto vůdci celé zvěstovatelské služby ve své Církvi⁶¹⁾ a přísluší i kněžím

55) Tamtéž.

56) Srov. Papežská komise pro autentickou interpretaci Kodexu kanonického práva, *Responsio ad propositum dubium*, 1. června 1988: AAS 80 (1988) 1373.

57) Srov. Papežská rada pro interpretaci zákonů. *Responsio ad propositum dubium*, 11. července 1992: AAS 86 (1994) 541-542. Když jsou pastorační asistenti v rámci slavnosti pověřeni ke spolupráci na pastorační službě kněží, nemá se tato slavnost časově shodovat s udílením svátosti svěcení. Je také třeba vyhnout se ritu, který je podobný ritu pověření k akolytátu a lektorátu.

58) Do tohoto výčtu příkladů se musí zahrnout všechny jazykové výrazy, které jsou podle používání jazyka v různých zemích analogické nebo ekvivalentní a označují roli vedoucího nebo jeho zástupce.

59) Ohledně různých forem kázání srov. CIC, kán. 761; *Missale Romanum, Ordo lectionum Missae, Praenotanda, Editio typica altera*, Vatikán 1981.

60) II. vat. koncil, dogm. konst. *Dei Verbum*, 24.

61) Srov. CIC, kán. 756, § 2.

jakožto jeho spolupracovníkům.⁶²⁾ Tuto službu zastávají také jáhnové ve společenství s biskupem a jeho presbyteriem.⁶³⁾

§ 2. Laici mají podle své osobitosti podíl na prorocké službě Krista. Jsou ustanoveni jeho svědky a jsou vybaveni smyslem víry a milostí slova. Všichni jsou povoláni, aby se stále více „stávali účinnými vyslanci víry ve věci, ve které máme doufat“ (srov. Žid 11,1).⁶⁴⁾ Dnes velmi závisí především katechetické působení na jejich nasazení a na velkodušnosti ve službě Církvi.

Proto mohou být věřící, zejména členové institutů zasvěceného života a společenství apoštolského života povoláni, aby přiměřeným způsobem spolupůsobili při vykonávání služby Slova.⁶⁵⁾

§ 3. Aby byla spolupráce podle § 2 účinná, je nezbytné, aby bylo připomenuto několik podmínek ohledně forem takového spolupůsobení.

Kán. 766 CIC stanovuje podmínky, podle kterých může příslušná autorita připustit laiky ke kázání *in ecclesia vel oratorio*. Již způsob vyjádření *admitti possunt* poukazuje na to, že se v žádném případě nejedná o vlastní právo, jakým je specifické právo biskupů⁶⁶⁾ nebo o oprávnění, jaké je tomu u kněží a jáhnů.⁶⁷⁾

Jmenování takových podmínek - „pokud se to za určitých okolností nebo v jednotlivých případech doporučuje jako užitečné“ - poukazuje na výjimečný případ, při kterém je nadto podle kán. 766 nutně jednat vždy *iuxta Episcoporum conferentiae praescripta*. V této posledně jmenované klauzuli citovaný kánon určuje primární zdroj, aby se v konkrétních případech stran „nezbytnosti“ a „užitku“ rozhodovalo odpovídajícím způsobem. Neboť v předpisech biskupské konference, které potřebují *recognitio* Apoštolského stolce, musí být jmenována kritéria, která pomáhají diecéznímu biskupovi přijímat vhodná pastorační rozhodnutí, která patří k jeho biskupskému úřadu.

§ 4. V jistých oblastech mohou, v podmínkách nedostatku nositelů duchovních úřadů, existovat trvalé objektivní situace nezbytnosti a užitku, které doporučují připuštění laiků ke kazatelské službě.

Kázání v kostelích a oratořích může být dovoleno laikům jako „náhražka“ za nositele duchovních úřadů nebo pro zvláštní užitečné důvody, na které je ve zvláštních případech pamatováno všeobecným církevním právem nebo biskupskou konferencí. Nemůže proto být prostě chápáno jako obvyklá skutečnost, a ani jako autentické podporování laiků.

62) Srov. tamtéž, kán. 757.

63) Tamtéž.

64) II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 35.

65) Srov. CIC, kán. 758-759: 785, § 1.

66) II. vat. koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, 25: CIC, kán. 763.

67) Srov. CIC, kán. 764.

§ 5. Zejména při přípravě na přijetí svátostí mají katecheté upozorňovat na roli a postavu kněze jako jediného udělovatele božských tajemství, na které se (dotyčná osoba) připravuje.

Článek 3: *Homilie*

§ 1. Homilie je částí samotné liturgie jakožto stěžejní forma kázání „*qua per anni liturgici cursum et textu sacro fidei mysteria et normae vitae christianae exponuntur*“.⁶⁸⁾

Proto musí být homilie během slavení eucharistie vyhrazena nositeli duchovního úřadu, knězi nebo jáhnovi.⁶⁹⁾ Vyloučení jsou laici, i když v některých společenstvích nebo sdruženích plní úkoly jako „pastorační asistenti“ nebo katecheté. Nejde totiž o eventuálně větší dar líčení nebo o větší teologické vědění, ale mnohem spíše o úkol vyhrazený tomu, který byl vybaven svátostí svěcení. Proto není ani diecézní biskup zplnomocněn k dispenzování od normy kánonu.⁷⁰⁾ Nejedná se totiž o pouhé disciplinární ustanovení, nýbrž o zákon, který se týká úkolů vyučování a posvěcování, které jsou navzájem úzce spojeny.

Není proto možné dovolit příležitostně provozovanou praxi, kdy je homilie svěřována seminaristům, kteří jakožto studenti teologie ještě nepřijali svátostné svěcení.⁷¹⁾ Homilii není možné považovat za cvičení pro budoucí službu.

Každou dřívější normu, která povolovala laikům homilii v rámci slavení bohoslužby, je třeba skrze kán. 767, § 1 považovat za zrušenou.⁷²⁾

§ 2. Dovoleno je krátký úvod, aby se podpořilo lepší porozumění liturgii, a výjimečně i případné svědectví, které je při slavení eucharistie, vždy v souladu s liturgickými předpisy, přednášeno o zvláštních dnech (den semináře, den nemocných atd.), pokud se to jeví jako objektivně vhodné k názornému vysvětlení homilie, která je regulérně přednášena celebrujícím knězem. Tyto úvody a svědectví nesmí vykazovat žádné znaky, které by mohly vést k změnám s homilií.

68) II. vat. koncil, konst. *Sacrosanctum Concilium*, 52; CIC, kán. 767, § 1.

69) Srov. Jan Pavel II. apoštol. list *Catechesi tradendae*, 16. října 1979, 48: AAS 71 (1979) 1277-1340; Papežská komise pro interpretaci dekretů II. vat. koncilu, *Responsum*, 11. ledna 1971; Kongregace pro bohoslužbu, instr. *Actio pastoralis*, 15. května 1969, 6d: AAS 61 (1969) 809; Kongregace pro bohoslužbu, *Institutio Generalis Missalis Romani*, 26. března 1970, 41, 42, 165; Kongregace pro bohoslužbu, instr. *Liturgicae instaurationes*, 15. září 1970, 2a: AAS (1970) 696; Kongregace pro svátosti a bohoslužbu, instr. *Inaestimabile donum*: AAS 71 (1980) 331.

70) Srov. Papežská komise pro autentickou interpretaci Kodexu kanonického práva, *Responsio ad propositum dubium*, 20. června 1987: AAS 79 (1987) 1249.

71) Srov. CIC, kán. 266, § 1.

72) Srov. tamtéž, kán. 6, § 1, 2.

§ 3. Možnost „dialogu“ v homilii⁷³⁾ může být někdy celebujícím nositelem úřadu použita rozumným způsobem za účelem objasnění, aniž by tím byla povinnost kázání delegována na jiné osoby.

§ 4. Homilie mimo slavení bohoslužby může být přednesena laiky v souladu s právem a při dodržení liturgických norem.

§ 5. Homilie nemůže být v žádném případě svěřena kněžím a jáhnům, kteří pozbyli duchovního stavu nebo se vzdali vykonávání „duchovní služby“. ⁷⁴⁾

Článek 4: *Farář a farnost*

Laici se mohou, jak se to chvályhodným způsobem v četných případech děje, rozumným způsobem podílet na plnění úkolů ve farnostech, v oblasti ústavů pro nemocné, pečovatelských, výchovných a trestních ústavů nebo vojenských ordinariátů atd. a tak plodným způsobem spolupracovat v pastorační službě kleriků. Mimořádnou formou spolupráce je za předpokládaných podmínek ta, která je podle kán. 517, § 2.

§ 1. Správné chápání a používání tohoto kánonu, „*si ob sacerdotum penuriam Episcopus dioecesanus aestimaverit participationem in exercitio curae pastoralis paroeciae concedendam esse diacono aliive personae sacerdotali caractere non insignitae aut personarum communitati, sacerdotem constituat aliquem qui, potestatibus et facultatibus parochi instructus, curam pastoralem moderetur*“, vyžaduje, aby bylo toto mimořádné opatření prováděno za přesného dodržování podmínek, které jsou v něm obsaženy:

a) „*ob sacerdotum penuriam*“, a nikoli z důvodů pohodlnosti nebo špatně pochopeného „podporování laiků“ atd.;

b) za předpokladu, že se jedná o „*participatio in exercitio curae pastoralis*“, a nikoli o to, aby byla farnost vedena, koordinována, moderována nebo spravována; toto přísluší podle textu kánonu pouze knězi.

Právě když se jedná o výjimečné případy, musí se vzít v úvahu především možnost obstarat například staršího kněze, který je ještě zdatný, nebo svěřit několik farností jen jednomu knězi nebo jednomu *coetus sacerdotum*.⁷⁵⁾

V každém případě se také nemá přehlížet preference, kterou tento kánon stanoví pro jáhna.

Nakonec je v těchto kanonických ustanoveních pevně stanoveno, že tyto formy účasti na přijímání pastoračních úkolů ve farnostech žádným způsobem nemohou nahradit úřad faráře. Předpis totiž potvrzuje, že v oněch výji-

73) Srov. Kongregace pro bohoslužbu, *Directorium de Missis cum pueris Pueros baptizatos*, 1. listopadu 1973, 48: AAS 66 (1974) 44.

74) Co se týče kněží, kteří obdrželi dispens od celibátu, srov. Kongregace pro nauku víry, *Normae de dispensatione a sacerdotali coelibatu ad instantiam partis*, 14. října 1980, *Normae substantiales*, čl. 5.

75) Srov. CIC, kán. 517, § 1.

mečných případech „*Episcopus dioecesanus ... sacerdotem constituat aliquem qui, potestatibus et facultatibus parochi instructus, curam pastoralem moderetur*“. Úřad faráře může být platně svěřen pouze knězi (srov. kán. 521, § 1), i v případech objektivního nedostatku farářů.⁷⁶⁾

§ 2. Ohledně toho je třeba pamatovat i na to, že farář je vlastním pastýřem⁷⁷⁾ farnosti, která na něj byla převedena, a zůstává jím tak dlouho, dokud neopustí úřad.⁷⁸⁾

Prohlášení vzdání se úřadu při dovršení 75. roku života nedovoluje faráři, aby *ipso iure* úřad opustil. Toto se děje teprve tehdy, když diecézní biskup – po zralém uvážení veškerých okolností – podle kán. 538, § 3 jeho vzdání se úřadu definitivně přijme a písemně mu to sdělí.⁷⁹⁾ V každém případě je třeba ve světle nedostatku farářů, který někde existuje, v tomto ohledu zvláštní rozumnosti.

S ohledem na právo každého kněze, aby funkce spojené s přijetím svěcení také vykonával, kromě případu, kdy jsou proti tomu závažné zdravotní nebo disciplinární důvody, připomíná se, že dovršení 75. roku života nepředstavuje žádný závazný důvod pro přijetí vzdání se úřadu diecézním biskupem. Toto platí také proto, abychom se vyhnuli funkcionalistickému pohledu na duchovní službu.⁸⁰⁾

Článek 5: *Orgány spolupráce v dílčí Církvi*

Tyto orgány, které byly vyžadovány v průběhu obnovování Církve podle II. vatikánského koncilu způsobem odpovídajícím kanonickému zákonodárství a pozitivně se osvědčily, představují formu aktivní účasti na životě a na poslání Církve jakožto společenství.

§ 1. Ustanovení kodexu o „kněžské radě“ stanoví, jací kněží mohou být jejími členy.⁸¹⁾ Je vyhrazena kněžím, protože její základ se nachází ve společné účasti biskupa a kněží na témže kněžství a úřadu.⁸²⁾

Jáhnové ani laici proto nemohou používat aktivního a pasivního volebního práva, i když jsou spolupracovníky nositelů duchovních úřadů, stejně jako kněží, kteří byli propuštěni z klerického stavu nebo se vzdali vykonávání duchovní služby.

76) Je tedy třeba se vyhnout titulu „vedoucí obce“ nebo jiným výrazům se stejným významem jakožto označení; pro laiky když se podílejí na vykonávání pastorační činnosti.

77) Srov. CIC, kán. 519.

78) Srov. tamtéž, kán. 538, § 1-2.

79) Srov. tamtéž, kán. 186.

80) Srov. Kongregace pro klérus, Direktorium pro službu a život kněží *Tota Ecclesia*, 31. ledna 1994, 44.

81) Srov. CIC, kán. 497-498.

82) Srov. II. vat. koncil, dekr. *Presbyterorum ordinis*, 7.

83) Srov. CIC, kán. 514 a 536.

§ 2. Diecézní a farní „pastorační rada“, jakož i farní „majetková správní rada“, ⁸⁴⁾ ke kterým patří i laici, mají jen poradní hlasovací právo; žádným způsobem se nemohou stát rozhodujícími orgány. Pro takové úkoly mohou být voleni jen ti věřící, kteří odpovídají požadavkům stanoveným kanonickými normami. ⁸⁵⁾

§ 3. Předsednictví ve farních radách přísluší faráři. Proto rozhodnutí, která byla učiněna radou, která se neshromáždila pod předsednictvím faráře nebo proti němu, jsou neplatná, a tudíž se nemají brát v úvahu. ⁸⁶⁾

§ 4. Všechny diecézní rady mohou vlastní souhlas k jednání biskupa platně vyjádřit jen tehdy, když je tento souhlas právem výslovně požadován.

§ 5. Ordinárie si mohou způsobem odpovídajícím místním poměrům vytvářet vlastní studijní nebo expertní skupiny pro zvláštní otázky. Tyto však nepředstavují žádné paralelní orgány, které by diecézním kněžským pastoračním radám nebo i radám na farní úrovni odníмали jejich vlastní zodpovědnost, která je upravena všeobecným církevním právem v kán. 536, § 1 a 537. ⁸⁷⁾ Pokud takové orgány v minulosti vznikly na základě místních zvyklostí nebo zvláštních okolností, je třeba použít nezbytné prostředky, aby byly uvedeny v soulad s platným právem Církve.

§ 6. „Vikář“, který je také označován jako „děkan“, „arcikněž“ nebo jinak, a jeho zástupce, „pro-vikář“, „pro-děkan“ atd. musí být vždy kněží. ⁸⁸⁾ Proto nekněží nemohou být pro tyto úkoly platně jmenováni.

Článek 6: *Liturgické slavnosti*

§ 1. Liturgické úkony musejí jasně zobrazovat uspořádanou jednotu Božího lidu jakožto organického společenství ⁸⁹⁾ a odpovídajícím způsobem vnitřní provázanost, která existuje mezi liturgickým úkonem a organicky strukturovanou podstatou Církve.

To se děje, jestliže všichni zúčastnění věrně a s oddaností provádějí roli, která jim v daném okamžiku přísluší.

§ 2. Aby byla také v této oblasti zachována církevní identita každého jednotlivce, je třeba odstranit nešvary, které odporují ustanovení kán. 907, podle kterého není jáhnům a laikům při slavení eucharistie dovoleno, aby přednášeli modlitby nebo části modliteb - zejména eucharistickou modlitbu a doxologii - nebo aby prováděli gesta a úkony, které jsou vyhrazeny cele-

84) Srov. tamtéž, kán. 537.

85) Srov. tamtéž, kán. 512, § 1 a 3; KKC 1650.

86) Srov. CIC, kán. 536.

87) Srov. tamtéž, kán. 135, § 2.

88) CIC, kán. 553, § 1.

89) Srov. II. vat. koncil, konst. *Sacrosanctum Concilium*, 26-28: CIC kán. 837.

brujiícímu knězi. Nadto je těžkou nepřístojností to, když laici jaksi přebírají „vedení“ při eucharistické slavnosti a knězi ponechávají jen minimum, aby se garantovala její platnost.

Na téže linii se nachází zřejmý přečin, když někdo, kdo nepřijal svátost svěcení, používá při liturgických slavnostech paramenta, která jsou vyhrazena kněžím a jáhnům (štola, mešní roucho nebo kauzule, dalmatika).

Je třeba vyvarovat se už jen zdání zmatku, které může vzniknout odchylným liturgickým chováním. Jako je nositelem duchovních úřadů třeba připomenout jejich povinnost, aby oblékali všechna předepsaná sakrální paramenta, tak laici nemohou nosit, co jim nepřísluší.

Abychom se vyvarovali zmatku mezi svátostnými slavnostmi pod předsednictvím kněze nebo jáhna a jinými liturgickými úkony, které jsou vedeny laiky, je nutné, aby pro ně byly používány jasně odlišené formulace.

Článek 7: *Nedělní bohoslužby v nepřítomnosti kněze*

§ 1. Protože chybějí kněží nebo jáhnové, konají se v některých místech nedělní bohoslužby⁹⁰⁾ pod vedením laiků. Tato hodnotná a delikátní služba je plněna podle ducha a zvláštních předpisů, které k tomu byly vydány příslušnou církevní autoritou.⁹¹⁾ Aby laici mohli vést zmíněné bohoslužby, musí mít zvláštní pověření biskupa, který se postará o to, aby byly dány odpovídající pokyny ohledně doby, místa, podmínek a odpovědného kněze.

§ 2. Takové bohoslužby, jejichž texty musí být schváleny kompetentní církevní autoritou, vždy představují jen předběžná řešení.⁹²⁾ Je zakázáno včleňovat do jejich struktury prvky z liturgie Oběti, především „eucharistickou modlitbu“, ani v narativní (vyprávěcí) formě, aby u věřících nemohly vyvstat žádné omyly.⁹³⁾ Za tím účelem musí být účastníkům takovýchto bohoslužeb vždy vysvětleno, že nenahrazují eucharistickou Oběť a že se přikázání slavit neděli splní pouze účastí na slavení mše svaté.⁹⁴⁾ V případech, kdy to vzdálenosti a fyzické okolnosti dovolí, musí být věřící povzbuzováni a podporováni, aby toto přikázání pokud možno plnili.

90) Srov. CIC, kán. 1248, § 2.

91) Srov. CIC, kán. 1248, § 2; Kongregace pro ritus, instr. *Inter oecumenici*, 26. září 1964, 37: AAS 66 (1964) 85; Kongregace pro bohoslužbu, Direktorium pro slavení nedělních bohoslužeb bez kněze *Christi Ecclesia*, 10. června 1988: *Notitiae* 263 (1988).

92) Srov. Jan Pavel II., projev při návštěvě ad minima severoamerických biskupů, 5. června 1993: AAS 86 (1994) 340.

93) Kongregace pro bohoslužbu, Direktorium pro slavení nedělních bohoslužeb bez kněze *Christi Ecclesia*, 35; srov. také CIC, kán. 1378, § 2, 1 a § 3; kán. 1348.

94) Srov. CIC kán. 1248.

Článek 8: *Mimořádní udělovatelé svatého přijímání*

Již dlouhou dobu spolupracují laici v různých oblastech pastore s duchovními nositeli úřadů, aby „neocenitelný dar Eucharistie byl stále hlouběji poznáván a abychom se se stále větší intenzitou účastnili jeho spásného účinku“.⁹⁵⁾

Jedná se o liturgickou službu, která odpovídá objektivním potřebám věřících a která je určena především pro nemocné a pro liturgická shromáždění, kde jsou obzvlášť početní věřící, kteří chtějí přijmout svaté přijímání.

§ 1. Kanonický řád týkající se „mimořádného udělovatele svatého přijímání“ musí být správně používán, aby nevznikaly žádné zmatky. Stanovuje, že řádným udělovatelům svatého přijímání je biskup, kněz a jáhen,⁹⁶⁾ zatímco mimořádným udělovatelům svatého přijímání je jak akolyta, tak také jiný věřící pověřený podle kán. 230, § 3.⁹⁷⁾

Pokud to doporučují důvody opravdové nezbytnosti, mohou být biskupem pověřeni laici, aby udělovali svaté přijímání jakožto mimořádní udělovatelé svatého přijímání také mimo slavnost eucharistie, *ad actum vel ad tempus* nebo natrvalo; k tomu je třeba používat stanoveného liturgického ritu. Ve výjimečných a nepředvídaných případech může být zplnomocnění *ad actum* uděleno knězem, který slavení Eucharistie předsedá.⁹⁸⁾

§ 2. Aby mimořádný udělovatel svatého přijímání mohl podávat svaté přijímání během slavení Eucharistie, je nutné, aby nebyli přítomni buď žádní řádní udělovatelé svatého přijímání, nebo aby to těmto, ačkoli přítomným, skutečně nebylo možné.⁹⁹⁾ Tento úkol může vykonávat také tehdy, kdyby se slavení Eucharistie příliš protahovalo kvůli obzvláště početné účasti věřících, kteří chtějí přijmout svaté přijímání, protože by bylo k dispozici příliš málo řádných udělovatelů svatého přijímání.¹⁰⁰⁾

Tento úkol je náhražkovým a mimořádným řešením¹⁰¹⁾ a musí být vykonáván podle právních předpisů. K tomu je vhodné, aby diecézní biskup ve shodě s všeobecným církevním právem vydal partikulární normy, které řídí

95) Kongregace pro svátosti, instr. *Immensae caritatis*, 29. ledna 1973, proemio: AAS 65 (1973) 264.

96) Srov. CIC, kán. 910, § 1; srov. také Jan Pavel II. list *Dominicae Coenae*, 24. února 1980, 11: AAS 72 (1980) 142.

97) Srov. CIC, kán. 910, § 2:

98) Srov. Kongregace pro svátosti, instr. *Immensae caritatis*, 1: AAS 65 (1973) 264; *Missale Romanum, Appendix: Ritus ad deputandum ministrum S. Communionis ad actum distribuenda; Pontificale Romanum: De institutione lectorum et acolytorum*.

99) Srov. Papežská komise pro autentickou interpretaci Kodexu kanonického práva, *Responsio*, 1. června 1988; AAS 80 (1988) 1373.

100) Srov. Kongregace pro svátosti, instr. *Immensae caritatis*, 1: AAS 65 (1973) 264; Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, *Inaestimabile donum*, 3. dubna 1980, 10: AAS 72 (1980) 336.

101) CIC, kán. 230, § 2 a 3 stanoví, že liturgické služby, které jsou tam popsány, mohou být laiky vykonávány jen *ex temporanea deputatione* nebo jako výpomoc.

vykonávání tohoto pověření. Musí se mimo jiné pamatovat na to, aby věřící pověřený touto službou byl náležitě poučen o eucharistické nauce, o charakteru své služby, o rubrikách, kterých je třeba dbát ohledně náležité úcty k tak vznešené svátosti a ohledně řádu týkajícího se připouštění ke svatému přijímání.

Aby nevznikaly žádné zmatky, je třeba se vyvarovat se a odstranit některé praktiky, které se již nějakou dobu v mnoha dílčích Církvích vyskytovaly, jako třeba:

- přijetí svatého přijímání udělovateli svatého přijímání, jako by byli koncelebranty;

- při obnovování prohlášení o připravenosti ke kněžské službě při *missa chrismatis* na Zelený čtvrtek zahrnovat i takové věřící, kteří obnovují své řeholní sliby nebo kteří dostávají pověření jako mimořádní udělovatelé svatého přijímání;

- obvyklé použití mimořádných udělovatelů při mši svaté za svévolného rozšíření pojmu „početné účasti“.

Článek 9: *Apoštolát pro nemocné*

§ 1. V této oblasti mohou laici vykonávat hodnotnou spolupráci.¹⁰²⁾ Existují nespočetná svědectví o charitativních dílech a gestech, ať už byla laiky vykonávána na nemocných jednotlivě nebo ve formách společného apoštolátu. Toto tvoří přednostní křesťanskou přítomnost ve světě utrpení a nemocí.

Tam, kde laici provázejí nemocné v nejtěžších chvílích, je jejich hlavním úkolem, aby vzbuzovali touhu po svátosti pokání a svátosti nemocných a aby podporovali připravenost k jejich přijetí, jakož i pomáhali při přípravě na jednotlivou dobrou svátostnou zpověď a také na přijetí pomazání nemocných. Ohledně rozličných forem svátostí by měli laici dbát na to, aby jejich slavení nesvádělo k názoru, že se jedná o ty svátosti, jejichž udělování přísluší výlučně biskupovi a knězi. V žádném případě se nekneží nemohou pouštět do pomazání, a to ani s olejem posvěceným pro pomazání nemocných ani s neposvěceným.

§ 2. Ohledně udělování této svátosti se kanonický právní řád opírá o teologicky spolehlivou nauku i o staletou praxi v Církvi,¹⁰³⁾ podle které uděluje platně pomazání nemocným pouze kněz.¹⁰⁴⁾ Toto ustanovení je v plném souladu s tajemstvím víry, které se vyznačuje a uskutečňuje vykonáváním kněžské služby.

102) Srov. *Rituale Romanum - Ordo Unctionis Infirmorum, Praenotanda. 17. Editio typica*, Vatikán 1972.

103) Srov. Jak 5,14-15; Tomáš Akvinský, In IV. Sent. d. 4 q. un.: Florentský koncil, *Bula Exultate Deo* (DS 1325); Tridentský koncil, *Doctrina de sacramento extremae unctionis*, cap. 3 (DS 1697; 1700) a can. 4 de extrema unctione (DS 1719); KKC 1516.

104) Srov. CIC, kán. 1003, § 1.

Je třeba zdůraznit, že službu pomazání nemocných, která je vyhrazena výlučně knězi, je nutné vidět v pevném spojení této svátosti s odpuštěním hříchů a s důstojným přijetím Eucharistie. Nikdo jiný nemůže působit jako řádný nebo mimořádný udělovatel svátosti; každé takové jednání představuje simulaci svátosti.¹⁰⁵⁾

Článek 10: *Asistence u sňatku*

§ 1. Možnost delegovat laiky k asistenci při uzavírání sňatku se může prokázat jako nezbytná za naprosto zvláštních okolností při závažném nedostatku posvěcených nositelů úřadů.

Je však závislá na třech předpokladech. Diecézní biskup může takovou delegaci udělit jednotlivě v případech, ve kterých chybí kněží nebo jáhnové, a jen poté, co pro vlastní diecézi obdržel doporučující stanovisko biskupské konference a potřebné povolení Svatého stolce.¹⁰⁶⁾

§ 2. Také v těchto případech je třeba dbát kanonického ustanovení o platnosti delegace,¹⁰⁷⁾ jakož i o způsobilosti, schopnosti a chování laiků.¹⁰⁸⁾

§ 3. Kromě mimořádného případu, který je předpokladem v kán. 112 CIC při absenci kněží nebo jáhnů, kteří by mohli při sňatku asistovat, nemůže žádný nositel duchovního úřadu zmocnit laika k této asistenci a k přijetí manželského konsensu podle kán. 1108, § 2.

Článek 11: *Udělovatel křtu*

S ohledem na nepřítomnost nositelů duchovních úřadů je zvláště chválahodnou věrnost ve víře, se kterou nemálo křesťanů v bolestných situacích pronásledování, ale také v oblastech misí a v ostatních případech zvláštní nouze uchovalo a stále ještě uchovává svátost křtu novým generacím. Kromě případu nouze může podle kanonického ustanovení, pokud by chyběl řádný udělovatel nebo by mu to nebylo možné,¹⁰⁹⁾ být mimořádným udělovatelem křtu ustanoven laik.¹¹⁰⁾ Je třeba dávat pozor na příliš velkorysý výklad a je nutné vyvarovat se udělování tohoto oprávnění pouze ze zvyku.

Tak nemůže být například uváděno jako nepřítomnost nebo nemohoucnost, která by dovolovala pověření laika udělením křtu, přílišné zatížení nositele duchovního úřadu nebo jeho bydliště ležící mimo farnost, jako ani jeho nedosažitelnost v den, kdy rodina předpokládá křest. Taková zdůvodnění nejsou dostačující.

105) Srov. tamtéž, kán. 1379 a 392, § 2.

106) Srov. tamtéž, kán. 1112.

107) Srov. tamtéž, kán. 1111, § 2.

108) Srov. tamtéž, kán. 1112, § 2.

109) Srov. CIC, kán. 861, § 2; *Ordo baptismi parvulorum, Praenotanda generalia*, 16-17.

110) Srov. CIC, kán. 230.

Článek 12: *Vedení církevních pohřebních slavností*

Za současných podmínek rostoucího odkřesťanštění a náboženského odcizování může moment smrti a pohřbívání skýtat mnohdy velmi výhodnou pastorační příležitost k přímému setkání nositelů duchovních úřadů s těmi věřícími, kteří se vzdali náboženské praxe.

Proto je žádoucí, aby kněží a jáhnové i za cenu obětí osobně předsedali slavení pohřbu podle místních zvyků, aby se modlili za zemřelé a aby se také přiblížili k rodinám a využili nabízející se příležitosti k přiměřené evangelizaci.

Laici mohou vést církevní pohřby pouze v případě skutečné absence posvěcených nositelů úřadů a při dodržování příslušných liturgických norem.¹¹¹⁾ Pro tento úkol musí být naukově a liturgicky dobře připraveni.

Článek 13: *Nezbytný výběr a přiměřené vzdělání*

Je povinností příslušné autority, pokud by se vyskytly případy objektivní nutnosti „suplování“, které jsou uvedeny v předcházejících článcích, aby vybrala věřící, kteří se vyznačují zdravou naukou a příkladným způsobem života. Proto nemohou být k vykonávání těchto úkolů připuštěni katolíci, kteří nevedou hodný způsob života, netěší se dobré pověsti nebo se nacházejí v rodinné situaci, která se neshoduje s morální naukou Církve. Kromě toho musí mít vzdělání potřebné pro přiměřené plnění úkolů, které jsou jim svěřeny.

Podle partikulárního práva mají zdokonalovat své znalosti a co možná nejvíce navštěvovat vzdělávací kurzy, které bude pořádat příslušná autorita v obvodu dílčí Církve¹¹²⁾ - ovšem nikoli v seminářích, které musí být vyhrazeny výlučně kandidátům kněžství.¹¹³⁾ Je třeba starat se o to, aby se poskytovaná výuka plně shodovala s církevním učitelským úřadem a aby se odvíjela ve skutečně duchovním klimatu.

Závěr

Svatý stolec doporučuje tento dokument pastorační horlivosti diecézních biskupů různých dílčích Církví a ostatních ordinárií v důvěře, že jeho převedení do praxe přinese bohaté plody pro růst společenství mezi nositeli duchovních úřadů a laiky.

Jak poznamenal Svátý Otec, „zvláštní dar každého údu Církve musí být uznáván, bráněn, podporován, zdůrazňován a koordinován s rozumností

111) Srov. *Ordo Exsequiarum Praenotanda*, 19.

112) Srov. CIC, kán. 231, § 1.

113) „Integrované“ semináře nejsou přípustné.

a rozhodností, aniž by se zaměňovaly role, úlohy nebo teologické a kanonické podmínky“.¹¹⁴⁾

Když je na jedné straně v mnoha oblastech obzvláště citelný nedostatek kněží, v jiných se ukazuje slibný rozkvět povolání, který umožňuje pozitivní výhledy do budoucna. Proto mohou být předložená řešení nedostatku kněží jen přechodná. Zároveň je zapotřebí zařadit podporování kněžských povolání na přední místo v pastoraaci.¹¹⁵⁾

Ohledně toho připomíná Svatý Otec, že „v některých místních situacích byla vytvořena velkorysá a smysluplná řešení. Ustanovení Kodexu kanonického práva otevřela nové možnosti, které je však třeba správně používat, abychom nepodlehli omylu, že bychom normativní řešení, která byla zamýšlena pro mimořádné situace kvůli absenci nebo nedostatku nositelů duchovních úřadů, považovali za obvyklá a normální“.¹¹⁶⁾

Tento dokument zohledňuje vydání přesných směrnic, aby byla za takových okolností a se zřetelem na integritu pastorační služby kněží zabezpečena účinná spolupráce. „Musí se vysvětlit, že tato upřesnění a objasnění nevyrůstají ze snahy bránit privilegia kleriků, nýbrž z nutnosti být poslušni vůle Kristovy a respektovat základní podobu Církve, kterou jí Kristus nemsazatelně vtiskl.“¹¹⁷⁾

Správné používání těchto směrnic bude v rámci živého hierarchického „communio“ laikům k užítku. Jsou přece povoláni, aby rozvíjeli všechny bohaté možnosti svých vlastních nadání a aby „je žili se stále větším nasazením v plnění vlastního poslání“.¹¹⁸⁾

Kéž vášnivé doporučení apoštola Pavla Timotejovi: „Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem... Hlásej Slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky“ (2 Tim 4,1-5) se obrací zejména na duchovní pastýře, kteří jsou povoláni, aby plnili úlohu, která je jim vlastní, totiž „podporovat všeobecný řád celé Církve... a naléhat na dodržování všech církevních zákonů“.¹¹⁹⁾

Tato závažná povinnost tvoří nezbytný nástroj, aby bohatá energie, která je vlastní každému stavu církevního života, byla řízena podivuhodným vedením Ducha a aby se „communio“ na každodenní cestě celého společenství stalo účinnou realitou.

Panna Maria, Matka Církve, jejíž přimluvě svěřujeme tento dokument, ať pomůže všem, aby porozuměli jeho úmyslům a aby vynaložili všechny síly k jeho věrnému používání, které má za cíl větší apoštolskou plodnost.

114) Jan Pavel II., projev při sympóziu o „spolupráci laiků v pastorační službě kněží“, 3.

115) Srov. tamtéž, 6.

116) Tamtéž, 2.

117) Tamtéž, 5.

118) Jan Pavel II., apoštol. list *Christifideles laici*, 58: AAS 81 (1989) 507.

119) CIC, kán. 392.

Partikulární zákony a platné zvykové právo, které odporují normám, jakož i případná oprávnění, která Svatý stolec nebo nějaká jiná jemu podřízená autorita udělila *ad experimentum*, jsou odvolány.

Papež schválil předloženou instrukci 13. srpna 1997 *in forma specifica* a nařídil její zveřejnění.

Ve Vatikánu, 15. srpna 1997, o svátku Nanebevzetí Panny Marie.

Kongregace pro klérus	Dario Castrillón Hoyos, zástupce prefekta Crescenzo Sepe, tajemník
Papežská rada pro laiky	James Francis Stafford, prezident Stanislaw Rylko, tajemník
Kongregace pro nauku víry	Joseph Card. Ratzinger, prefekt Tarcisio Bertone SDB, tajemník
Kongregace pro bohoslužbu a svátosti	Jorge Arturo Medina Estévez, zást. prefekta Geraldo Majella Angelo, tajemník
Kongregace pro biskupy	Bernardin Card. Gantin, prefekt Jorge Maria Mejía, tajemník
Kongregace pro evangelizaci národů	Jozef Card. Tomko, prefekt Giuseppe Uhac, tajemník
Kongregace pro instituty zasvěceného života a pro spole- čenství apoštolského života	Eduardo Card. Martínez Somalo, prefekt Piergiorgio Silvano Nesti CP, tajemník
Papežská rada pro interpretaci zákonů	Julián Herranz, prezident Bruno Bertagna, tajemník

Obsah instrukce

Předmluva	42
Teologické principy	45
1. <i>Všeobecné kněžství a služebné kněžství</i>	<i>45</i>
2. <i>Jednota a různost úkolů úřadu.....</i>	<i>47</i>
3. <i>Nenahraditelnost úřadu ze svěcení</i>	<i>48</i>
4. <i>Spolupráce laiků v pastorační službě</i>	<i>49</i>
Praktická ustanovení	50
<i>Článek 1: Nezbytnost přiměřené terminologie</i>	<i>50</i>
<i>Článek 2: Služba Božího slova</i>	<i>51</i>
<i>Článek 3: Homilie</i>	<i>53</i>
<i>Článek 4: Farář a farnost</i>	<i>54</i>
<i>Článek 5: Orgány spolupráce v dílčí Církvi.....</i>	<i>55</i>
<i>Článek 6: Liturgické slavnosti</i>	<i>56</i>
<i>Článek 7: Nedělní bohoslužby v nepřítomnosti kněze.....</i>	<i>57</i>
<i>Článek 8: Mimořádní udělovatelé svatého přijímání</i>	<i>58</i>
<i>Článek 9: Apoštolát pro nemocné</i>	<i>59</i>
<i>Článek 10: Asistence u sňatku.....</i>	<i>60</i>
<i>Článek 11: Udělovatel křtu</i>	<i>60</i>
<i>Článek 12: Vedení církevních pohřebních slavností.....</i>	<i>61</i>
<i>Článek 13: Nezbytný výběr a přiměřené vzdělání</i>	<i>61</i>
Závěr	61

ŘÁD

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
A INFORMACE Z CÍRKVE

3/98

*"Odvahu! Ty ... můžeš! - Vidíš, co
Boží milost vykonala s ospalým Petrem,
zbabělcem, který Pána zapřel ...
a s Pavlem, jeho zavilým a neústupným
pronásledovatelem?"*

(bl. Josemaria Escriva de Balaguer)

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

Úvodem

Řád získává stále více čtenářů. Odpůrci zcela zmlkli. Na druhé straně určitou potíží je finanční zabezpečení tisku. Cena tiskařských prací rapidně roste, ale dobrovolné příspěvky na Řád jsou na stále stejné úrovni. Uvidíme, jak to bude letos a příští rok. Snad nebudeme muset omezovat počet stran. Zvenčí nás nikdo neohrožuje.

Co je důležité, mnozí se modlí za Řád, tím to bude, že vše prochází dost hladce.

O prázdninách jsem napsal životopis sv. Tomáše Mora, pošlu Vám jej jako přílohu k 1. číslu na jaře 1999. Tento světec mluvil vždy pravdu, ať vhod, či nevhod. Má co říci naší Církvi, tísněné v éře komunismu. Svobody projevu si musíme vážit, pokud ale tato svoboda není sebedestruktivní.

Ať nás všichni svatí ochraňují!

21.8.1998 sv. Pia X.

P. Karel Dachovský

Čína

V roce 1995 vstoupil Steven W Mosher do Human Life International. Byl pověřen starostí o Čínu, kde se šíří kultura smrti nebývalým tempem. Díky přímlovám Malé Květky (sv. Terezie od Ježíška), patronky tohoto projektu, a díky modlitbám a pomoci podporovatelů úsilí HLI přináší své plody.

Prvním krokem bylo vybudování základny pro Čínu a Asii. Bez velkých úvah byla zvolena Manila, desetimilionové hlavní město Filipín. Ředitelem odbočky se stal roku 1996 Dr. Orestes Monzon. Filipíny, katolický národ, podporují toto úsilí. S nadšením se setkala práce HLI u kardinála Jaime Sina a ostatních biskupů. Kardinál Sin (jeho otec byl Číňan) pomáhá vychovávat misionáře, kteří by v budoucnu mohli snad v Číně pracovat.

Z Manily (jedna hodina letu do Číny) se přesunula pozornost na Hong Kong, který převzala pod svou správu komunistická Čína. Z Hong Kongu se dá leccos převézt a zařídit v Číně. HLI pomáhá nemocným čínským kněžím. Pomáhá při výchově kněží v ortodoxních katolických seminářích v cizině. Podporuje také tajné podzemní semináře. Zde se pracuje bez učeben, knihoven je tu jen to nejdůležitější: stateční mladí muži, povolání Bohem ke kněžství "podle řádu Melchisedechova" Tito muži žijí u svých rodičů, aby unikli podezření a učí se u cestujících profesorů. V současné době je 140 takových studentů teologie.

HLI pomáhá také budovat v Číně kostely. V jedné vesnici na severu obyvatelé postavili zdi kostela, vybírali k tomu účelu desátky. HLI financuje střechu. V jiné farnosti katolíci zakoupili pozemek pro svůj kostel, HLI stavbu zaplatí. Ačkoliv nedostatek kněží je velký, může trvat několik let, než přijde kněz, náš Pán bude ve svatostánku 24 hodin denně.

HLI pomáhá také sirotkům. Každoročně je mnoho děvčátek a nemocných dětí opuštěno svými rodiči. HLI podporuje centra, kde jsou desítky dětí zachráněny od jisté smrti.

Holocaust v Číně

Kiao Duan Gao, žena, která pracovala na Úřadu pro městské plánování porodů (dále ÚPMPP), se dostala v dubnu do USA a vydala svědectví:

Od roku 1984 do r. 1998 jsem byla zaměstnána v ÚPMPP v městě Yonghe, magistrát Jinjiang, v provincii Fujian. Mou prací (administrátorka) bylo provádět opatření ústředního výboru komunistické strany a Státní rady pro regulaci porodů. Naše město má jurisdikci nad 22 vesnicemi s celkovým počtem obyvatel přes 60.000.

ÚPMPP v Yonghe byl založen v roce 1984. Nejprve měl dva zaměstnance se sídlem ve vládním úřadě. Nyní má čtyřpodlažní budovu, která byla postavena v roce 1992. V přízemí jsou kanceláře, místnost pro počítače, dvě místnosti pro zadržení těch, kdo porušují předpisy ohledně porodní politiky. V prvním patře je operační sál pro prohlídku těhotných žen, pro zavádění nitroděložních tělísek a provádění sterilizací. V posledním patře jsou místnosti pro ubytování personálu.

Čína má jednotnou politiku kontroly porodnosti a je organizována od ústředního výboru pro plánování rodičovství až po nejmenší vesnici. Provádějí je profesionálové. Mezi povinnosti ÚPMPP patří:

- 1) Vybudovat banku počítačových dat o ženách v reprodukčním věku (asi 10.000) - jsou tam data narození, sňatky, děti, vložení nitroděložních tělísek, těhotenství, potraty, schopnost těhotenství atd.
- 2) Vydávat povolení k porození dítěte. Bez toho se nesmí dítě narodit. Když je objevena těhotná žena bez certifikátu, ihned se provede interrupce.
- 3) Vydávat zprávy zakazující porod. To se posílá párům, které nerespektují státní politiku porodnosti. Všechny páry mající víc než jedno dítě dostanou tuto zprávu, ta se zveřejní, aby se lépe provedl dohled.
- 4) Vydávat zprávy o prostředcích kontroly porodnosti. Každá žena v reprodukčním věku má mít nitroděložní tělísko a má chodit na kontroly. Když nechodí na kontroly, dostane pokutu.

- 5) Ukládat pokuty těm, kdo se protíví předpisům. Kdo nezaplatí, je uvězněn do té doby, než zaplatí. ÚPMPP kontroluje své zástupce ve vesnicích. Mimoto posílá své zaměstnance do vesnic z obavy, že místní kádry budou spolupracovat a soucítit s vesničany.
- 6) Psát měsíční zprávy, které se předávají nadřízeným autoritám (a také Výboru komunistické strany). "Zeshora" může také přijít kdykoliv kontrola.
- 7) Analyzovat zprávy od informátorů a prověřovat jednotlivé případy. Pracovníci ÚPMPP jsou zodpovědní i za "případy porušování" a jsou podle svých výsledků buď odměňováni nebo trestáni.

Kontroly "zeshora" jsou nečekané a kontroluje se namátkou i v obydlích vesničanů. Dokonce se kontroluje i v noci. Když přijdou na případ porušení předpisů, zatknou ženu, pokud jim unikne, je zatčen její manžel, bratr nebo rodič a je uvězněn do té doby, než se žena přihlásí. Potom je přinucena k interrupci nebo je sterilizována.

Neposlušní jsou trestáni: Rozbořením jejich domu, ačkoliv to není zakotveno v žádném dokumentu, přesto je to běžná praxe. Dále pak vězením. ÚPMPP má vlastní vězení. Je to jedna místnost pro ženy a jedna pro muže. Každá má kapacitu 25 - 30 lidí. K uvězení není třeba souhlasu soudu nebo policie. Vězňové musí platit za svou stravu.

Ve městě Yonghe se provádí měsíčně 10 - 15 interrupcí. Kiao Duan Gao uvádí: Můj manžel je Zhang De Shuang, ředitel továrny na oděvy. Máme jednu dceru, kvůli čínské politice jednoho dítěte jsme nemohli mít další dítě. Oba máme rádi děti. V roce 1993 jsem adoptovala chlapce. To je ale v rozporu s předpisy. Museli jsme ho umístit v domě přátel. Před cizími lidmi mě nesměl nazývat matkou. Když přišla do domu kontrola, musel se ukrýt.

Moje starší sestra a švagrová měly každá dvě dcery. Obě byly sterilizovány, jejich zdraví zničeno a znemožněno jim normálně žít. Během 14 let v ÚPMPP jsem viděla hodně pronásledovaných lidí. Mnoho z nich ztratilo zdraví a mnoho se jich po interrupci psychicky zhroutilo. Mnoho rodin bylo zničeno. Vzpomínám si, jak dvě ženy ve městě Zhonkene měly víc dětí, než se povoluje. Vedla jsem k nim dvanáctičlennou skupinu, která jim rozbila domy. Byla jsem vzorná občanka a věřila jsem politice strany.

Jednou jsem byla přítomna interrupci ženy, která byla již v devátém měsíci. Dítě přišlo na svět živé a pohybovalo údy. Lékař mu dal smrtící injekci. Začalo se mi protivit vidět zničené matky po interrupci a sterilizaci. Svědomí se ozývalo. Těch 14 let jsem byla přes den monstrem, ale večer jsem žila rodinným životem jako ostatní. Tento dvojí život jsem už nemohla snést. Všem těm zraněným ženám a těm usmrceným dětem chci říct, že lituji a chci se jim omluvit. Chci být opět člověkem."

Jižní Korea

Jižní Korea má asi 3.000 katolických kněží. První byl vysvěcen před 153 lety. V roce 1976 bylo zde 1.000 kněží, v roce 1992 jich bylo 2.000. Během pěti let se očekává vzrůst na 4.000 kněží. Země má 35 milionů obyvatel, z toho je 10% katolíků.

Řím

Vatikánská rada pro výklad legislativních textů rozhodla, že kněz může trvat na zpovídání za mřížkou. Když chce někdo zpověď tváří v tvář, i tak je rozhodnutí kněze směřodonné. Mohou se stále konat zpovědi tváří v tvář, ale to může odmítnout jak kněz, tak i kající. Někteří kněží se obávají obvinění ze sexuálního obtěžování, proto nechtějí být sami se ženou nebo dítětem a dávají přednost tradičním zpovědnicím před zpovědními místnostmi.

Ve vatikánském nakladatelství byl zveřejněn statistický průzkum. V roce 1973 žilo 35,5% katolíků v Evropě a 7,8% v Severní Americe. Dnes: 28,5% a 7,1%. Afrika má nyní 11% (bylo 7,3%). Latinská Amerika má 12% (bylo 10,8%). Jihovýchodní Asie 10,1% (bylo 7,5%). V Evropě počet kněžských povolání klesl hlavně ve Francii a Belgii (následuje Itálie, Španělsko, Německo a Irsko). Polsko, Ukrajina a Rumunsko mají vzrůst. Pokud jde o stále jáhny, dříve vedly USA, v této zemi však podíl klesá. Počet stoupá v Evropě a Střední Americe.

* * *

Papež ustanovil nového prefekta Kongregace pro biskupy. Je to Brazilec, kardinál Lucas Moreira Neves, dosavadní prezident brazilské biskupské konference. Vystřídal kardinála Bernardina Gantina, který odchází na odpočinek ve věku 75 let.

Kardinál Moreira Neves se narodil v roce 1925, vstoupil k dominikánům, v roce 1950 byl vysvěcen na kněze a biskupem se stal v Sao Paulu v roce 1967. V letech 1979 - 1987 byl sekretářem Kongregace pro biskupy. Potom se stal arcibiskupem v Sao Salvador de Bahia. Je považován za mírného konzervativce. Kardinálem se stal v roce 1988.

Vatikán oznámil, že považuje chorvatského kardinála Alojzije Stepinace za mučedníka. Tím je otevřena cesta k jeho blahověčení v říjnu při návštěvě papeže v Chorvatsku. Ve druhé světové válce kardinál zprvu podporoval vládu, ale později odsoudil ustašovce i nacisty. V roce 1956 byl uvězněn a zemřel v domácím vězení roku 1962. Nedávno Vatikán nechal prozkoumat

v laboratoři část jeho ostatků. Bylo zjištěno, že byl postupně otravován jedem.

Novým prezidentem Papežské rady pro spravedlnost a mír se stal biskup Francois Xavier Nguyen Van Thuan. Vystřídal kardinála Etchegaraye, kterému je 75 let. Nový prezident byl 13 let vězněn ve vietnamských vězeních. Před 10 lety byl vyhnán ze země.

2. května přijal papež některé biskupy z USA. Požádal je, aby vysvětlili věřícím, proč není možné svítit ženy. Není to otázka rovnoprávnosti. O kněžství řekl, že se na něj nemá pohlížet v kategoriích světské moci. "Není to kariéra, ani to neznamená příslušnost ke kněžské kastě. Spíš to znamená život zasvěcený službě křesťanské komunitě. Kněží také musejí být muži modlitby jako byl sám Kristus."

O dva týdny později přijal jinou skupinu při návštěvě ad limina. Řekl, že je třeba povzbuzovat věřící k poslušnosti církevnímu učení o antikoncepci. Americký lid má zvláštní potřebu naslouchat tomuto učení kvůli falešným slibům sexuální revoluce, která přinesla společnosti tolik utrpení. Potom povzbudili biskupy, aby sdělili věřícím vatikánskou směrnici o limitech laické služby, zvláště při slavení liturgie.

Saudská Arábie

Devět křesťanů uvězněných kvůli evangelizování bylo propuštěno z vězení. Byli to převážně Filipínci. Filipínská biskupská konference proti uvěznění protestovala. Jeden ze skupiny, Larry Sosnero, řekl, že byl členem biblické studijní skupiny. Bylo s ním ve vězení špatně zacházeno. V Saudské Arábii žijí tisíce křesťanů (hlavně zahraničních dělníků).

Peru

Státní brutální akce na sterilizaci žen polevila a asi zanikne. Sterilizace poklesly o 68% v důsledku ztráty důvěry jak v agenty, kteří je nabízeli, tak v metodu. Nezvyklá aliance peruánských církví, feministických organizací a skupin Pro život a lidská práva vyvíjela nátlak na vládu, aby s akcí přestala. V důsledku sterilizací zemřelo 18 žen. Byly prováděny hlavně na chudých ženách, jimž byly nabízeny potraviny a šatstvo výměnou za sterilizaci. Vláda si přála 100.000 zákroků ročně. Když nastoupil prezident Alberto Fujimori, snažil se, aby byl změněn dosavadní zákon proti sterilizaci a interrupci jako

prostředku pro "plánování rodiny" Zatímco interrupce je i nadále papírově zakázána, došlo k uvolnění sterilizací. Vláda začala k tomuto účelu organizovat skupiny lékařů (podobné jako v Kolumbii a Indii). Ty často ženy obtěžovaly a nevybíravě je k sterilizaci nutily. Úředníci vlády obvinili katolickou církev, že vede "guerillovou válku" proti vládní kampani.

13. 16. 5. 1998 se konaly v Limě zároveň dvě konference: První mezinárodní kongres o obraně života a rodiny a Třetí národní kongres pro přirozené plánování rodičovství. Byly zahájeny mši v katedrále (postavené roku 1535). Šest biskupů a šest kněží obklopilo hlavního celebranta, jezuitu Augusta, kardinála Vargas Alzamoro. Ten měl pro 1.500 účastníků dlouhé kázání, přenášené televizí. Odsoudil antikoncepci, sterilizaci, abortivní prostředky, interrupce a euthanasii. Vyzval k čistotě a přirozenému plánování rodičovství, což je zakořeněno v stále rostoucí víře v Boha. Stvořitele života. "Jsme ve světě, který je zblázněn do sexu a lásky ke smrti." Podobně výmluvný projev je z kazatelny slyšen zřídka. Podobně výmluvně kázal vloni kardinál Sandoval Iñiguez z Mexika.

Biskupové v Peru se musejí potýkat s prezidentem Albertem Fujimorim, který před volbami tvrdil, že je katolík, nyní se označuje za agnostika.

Peru je pětikrát větší než Česká republika. Má vysokou porodnost (4 - 5 dětí na rodinu), ale také vysokou dětskou úmrtnost. Národ tvoří ze 45% Indiáni, 37% mesticové (míšenci), 15% bílí a 3% černí. Ekonomický růst je 6,8%, inflace 10,2%. Je to hornatá země, kde pouze 3% jsou obdělávatelná. 44% lidí pracuje ve službách, 37% v zemědělství a 19% v průmyslu. Peru produkuje ropu, textil, ryby a vlnu.

Fujimori roku 1992 rozpustil kongres a zavedl cenzuru. Evangelíci (5% obyvatelstva) Fujimoriho a jeho politiku podporují. Human Life International pracuje v zemi 15 let a má velkého pomocníka v biskupovi jezuitovi Luisi Armando Bamboren Gastelumendi. Ten je také sekretářem biskupské konference. Biskupové Peru jsou nejlépe informovaní a nejvíce aktivní, pokud jde o boj s kulturou smrti. Zápasí s nedostatkem kněží, řeholníků a peněz. Fujimori je jejich smrtelný nepřítel spojený s vojáky, bohatými a fondy proti životu v OSN. Tento diktátor vytvořil nejhorší režim v Jižní Americe. Jeho vláda rozpoutala kampaň na sterilizaci chudých žen. Je placena ze státních peněz z USA. Státní univerzita nedovolí složit zkoušky studentkám, které se školí na zdravotní sestry, pokud nepřivedou dvě ženy ke sterilizaci.

HLI se velmi angažoval proti tomuto zlu. Publikoval o tom informace v celém světě. Agentura USAID nabídla HLI 30.000 dolarů, pokud nebude na konferenci v Limě hovořit o interrupcích a depopulaci.

Nejnovější metodou jsou protitetanové injekce, kde je přimíchán prostředek s potratovým účinkem. V zemi je 10.000 případů AIDS. Tisk kritizuje korupci (bez úspěchu). USA darují potraviny pro chudé, ale vláda je zabaví

a prodá. Za stržené peníze se financuje depopulační program.

V Limě je ze 7 milionů lidí 94% pokřtěno, ale účast na mších je slabá. V Limě je jen 80 seminaristů. V diecézi Tamar je 430.000 katolíků, ale jen 24 kněží a 3 malé kláštery. Mají jen 11 seminaristů (podporuje je HLI).

Peruánec P. Gustavo Gutierrez zakládal teologii osvobození, ale její vliv je nyní slabý. Pětkrát se liberálové pokoušeli uzákonit interrupce. To se nepovedlo, nicméně lékaři je provádějí pokoutně (50.000 ročně v národě s 25 miliony obyvatel).

V Limě je kancelář "Katolíků pro svobodnou volbu" (CFFC). Souhlasí s interrupcemi a podkopávají církev. CFFC je zastoupena v 8 zemích Latinské Ameriky. Je mohutně finančně podporována. (V Evropě je CFFC na jedné lodi s rebely z "My jsme církev"). CFFC podporují i někteří Clintonovi úředníci.

Otec Paul Marx OSB (předseda HLI) měl v Limě potíže se zdravím - arytmiický tep. Lékaři mu doporučili jednoduchý život bez stresu. To ale nebyl jediný problém tohoto jara. 30. března, když se vracel z plaveckého bazénu, narazil Otec na náhle se vynořivší automobil. Tři dny byl v šoku. Utrpěl šrámy, naštěstí žádné zlomeniny. Bylo to již potřetí, kdy prodělal podobnou havárii. Celkem osmkrát unikl smrti mimo jiné zmeškal letadlo, které vybuchlo nad Lockerbie (Skotsko). Dvakrát se málem utopil. Někdo mu řekl, že musí mít schopného anděla strážce. Otec odpověděl: "Ne, to je archanděl."

Austrálie

V diecézi Townsville klesl počet přítomných na nedělní mši z 17,6% (1986) na 9,6% (1997). V této situaci biskup Raymond Benjamin oslovuje kněze, farní vedoucí týmy a farní rady. Říká také: "Naše vedoucí struktury se mění, takže mohou efektivně sloužit církevní misi. V naší diecézi poklesl počet kněží, což je příležitost k růstu.

Existující "Townsvillská iniciativa" chce být zlomem v Církvi v Austrálii a chce, aby se církev pohnula od farního systému k "malým křesťanským komunitám". Celá Austrálie bude hledět s očekáváním na toto směřování. Vedoucí místo bude mít někdy kněz, někdy laik. Každá malá křesťanská skupina bude mít vlastní slavení eucharistie. Vybuduje se alternativa k "patové situaci" teologie kněžské služby. Má se zavést praxe prvotní Církve, kdy vedoucí komunity bude předsedat slavení společné Eucharistie.

V diecézi není žádný muž studující v semináři. Nedostatek kněží nechce biskup řešit povoláním kněží z jiných diecézí. Říká, že není jistota, zda by přijali model Církve v této diecézi.

Co se děje, vyjadřuje farní bulletin v St. Mary's, Bowen. V čele farnosti je uvedena sestra Patsy Grundyová (v hodnosti pastoračního vůdce), teprve

potom je uveden místní kněz. Něco podobného se děje i v jiných farnostech. Podle bulletinu je liturgie výrazem toho, že jsme božím lidem. "Je to dílo lidu. Proto říkáme, že prvotním symbolem bohoslužby je shromáždění."

Velká Británie

Kardinál Basil Hume vysvětlil šest dalších bývalých anglikánských kněží. Tím počet těchto ženatých kněží stoupl na sto. Dobře informované zdroje tvrdí, že Řím povzbuzuje anglickou hierarchii k ještě větší vřelosti v přijímání bývalých anglikánů do Církve.

USA

Human Life International uveřejnil studii počtu kněží a seminaristů v "ortodoxních" a "progresivních" diecézích. "Ortodoxní" jsou diecéze, které zaznamenaly věrnost vůči Magisteriu po II. Vatikánu. Za "progresivní" považuje "inklinace k liberální aktivitě a systematické tolerance vůči disentu proti Magisteriu" Diecéze, v nichž je zdůrazňován posvátný charakter kněžství, liturgie je sloužena podle předpisů a je zdůrazňována doktrinální ortodoxie, mají více seminaristů (Lincoln, Nebraska, Arlington).

Studie srovnává 15 ortodoxních a progresivních diecézí. Ortodoxní: Amarillo, Arlington, Atlanta, Baltimore, Corpus Christi, Denver, Fargo, Fort Wayne, South Bend, Omaha, Philadelphia, Sioux Falls, Steubenville, Wichita. Progresivní: Chicago, Detroit, Grand Rapids, Los Angeles, Madison, New Ulm, Phoenix, Portland, Rockville Centre, San Bernardino, San Diego, San Francisco, Seattle, Tucson.

Z průzkumu je zřejmé:

- 1) Počet diecézních kněží na milión praktikujících katolíků 2,057 proti 1,057
- 2) Počet novosvěcených diecézních kněží na milión aktivních katolíků 53 proti 11

HLI vydal dvě kazety s tematikou boje proti disidentům v Církvi. Jedna je jmenuje "Konfrontace hereze: znovu příšlý amerikanismus" - moderní disidenti znovu revidovali herezi z 19. stol. - amerikanismus, který odsoudil Lev XIII. Je to nejvíce destruktivní síla v Církvi v USA, z ní pochází indiferentismus - satanovo dílo vytvořené v lůně zednářského "osvícenství" Dozvídáme se, jak "tolerantní" disidenti drtí loajální kněze tím, že je nutí odcházet do důchodu nebo je obžalovávají z pedofilie. Disidenti tolerují aktivní homosexuály a pronásledují aktivisty pro život. Ani slovo o boji proti hříchu. Chtějí přeměnit dobré kněze na amerikanisty. Loajální seminaristé jsou vylučováni ze seminářů.

Druhá kazeta, "Jak disidenti chtějí předělat Církev", ukazuje, že prioritou lidí pro život je boj s disidenty. Nemůžeme mít výsledky, pokud se neorganizujeme. Satan nás chce znechutit. Je 200 skupin rebelů v USA celkem s 5.000 - 10.000 aktivními disidenty.

Portugalsko

V zemi se konalo referendum ohledně interrupcí. Zúčastnilo se jej jen 30% voličů, takže bylo neplatné (požaduje se 50%). Polovina z těch, kdo volili, se vyjádřila pro liberalizaci interrupcí. V únoru parlament odsoudil zákon povolující interrupce na požádání, ale prezident svolal referendum. Dosud jsou proto interrupce povolené v případě znásilnění, poškození plodu nebo ohrožení mentálního zdraví ženy. Každý rok je jich provedeno v zemi asi 18 000, ale ještě nikdy nebyla taková žena obžalována u soudu.

Jižní Afrika

Zákony v této zemi patří k nejliberálnějším, pokud jde o interrupce. Koalice křesťanských církví požádala Nejvyšší soud, aby uznal, že interrupční zákony jsou proti ústavě, protože jsou v protikladu k právu na život, jež ústava zaručuje. Soudce se vyjádřil, že právo na život je zaručeno pro každou "osobu", zárodek však není "osoba". Katolická biskupská konference, která silně napadá současné interrupční zákony, se nepřipojila k soudnímu vymáhání práva na život. Proto ji někteří katolíci kritizovali.

Nový Zéland

Anglikánská biskupka Penny Jamiesonová hovořila o své práci. Ve své diecézi uplatňuje "vzájemnou službu" - styl vedení, který klade svěcené duchovenstvo ve vztahu k laikům vedle nich ve smyslu partnerství a ne privilegia. Zavedla neplacené kněžstvo, třetina jsou ženy. To vyvolalo u některých anglikánů odpor. Biskupka říká, že by neměla odvahu jednat tak jako dosud.

Rakousko

Prezident biskupské konference biskup Weber z Grazu oznámil svou rezignaci. Byl v této funkci vystřídán kardinálem Schönbornem z Vídně.

Anglie

Dva seminaristé z hnutí Neokatechumenát budou vysvěceni na kněze za Westminsterskou diecézi. Došlo zde ke změně stanoviska kardinála Huma.

V některých oblastech Británie si biskupové stěžovali, že kněží Neokatechumátu rozdělují farnosti. Biskup z Cliftonu dokonce odvolal kněze Neokatechumátu z jejich far. Bylo jim také zakázáno získávat nové členy. Mezitím ale Vatikán vydal nová statuta ke kontrole tohoto hnutí. Kardinál Hume poté změnil své stanovisko ohledně dvou seminaristů. Ptal se svých vikářů; 11 se vysloвило pro vysvěcení, 7 bylo proti, 7 nemělo jistotu. Oba seminaristé budou vysvěceni za určitých podmínek: zůstanou pod jurisdikcí kardinála, nebudou bez svolení biskupa zakládat nové komunity a jejich farní povinnosti budou mít přednost před závazky k hnutí.

Irsko

V loňském roce jelo 5.325 Irek do Velké Británie k provedení interrupcí. V roce 1996 jich bylo 4.894.

Švýcarsko

Do čela diecéze Chur (na místo přeloženého biskupa Haase) se dostal biskup Amédée Grab, prezident Švýcarské biskupské konference.

Kuba

Kubánské nemocnice provádějí interrupce pomocí chemického výrobku Rivonol. Ten je v 60% případů neúčinný, pokud žena měla alespoň dvě nebo tři těhotenství. Lékaři často předvídají, že dítě bude mít vadu, ale ve skutečnosti 80% těchto dětí je zdravých. po vynuceném předčasném porodu jsou pak i tyto děti usmrceny.

Japonsko

Na začátku roku se zdálo jisté, že po váhání bude země následovat příklad všech hospodářsky vyspělých států a schválí prodej pilulek hormonální antikoncepce. Nakonec se však ministerstvo sociální péče rozhodlo odsunout rozhodnutí na nějaký čas. Nebyl pro to zveřejněn žádný důvod.

Průzkum ukázal, že 72% vdaných žen nechce pilulky užívat, 16% je nerozhodných a jen 12% by je užívat chtělo. Zároveň některé občanské skupiny kladly zavedení pilulky odpor. Říkaly, že by se poškodilo životní prostředí. Mocné syntetické hormony, obsažené v pilulkách, by mohly způsobit škodu. Moč uživatelů se dostává kanalizací do vody a pak i do potravin. Na ochranu životního prostředí si nyní Japonci potrpí. Ovzduší a vody jsou v jejich zemi nyní čistší, než bývaly.

V roce 1997 přijel do Japonska přední světový odborník na léky Američan Lloyd Duplantis, aby s odpovědnými představiteli pohovořil o nebezpečí pilulek. Jestliže obsah estrogenu je příliš vysoký, vyvolává krevní sraženiny, ucpávání cév, infarkty a mrtvice. Jestliže hladina estrogenu je snížena a progestin se zvýší, tyto vedlejší účinky se sníží, ale ženy trpí pocitem, že jsou těhotné s doprovodnou ranní nevolností, podrážděností a nechutí k sexu. Pokud se sníží obsah těchto látek, zvyšuje se počet nechtěných těhotenství. Duplantis říká, že teoreticky je účinnost pilulek 99%, ale to jen za předpokladu přísného dodržování instrukcí výrobce. V praxi je účinnost jen 97%. S pilulkami je také spojen vyšší výskyt rakoviny prsu a krve, neplodnost, spontánní potraty, defekty plodu. Pilulky často působí abortivně, zabíjejí embryo po oplodnění.

Ačkoliv katolíci mají v Japonsku jen malou menšinu, biskupové vášnivě pomáhali v boji proti legalizaci pilulek. Arcibiskup Francis K. Shimamoto z Nagasaki bouřil proti návrhu zahájit prodej pilulek. Uváděl, že antikoncepce je vnitřně sama sebou nemorální a devastuje rodinný život. Jeho silné vyjádření bylo natištěno a dáno do každé farnosti. Biskupové také hradili cestu Lloyda Duplantise v Japonsku. Přirozeně katoličtí aktivisté pro život jsou potěšeni, že prodej pilulek je odložen. Bitva ale není dobojována.

Otec Anthony Zimmerman rozmlouval s Lloydem Duplantisem. Ten uvedl, že v USA je závislost mezi počtem rozvodů a prodejem pilulek. Počet rozvodů v Japonsku je velmi nízký a podobá se situaci v USA v 60. letech. Mnoho nemocí a úmrtí v USA má spojitost s užíváním pilulek. Kdyby se jednalo o jiný tak závadný lék, byl by dávno stažen z prodeje. Vláda musí také platit za léčiva v důsledku chorob z užívání pilulek. Tomu se chtějí Japonci vyhnout.

V USA je obrovský nárůst počtu hyperaktivních dětí. Je to spojeno s antikoncepční mentalitou a užitím antikoncepčních chemikálií. Každý v rodině je rozčilen. Matka bere chemikálii, aby neotěhotněla. Rozčiluje ji manžel a naopak a děti jsou také podrážděné. Děti očekávají lásku a nedostanou ji. 10% dětí bere nyní léky (hlavně Ritalin) na utlumení hyperaktivních nepořádků.

Spojené národy

Před dvěma lety HLI požádal o oficiální uznání u OSN, aby se mohl zúčastňovat jejích schůzí a aby mohl hovořit ve prospěch nenarozených dětí. OSN žádost zkoumala přes rok. Nakonec si předvolala zástupce HLI a obvinila je, že jsou rasističtí, proti ženám atd. Komise rozhodla, že se bude žádost zkoumat další rok.

Prazvláštní je, že si tatáž komise pozvala zástupce organizace "Katolíci

pro svobodnou volbu" Výsledek tohoto jednání byl kladný. Organizace dostala oficiální uznání. Tato heretická společnost propaguje chemické i chirurgické interrupce a učí katolíky neposlouchat Církev a Boha. Nyní má organizace volný přístup do budov OSN a smí navštěvovat všechny klíčové schůze.

Tito "přátelé" OSN včetně feministických handlířek nemohou pochopit, proč někteří hrdinové v Kongresu mají vliv na to, že USA neplatí OSN poplatky. Aktivita OSN ukazují, že je nepřítelkyní víry, rodiny a tradice. Propaguje termín "reprodukční zdraví", což znamená škálu od antikoncepce k interrupcím. Dnes je velký poprask kvůli otázce "vynuceného těhotenství" Termín se poprvé objevil v bývalé Jugoslávii. Vojáci byli obviněni ze znásilňování, uvěznění těhotných žen, jimž byly po narození děti odebrány. Tyto zločiny jsou ale podchyceny existujícími národními a mezinárodními zákony. Feministky si však vymyslely novou kategorii zločinů: vynucené těhotenství. V roce 1991 se objevil problém při soudním řízení v Utahu. Právníci argumentovali: těhotenství, které nemůže být zastaveno interrupcí, je vynucené těhotenství (nehledě na to, zda jde o znásilnění nebo běžný sex). Feminističtí právníci tvrdí, že jediným účelem restrikcí interrupcí je donutit k pokračování těhotenství, což je sexuální otroctví.

15. června 1998 mělo 185 členských států OSN schůzi v Římě a vytvořilo po vzoru Norimberských procesů Mezinárodní trestní soud, který učinil z "vynuceného těhotenství" válečný zločin. Chtějí učinit "válečnými zločinci" všechny, kdo se staví proti globálnímu přístupu k interrupci na požádání. Bude snad tento soud trestat aktivisty pro život?

Hloupost se nezastavila výše uvedeným. Komise pro lidská práva při OSN měla šestitýdenní shromáždění v březnu a dubnu. mimo jiné také byla vydána rezoluce, že by se měl zpřístupnit sex mezi dospělými a dětmi mužského pohlaví. To propaguje Severoamerická asociace pro lásku mužů a chlapců (NAMBLA). Tato nová rezoluce říká, že vláda Spojených států musí chránit toto úsilí a že ti, kdo se staví proti, by měli být potrestáni.

Komise dala prostor rovněž pro feministky. Skupina Change International prohlásila, že náboženství a tradice nesmějí utlačovat ženu. V rodinách je porušována svoboda a důstojnost žen.

Na jiném semináři při OSN hovořila herečka Jane Fonda. Uvedla: "Víme ze své vlastní zkušenosti a ze svého výzkumu, že dospívající chtějí převzít zodpovědnost za své vlastní životy, včetně jejich sexuality a jejich reprodukčního zdraví." Lamentovala, že jsou "právní, náboženské a sociální bariéry", které omezují přístup dětí k reprodukčním zdravotnickým službám.

Nová básnická sbírka

Václav Lněnička: "Právě jste vydal vlastním nákladem pátou básnickou sbírku 'Miniatury'. Co tomu předcházelo, jak jste se k poezii dostal? Narodil jste se jako básník?"

Karel Dachovský: "Vůbec ne. Poezii jsem dlouho nerozuměl. Dokonce jsem se jí vysmíval. Na střední škole jsem měl dva spolužáky, kteří psali poezii. Jirka Patsch si psal básnický deník, měl ctižádost vytvořit alespoň jednu sbírku. Se spolužáky jsme mu o přestávce deník ukradli a měli radost, jak se za námi honí. Pak jsme mu jej vrátili. Pamatuji si jednu jeho poznámku: 'Miluji psí oči pro jejich prostotu a nevědomost.' Přes slibný začátek se Jirka do literatury nedostal. O rok výš chodil básník, který snad sbírku vytvořil. Z nešťastné lásky požil cyankáli. Před sebevraždou na zahradě se pokryl natrhanými květinami. Jeho jméno se dostalo do exilového Slovníku spisovatelů. Patrně zásluhou jeho spolužáka Šimona Pellara, nynějšího překladatele z angličtiny. Měli jsme výborného učitele češtiny Stanislava Malce. Zadával nám referáty, a tak podnítil můj zájem o literaturu, kterou jsem začal ve volných chvílích číst: Seiferta, Villona, Lorku, francouzské prokleté básníky, Robinsona Jefferse. Při čtení Jeffersovy Pastýřky putující k dubnu jsem plakal. Dřív než o poezii jsem projevoval zájem o hudbu. Od 13 let jsem chodil na hodiny klasické kytary. Docela mi to šlo, uvažoval jsem o tom, jít na konzervatoř. Tak nadaný jsem ale nebyl, i kdyby mě vzali, určitě bych nevynikl. Spolužák z hudební školy, se kterým jsem hrával dueta, se ale vypracoval, učí dnes na konzervatoři. Místo tanečních jsem chodil na koncerty - nejvíc obdivuji Bacha, silným zážitkem byla pro mě i Polní mše od Martinů a koledy od Benjaminu Brittena. Poezii jsem začal psát ve dvaceti, bylo to několik krátkých básní. Také jsem snil o básnické sbírce, kterou jsem chtěl nazvat 'Miniatury'. Nakonec jsem tento název uplatnil ve své páté sbírce.

V osmnácti jsem začal studovat ekonomii, o prázdninách 1968 jsem byl na brigádě v rybářské konzervárně v Sassnitz u moře. O přestávkách jsem snivě hleděl do moře, spolužák mi řekl, že jsem básník. První báseň jsem napsal až o rok později. Prázdniny 1969 jsem prožil v Anglii a Walesu. Pracoval jsem na farmě, pak jako umývač nádobí v londýnské restauraci na hlavní třídě Oxford Street. Za vydělané peníze jsem cestoval, přespával jsem pod širým nebem. V Oxfordu mi nabízeli studium slovanských jazyků. Anglie byla pro mě silným zážitkem. Zde jsem napsal také báseň. V roce 1968 se politická situace na krátkou dobu uvolnila. Objevily se zajímavé sbírky. Chodil jsem na literární přednášky, zaujal mě Kamil Bednář a Lumír Čivrný. Ve svých dvaadvaceti jsem prožil krásný týden v Krkonoších. Při své túře na Sněžku mě napadla báseň 'Osvětimský františkán' (to je oslava Otce Maxmiliána Kolbeho). Ta se již dala zveřejnit. Vyšla v polském překladu

v dominikánském časopise W drodze.

Politická situace se zhoršila. Nastala opět nesvoboda. Zaslechl jsem něco o La Salettě od Jana Zahradníčka. Pokoušel jsem se vypůjčit si jí v Univerzitní knihovně. Řekli mi, že se půjčuje na zvláštní povolení ve zvláštním oddělení. Šel jsem tam. Ta paní mi řekla, že takovým mlád'átkům jako jsem já se La Saletta nepůjčuje. Měl jsem ale štěstí. Známy z kostela ji měl doma. Je to dost vzácný tisk. Bylo jen 1.500 exemplářů. Poezie La Saletty mě hluboce oslovila. Je to snad nejzávažnější dílo české poezie. Vůbec naše poezie 20. století je světová. V naší poezii je posun mezi 19. a 20. stoletím tak markantní jako je kvalitativní skok v technice. La Salettu jsem opisoval na stroji a půjčoval. Zrovna tak jako poezii jezuity Bedřicha Bridela. To je zakladatel české poezie a vůbec hrdina a snad světec.

Začala mě zajímat recitace a navštěvoval jsem představení poezie ve vinárně Viola. To jsem ještě netušil, že se jednou bude tady recitovat i má poezie. Na vojně jsem byl v Brně. Pracoval jsem jako skladník. Ve volných chvílích jsem si prohlédl město Jana Zahradníčka se všemi kostely a katedrálou. Z letiště jsem někdy chodíval pěšky do středu města. Napsal jsem i několik básní, ty jsem ale někde ztratil, což se mi dnes již nestává. Z okna skladu jsem pozoroval vzrostlý topol. To mě posilovalo. Ne tak jako eucharistie, kterou mi svěřil františkán Aleš Zlámal a kterou jsem přechovával ve vojenské skřínce. Ve skladu jsem se často i zavřel a četl Claudela. Toto jsem později studovat ve francouzštině a originál srovnával s překlady Ivana Slavíka či Jana Zahradníčka. Moje vlastní pokusy o překládání poezie nebyly dobré.

Z vojny jsem nastoupil rovnou do tajného františkánského kláštera v Liberci. Pracoval jsem jako likvidátor škod v pojišťovně. Cestoval jsem po celých severních Čechách. Cesty jsou pro mou poezii důležité. V řádu františkánů jsem byl sedm let. Tady jsem si zakázal veškerou poezii. Nic jsem nečetl a nepsal. S výjimkou básně o Jablonném a svatém Janu Kapistránovi. Tu jsem ale později zavrhl. Měl jsem takřka půst od poezie. Kdybych v řádu zůstal, patrně bych básnicky zakrněl. Po večerech jsme studovali tajné teologii u františkána Bárty. V roce 1979 byla v domě policejní razie a Bártu odsoudili na rok vězení. Nastalé napětí jsem nevydržel a nervově se zhroutil. Z řádu jsem proto odešel a přestěhoval se do Prahy. Tady jsem opět navázal nit a znovu se věnoval poezii.

Nejsem typ F Lazeckého, který denně pět hodin psal poezii. U mě to nejde na povel. Musí mi nejdříve přijít nápad, pak teprve zapisuji. Později minimálně škrtám. Snad nápady přicházejí z vnuknutí Ducha Svatého. Ne nadarmo se sbírka P Claudela nazývá 'Múza milost'. Své básně jsem poslal V Mertlovi a I. Slavíkovi, kteří mě povzbudili, že má tvorba není mařením času.

V roce 1986 jsem měl doma ilegální kopírku a kopíroval jsem tvorbu F. Lazeckého. Také jsem dal dohromady svou první sbírku 'Cestou z Betléma'. Koncem téhož roku jsem emigroval do Anglie, ale dlouho jsem tam nevydržel. Opět jsem se nervově zhroutil. Pochopil jsem pojem vlasti. Vrátil jsem se zpět. Dlouho jsem snil o společenství básníků. To se povedlo. Roman Szpuk to dal dohromady a scházeli jsme se tak jednou za dva měsíce. Komunismus to měl nehnuté, žádné postihy kvůli tomu nenastaly. Pád komunismu mě postavil na nohy. Od té doby jsem zdravotně víc v pořádku než před tím. Začal jsem vydávat knihy i poezii. Vlastní, Lazeckého, Slavíka, Dolistovou. Po mé čtyřicítce vznikla většina mých básní. Díky Bohu!"

V.L.: "A co Vaše poslední sbírka? V čem je nová?"

K.D.: "Mám už vyhraněný básnický rukopis. odborník to pozná. 'Miniatury' se málo liší od předchozího. Asi víc básní hraničí s prózou. Je tu básnická teologie, lyrika, pohled do nitra i do přírody. Snad je tu víc zážitků z cest. Hlavně ta Anglie. V každé mé sbírce je nějaká báseň proti interrupcím. Toto téma ostatní básníci odmítají. Ale myslím, že Jan Zahradníček by také nemlčel. Byl to člověk, na nějž působily problémy společnosti. Jsme stále ve válce. 'La Saletta' platí i dnes, i když komunismus padl."

V.L.: "A kdy chystáte další sbírku?"

K.D.: "Nemám vůbec ponětí, zda další sbírka vůbec bude. Jsem básník z Boží milosti."

V.L.: "Vaše poslední sbírka má skvostnou grafickou úpravu i ilustrace."

K.D.: "V tom se liší od prvních sbírek. To byla vlastně skripta. Ilustrace Ladislava Svatoše, bývalého politického vězně, velmi umocňují text. Je to řízení Prozřetelnosti, že jsme se poznali. Taková skvostná sbírka něco stojí, takže i z tohoto důvodu může být poslední v takové podobě."

V.L.: "Přeji Vám hodně tvůrčí pohody a děkuji za rozhovor."

Sbírku "Miniatury" Vám pošlu na požádání z adresy redakce Řádu.
Cena 50,-. Poštovné neúčtuji.

P. Richard Welch C.Ss.R. "Krev mučedníků"

Otec Rescue

V době, kdy jsem začal svůj poslední rok v semináři, potkal jsem jednoho z nejvlivnějších lidí v dějinách hnutí pro život, člověka, kterého mnozí lidé považují za intelektuálního otce Rescue. Jmenuje se John Cavanaugh O'Keefe. Byl právě mimo Harvard, velmi se zajímal o přímou akci a slyšel o našich protestech. John mě kontaktoval a řekl, že slyšel, že protestujeme. V té době velice málo lidí protestovalo proti interrupcím. Byly nějaké nové

rescues, které měly malou publicitu - dole v Rockvillu, Maryland; Washingtonu D.C. a Fairfaxu. John s nimi nebyl v kontaktu, ale slyšel o nich a chtěl, aby se něco dělo v naší oblasti, což mělo zahrnout akty nenásilné občanské neposlušnosti k zachránění životů. John mi dal spisek, který sepsal a který vysvětloval filozofické principy pro hnutí Rescue. V tomto spisku John mluvil o tom, jak máme sklon nevidět nenarozené jako lidi jako osoby - a právě proto, že o nich přemýšlíme takovým odlišným, abstraktním způsobem, že jsme schopni je masakrovat bez výčitky. Napsal:

"Jaká je změna v zobrazení, která doprovází uznání nenarozeného dítěte jako člověka? Pro mě významným rozdílem mezi mým obvyklým sebezobrazením, které toto nové uznání vyžaduje, má co činit s mocí. Děti jsou bezbranné a já si obvykle o sobě myslím, že jsem bezbranný. Dříve, než zakusím nějaký smysl příbuzenství s nenarozeným dítětem, musím prozkoumat svou vlastní závislost, zranitelnost, chudobu. Když si nejsem vědom své závislosti, nemohu čestně hovořit o uznání nenarozeného dítěte jako člověka. Je to právě myšlenka, hypotéza. Bez zkušenosti své vlastní slabosti, dokonce bezmoci, nemohu mluvit o lidství nenarozeného s jakýmkoliv hluboce procítěným přesvědčením."

John také přicházel s konceptem "vhodné odpovědi" Ptal se, co je vhodnou odpovědí, když vidíme, že má dojít k vraždě? Proč lidi vhodně neodpovídají na interrupce? Je to vražda, zničení nevinného lidského života a přesto lidé jsou schopni to intelektualizovat nebo udělat z toho abstrakci. Johnova odpověď byla, že nepoznáváme, že nenarozené dítě je naším bratrem nebo sestrou nebo někdo jako ty a já. Řekl, že okamžikem, kdy uděláme tento krok, kdy nenarozené dítě v lůně se stává někým jako ty nebo já, potom změníme taktiku. To se může stát jen tehdy, když se opravdu ztotožníme s nenarozeným na symbolické úrovni a také se ztotožníme přímo s tím, co se jim stane v okamžiku interrupce.

Johnova představa rescue byla jít na místa, kde se zabíjejí nenarozené děti a stát se slabým jako ony jsou slabé. Stejným způsobem jako jsou bezbranné, stáváme se i my bezbrannými - odevzdáváním našich těl na cestu. Sedíme před klinikou a stáváme se jakoby nenarozenými. Tímto přetvořením sebe vidíme nově i nenarozené děti. Už nejsou abstrakcí. Věřím, že se toto stává - že když se položíte na cestu, když se stanete bezbrannými a jste odneseni pryč jako dítě z popředí interrupční kliniky, začínáte se ztotožňovat s obětí interrupce a tato oběť se stává pro vás reálnou.

Toto byla Johnova myšlenka zosobnění nenarozených. To mi dalo velký smysl, zvláště to, jak vyslovoval, že občanská neposlušnost je patřičnou odpovědí na vraždy nenarozených dětí. Četl jsem Johnův spisek a začal jsem s ním připravovat plán na akt občanské neposlušnosti, který by se konal někde poblíž, na místě, kde je klinika plánovaného rodičovství. John byl také

v té době angažován v mírovém hnutí. Protestoval například proti atomovým ponorkám Trident a viděl to jako způsob být v souladu s církevním učením o posvátnosti lidského života.

Řekl jsem Johnovi, že než se já nebo ostatní seminaristé budeme moci zapojit do jakéhokoliv aktu občanské neposlušnosti, musíme si vyžádat svolení představených. Formulovali jsme návrh, který jsme odevzdali našim představeným a ve kterém jsme uvedli důvody, proč se neúčastnit demonstrací vsedě, a potom jsme odpověděli na každý důvod, proč bychom se měli zúčastnit. Argumentovali jsme, že právě proto, že žijeme životem evangelijní chudoby a čistoty, jsme právě tak těmi, kteří by to měli dělat. Ostatní mají rodiny, mají víc co ztratit. Naproti tomu my řeholníci máme povolání k tomu, abychom riskovali, abychom byli svobodní k riskování. Naše sliby nám daly tuto svobodu.

Věřil jsem tomu a stále věřím. Co jsem mohl ztratit? Jistotu v zaměstnání? Rodinu? Myslím, že jsem neměl co ztratit. Má účast ve skutečnosti něco stála, o čem jsem tenkrát nevěděl, ale jistě jsme mohli ztratit velmi málo ve srovnání s ostatními. Cítili jsme, že naše sliby byly předpokládány jako prorocké, aby nás osvobodily ke konání prorockých skutků, nejen k říkání prorockých věcí. Žádali jsme svolení k nenásilnému skutku a vysvětlili jsme našim představeným, jak se to mělo uskutečnit, jaké byly strategie a tak dále. Řekli jsme:

"Účelem tohoto setkání je žádat vaše dovolení a podporu aktu civilní neposlušnosti - demonstrovat vsedě u interrupční kliniky Hampden ve Springfieldu a být zatčeni kvůli dramatizaci našeho odporu k legálnosti interrupcí ve Spojených státech. Navrhované datum je 13. duben 1977. Zúčastní se tyto lidé: Richard Welch, Douglas Schleider, Terrence Moran, Sean McGillicuddy, Ken Berger, John O'Keefe, June O'Donellová. Vstoupíme do kliniky hlavním vchodem a spojíme ruce právě před dveřmi, které vedou do pokojů, kde se nyní provádějí interrupce a začneme službu modlitby. Chceme zůstat až do doby, kdy budeme fyzicky odstraněni policií krátce poté, co vstoupíme do kliniky, skupina demonstrantů přijde ke klinice a bude demonstrovat k naší podpoře. Aktivní účast kohokoliv z fakulty je vítána.

Naši představitelé nás předvolali po dni nebo dvou dnech, kdy zkoumali materiál, který jsme jim dali. Zuřili. Řekli nám, že za žádných okolností nedostaneme od nich povolení a že to, co navrhujeme, je násilný čin. Byl jsem omráčen. Nikdy jsem jim neodpověděl, protože jsem nevěděl, o čem mluví. Myslel jsem si: "Co myslíte tím, že je to násilný čin?" To, co se stalo, byla ještě reakce na Vietnam. Srovnali si to, co jsme navrhovali, s tím, co vykonal Otec Daniel Berrigan a Cantonsvillská devítka na protest proti Vietnamu. Představení se domnívali, že jdeme cestou Dana Berrigana a jeho bratra Phillipa, který zanechal kněžství. Phil Berrigan a tolik ostatních proti-

válečných kněží skončili tím, že opustili kněžství a někdy dokonce i Církev. (Otec Dan je ale stále jezuitou v dobrém postavení).

Představení chápali práci Rescue jako zásadně levičáckou aktivitu, což je dost ironicky přisuzováno současné politice interrupcí. Tak ji zakázali. Setkal jsem se často s představou, že naše protesty jsou násilné, ale není to pravda. Není tam jakékoliv násilí. My jsme ti, kdo jsou bití policií, homosexuály a rváči, které najali interrupčníci. Proč je to, co činíme - modlitba na kolenou - chápáno jako násilí? Jediným závěrem, ke kterému jsem došel, je, že Rescue působí násilí lidskému svědomí - co je snad ještě bolestnější než fyzické násilí. Působí násilí způsobem, jakým vidí realitu.

Byli jsme našimi představiteli velmi zklamáni. Mysleli jsme, že jim chybí vize. Nebyli jsme zklamáni ani tak tím, že řekli ne, jako spíše tím, že byli na nás rozzlobení za to, co jsme navrhovali, jakoby to bylo něco špatného. John O'Keefe byl ovšem k nezastavení. Myslím, že si uvědomil, že musíme poslechnout. Potom jsem s ním několikrát telefonoval. Pokračoval s June O'Donnellovou různými demonstracemi vsedě a byli několikrát zatčeni.

Na den Všech duší 31. října 1977 šest lidí June O'Donnelová, John Leszek, Stefan Syski, Jeanne Millerová, Linda Kuvalanková a Burke Balch vedli pokojnou demonstraci vsedě u kliniky Plánovaného rodičovství v Norwichi, Connecticut. Balch, tehdy student práva na New York University, pokračoval a stal se klíčovým zastáncem Výboru pro národní právo na život ve Washingtonu. John pokračoval v distribuci svých spisů, stále je vylepšoval a rozdával v různých podobách a organizoval víc rescues a mírových protestů.

Byl rok 1977. Tehdy se věci v hnutí Pro život daly opravdu do pohybu. Zasluhu na tom měl John Cavanaugh - O'Keefe. Pokud vím, on je opravdu otcem Rescue. I když ostatní zachraňovali před ním, nikdo jiný nevytvořil teorii nebo filosofii Rescue v takové podobě jako John. Byl patrně jedním z nejdůležitějších lidí v katolickém křídle hnutí Rescue, i když protestantské skupiny začaly později Operation Rescue a udělaly velký kus práce. Ti, kteří zůstali v hnutí a stále zachraňovali během let, přitahovali ty, kteří pak byli inspirováni vizí, kterou první vyslovil John - těmito lidmi byli takoví jako Joan Andrewsová a Joseph Scheidler.

Nové akce pro život

Krátce poté, co nám představení odmítli dát dovolení vykonat jakýkoliv skutek občanské neposlušnosti v hnutí pro život, se můj čas v koleji naplnil a já jsem absolvoval. To jaro 1977 jsem složil své závěrečné sliby v kongregaci a šel jsem pokračovat ve studiu na čtyři roky do našeho teologického ústavu Mount St. Alphonsus Seminary v Esopus, New York, což je malé

město jižně od Kingstonu na druhé straně řeky Poughkeepsie. Seminář nabízel čtyřletý program vedoucí k titulům "mistr bohosloví" a "mistr náboženské výchovy". Byl to akademicky náročný program. Přesto během mého prvního roku jsem se angažoval v organizaci Právo na život státu New York, v místní odbočce Kingston.

První schůzi, na kterou jsem šel, bylo přítomno deset zkušených žen pro život. Jedna ze zásadových bojovnic v té skupině, Lillian Loughlinová, se později stala slavnou aktivistkou. Je matkou dvanácti dětí. V minulých letech dostala velká mimosoudní vyrovnání z policejního oddělení ve West Hartfordu (Connecticut) kvůli brutalitě, s kterou s ní jednali během rescue v tomto městě. I ostatní v té skupině vykonaly heroické činy jako úplné zničení billboardu Plánovaného rodičovství.

Během své první schůze Práva na život v Kingstonu jsem mluvil o protestních hlídkách u interrupčních klinik. Také o tom, co se začínalo dít s Rescue, ačkoliv to tehdy nikdo tak nenazýval. Byly to právě demonstrace vsedě, které konali John Cavanaugh O'Keefe a někteří další dole v Rockvillu, Maryland, a na ostatních místech. Lidé na schůzi tím byli šokováni. Jejich zásadní odpovědí bylo, že bychom neměli tak dramaticky protestovat nebo bojovat proti interrupcím. Řekli mi, že bychom měli hovořit a agitovat v Albany, využít systém a změnit jej. Dostat hnusné politiky z Washingtonu a potom budeme moci změnit interrupce.

Začal jsem myslet víc a víc odlišně. Podle mne politická cesta nebyla cestou, kudy by se mělo jít, protože již ten okamžik uplynulo pět let od soudního sporu Roe versus Wade. Již jsme mluvili o konci pěti miliónů dětí, které byly zabity. Cítil jsem, že s politiky se opravdu nikam nedostaneme. V těch dnech byly navrhovány různé ústavní dodatky. Mluvílo se o ústavním ujednání, které bylo na spadnutí, a mnoho návrhů zákona bylo v Kongresu. Hydův dodatek byl úžasný. Skupina Právo na život v Kingstonu se na tom nadšeně podílela. Každý rok šli do Albany a Washingtonu D.C. a vyvíjeli nátlak na politiky a vzdělávali mnoho lidí o zlu interrupcí.

Já jsem si ale myslel společně s Johnem Cavanaughem O'Keefem, že jestliže interrupce je zabití, my potom nesmíme pouze učit lidi, že je to špatné, ale musíme dělat něco na záchranu životů našich bratrů a sester určených na smrt. Jestliže by se někdo chystal zabít dítě souseda, šli byste ven a hovořili, jak děti sousedů nezabíjet nebo byste šli do Albany a Washingtonu a konali nátlak na politiky? Ne. Nejvhodnější okamžitou odpovědí by bylo hned se do toho vložit a zabíjení přerušit. Proč potom váháme? Co nás zastavuje? Lidé pro právo na život to neviděli. Trvalo mně rok, než jsem přesvědčil skupinu, aby vyšla a dělala nějaké demonstrace venku.

V té době, v roce 1978, mým oficiálním apoštolátem při studiu teologie byla práce pro život. Formuloval jsem ještě jiný návrh ke konání této práce

a tentokrát moji představení šli se mnou. Bylo to oficiálně nazváno Apoštolát pro život. Naše brožura uváděla, že jsme začali na podzim 1978 "s poskytováním příležitosti našim redemptoristickým seminaristům vyjádřit jejich víru v církevní evangelium míru a sociální spravedlnosti. Dále jsme uvedli, že "v Apoštolátu svědčíme o posvátnosti lidského života v čase dějin, kdy lidé ztrácejí ze zřetele velkou důstojnost, kterou Bůh uděluje každému lidskému bytí v okamžiku početí." V té době jsem také sloužil v Radě ředitelů Práva na život ve státě New York spolu s mons. W. Smithem a několika dalšími.

Během příštích dvou nebo tří let jsme začali se sérií veřejných protestů, na kterých se podíleli jak členové místní skupiny Pro život, tak naši seminaristé. Začali jsme demonstracemi u nemocnice v Kingstonu. Aktivisté začali vidět dopad, jaký mohou tyto akce mít. Nejprve oživily hnutí. Přivedly nové lidi. Měli jsme také modlitební shromáždění u nemocnice v Kingstonu a ta byla velmi úspěšná. Poprvé si nás začala všímat média. Demonstrovali jsme 24 hodin non stop. Řekli jsme lidem, že zde budeme stát celý den, abychom demonstrovali, že život je posvátný celých 24 hodin. Nemůžeme jako komunita dovolit, aby tato nemocnice zabíjela děti dvě nebo tři hodiny každé dopoledne.

Večery byly velmi úspěšné a většina z místních novin nám věnovala pozornost na přední straně. Také nás nahrával rozhlas. Publicita je důležitá, protože je to způsob vyučování a oslovení tisíců lidí. Během této kampaně v Kingstonu se zapojilo nejméně šedesát nebo sedmdesát seminaristů a asi sto padesát laiků. Moji představení si byli vědomi mého zapojení, ale byli mnohem víc otevření. Většina z nich plně souhlasila s tím, co jsme dělali.

Také jsme protestovali u místního úřadu Plánovaného rodičovství, kde neprováděli interrupce, ale poskytovali o nich informace. Napadali jsme jejich kanceláře. Jedna z prvních věcí, které jsme tam dělali, bylo zorganizování nové skupiny složené ze seminaristů a lidí pro právo na život. Nazvali jsme ji Teamy pro život a pravdu. Mým plánem bylo jít do úřadu Plánovaného rodičovství v Kingstonu a konfrontovat je s tím, co činí a uvést, že jsou komplici v tomto zločinu vraždy a že odmítají dávat ženám přesné informace o alternativách k interrupcím. Jeden čtvrtek jsme se dostavili, protestovali vsedě, dokud nevyšel ředitel. Odevzdali jsme mu petici. Po dlouhé diskusi s ním jsme ho žádali, aby neodpovídal hned, ale poprosili jsme ho, aby ve svědomí přemítal, co činil. Potom jsme vyšli a demonstrovali. Ředitel byl opravdu velmi srdečný. Nabylo žádné pokřikování a zápas. Proběhlo to velmi mírumilovně. Stalo se to v říjnu 1978.

Začali jsme zvyšovat svůj odpor vůči interrupcím zaměřením se na místní doktory, kteří je prováděli. Začali jsme se ukazovat v kancelářích interrupčníků a nosili jsme s sebou napsanou prosbu, aby přestali zabíjet děti a nechali je žít. Šli jsme do kanceláří Hamiltona Boyda, Abrahama Feldmana, Harri

Janssena a Alexandra Sosa. V lednu 1980 Lilliana, Sean McGillicuddy a já jsme vešli do kliniky na Washington Avenue č. 326 v Kingstonu a žádali jsme o přímou schůzi s největším místním vrahem dětí Williamem Feldmanem.

Potom jsme se střídali v demonstracích před Plánovaným rodičovstvím a nemocnicí. Několikrát jsme šli dolů do Newburghu a demonstrovali jsme před klinikou vedenou interrupčníkem, který se jmenoval Alexander Sos. Také jsme toho roku experimentovali s různými symbolickými akty. Například jsem dostal formulář, který ženy podepisují, než jdou na interrupci, a vylili jsme do něj krev před nemocnicí. Stejnou věc jsme udělali s kopií soudního rozhodnutí Roe v. Wade. Také jsme uspořádali symbolické pohřby nenarozených dětí. Zúčastnilo se ho mnoho mladých žen, většina z nich byly matky.

Potom, co jsme pokračovali nějakou dobu s těmito demonstracemi, začal jsem přesvědčovat skupinu, aby udělala další krok k občanské neposlušnosti. V semináři pracovalo se mnou několik dalších lidí z Práva na život. Seminarista John Wingert v této době byl úplně přesvědčen, že jedinou cestou - ačkoliv věřil v pouliční demonstrace - je cesta politická. Sám založil Stranu práva na život Ulsterského kraje a byl kandidátem za ni pro Krajský výkonný výbor. Ve skutečnosti měl John celý seznam lidí určených pro výkonný výbor v Albany. Pracoval houževnatě v politické straně a udělal kus dobré práce, ale nakonec nikdo nebyl přesvědčen touto novou stranou. Nevěřil jsem tehdy, že politické strany jsou řešením. Ovšem tuto stranu jsem podporoval. Pokoušeli se svědčit a ukázat, že má toto hnutí slovo v politice, ale brzy strana zmizela, když více aktivistů pro život ztratilo víru v politiku jako prostředek skončení interrupcí.

Začaly Rescues po celé zemi v oblasti Washingtonu, v Connecticutu, St. Louis a Chicagu. Stále jsme o tom slyšeli. John Cavanaugh - O'Keefe se v této době přestěhoval do oblasti Washingtonu a pracoval s Národním právem na život stejně jako s rodícím se hnutím Rescue.

(pokračování příště)

Polsko

Aktivista Kazimier Switon držel 42 dní hladovku za zachování kříže ve štěrkovně v Osvětimi. Řekl: "Ukončil jsem to, protože jako katolík musím poslouchat biskupy. Židovské skupiny nechtějí kříže v blízkosti Osvětimi. Switon vyzval k postavení malých křížů (je jich tam nyní 50) v okolí velkého kříže, u něhož sloužil papež mši v roce 1987 v koncentráku Birkenau. Politické autority tvrdí, že rozhodnutí o osudu kříže leží na místním biskupovi.

Rakousko

Kult tříletého chlapce Ondřeje z Rinnu byl v roce 1994 zakázán biskupem. Podle legendy měl být Ondřej zabit Židy (rituální vražda). 11. července se 400 lidí včetně několika kněží shromáždilo venku před kostelem v Judenheinu, kde byla mše. Jedním z mluvčích byl Georg Pretner, laik a maltézský rytíř. Nedávno byl souzen za antisemitský článek v pravicových novinách Zur Zeit. Soud nevynesl rozsudek pro nedostatek důkazů. Nový biskup v Innsbrucku Alois Kothgasser potvrdil zákaz kultu slovy: "Katolická Církev odmítá odsouzení Židů, jak to je při kultu Ondřeje z Rinnu."

AD

Několikrát jsem kritizoval časopis AD pro jeho liberálnost. Jsou i kněží, kteří si přáli, aby zanikl. Nyní nastoupil nový šéfredaktor, který si snad "dá říct". V čísle 9 je článek "Sex před manželstvím". Autor PhDr. Josef Zeman se snaží. Hájí zdrženlivost před manželstvím. Ujelo mu ale: "Je pravda, že církevní učení o tom, že sex je výlučně manželskou záležitostí, není v úzkém smyslu slova absolutně závazné." Měl by vážit slova. Omlouvá ho, že není teolog, dále sice uznává, že sex před manželstvím je hřích, ale mladý čtenář je většinou málo nábožensky vzdělán a mohl by neuváženou větu špatně pochopit.

Dodejme, že seriál "Malý křížák" od autorů Jandourka a Gálice brzy skončí. Zdá se mi poněkud slabomyslný.

P ing. Karel Dachovský

Výzva

Obrátila se na mne maminka mladého Petra ze severní Moravy, který trpí silnými depresemi. Zapojte se i vy do motliteb za jeho uzdravení. Děkuje.
K. D.

Osmašedesátý rok a encyklika Pavla VI.

Naše sdělovací prostředky vzpomenu 30 let od zklamaných nadějí Pražského jara, obráceného vniveč a utopeného v krvi 150 obětí sovětskými tanky. Z komentářů v tisku na toto téma mne zaujal v MF DNES Zdeněk Pochop (22.8.1998). Myslím, že uhodil hřebík na hlavičku, když si položil otázku, kde se najednou nabralo po srpnu 68 tolik darebáků a bezcharakter-

ních lumpů. Správně konstatuje, že normalizace už byla dílem ne ruských, ale českých ručiček se všemi prověrkami, vyhazovy z práce, udáváním, ale i lhaním, přetvářkou, podvody a zlodějnou. Pan Pochop zde má také jednu větu, která je charakteristická pro tento národ: "Jen pár podivínů, bláznů a pyšných nafoukanců zde stavělo na odiv svou nadřazenost, svou zbytečnou, urážlivou bezúhonnost a právem za tu budou jednou ve svobodné společnosti stížení obecným opovržením.

Tato trpká autorova ironie je realitou. Lidé, kteří si za totalitní éry zachovali rovnou páteř a měli kvůli tomu potíže s mocnými, mají až příliš často tytéž potíže i dnes, po vnějškovém pádu komunismu. Stačí jen pozorovat postavení těch, kteří by si právem zasloužili největší úcty této společnosti, politických vězňů, s postavením bývalých estébáků a soudců. Zatímco ti první ve většině případů žijí s průměrnými či podprůměrnými důchody, ti druzí jsou většinou úspěšnými podnikateli (z nakradených peněz) nebo (v případě soudců) působí dále v justici a rozsudky podle toho vypadají.

Často jsem si kladl otázku, jak je možné, že titíž lidé, kteří v kritických srpnových dnech roku 68 projevili tolik statečnosti demonstracemi proti sovětským tankům, o pár let později dávali ostentativně najevo svou oddanost Husákovu režimu při prvomájových průvodech. Něco se morálně zlomilo v tomto národě. Nebo už bylo zlomeno?

Kdybychom šli do historie, zjistili bychom, že charakter tohoto národa byl soustavně lámán už od husitských válek. Ale ptejme se, jak se tady zachovala katolická církev. Nebudu připomínat mučednictví našich biskupů, kněží, řeholníků a řeholnic i oddaných laiků z padesátých let, to by vydalo za několik knih a v této úvaze lze jen apelovat na publicisty, aby tomuto tématu věnovali větší pozornost. Stejně tak nebudu připomínat, že katolíci za normalizační éry si také počínali dobře, až na výjimky dosazené do jejich řad, kněžských i laických, komunistickým režimem (funkcionáři organizace duchovních "Pacem in terris" čelní aparátčící lidové strany apod.).

Nedostatek kontaktu katolické církve v Československu normalizační éry se zahraničím ji ušetřil destruktivních vlivů západního teologického myšlení, přívalu bludů a kontestací proti sv. stolci. Církev v našich zemích neměla možnost podílet se na určité období Pražského jara v celosvětové církvi, potlačeného a zlikvidovaného ne fyzickými, ale duchovními tanky. Mám na mysli encykliku papeže Pavla VI. *Humanae vitae*, která vyšla krátce před tím, než sovětské tanky převálcovaly Pražské jaro. Naše domácí starosti znemožnili věnovat tomuto dokumentu pozornost, kterou by si zasloužil.

Encyklika *Humanae vitae* totiž byla po několika letech autodestrukce a kontestace vůči zjevené pravdě, již se dopouštěli někteří vůdčí teologové, dezinterpretující dokumenty Druhého vatikánského koncilu, skutečnou revolucí autentické morálky Kristovy ve věci manželství, rodiny a sexuálního

života. Jasně stanovila ty principy, které neomodernisté v církvi tolik popírali: nerozlučitelnost manželství, nepřipustnost sexu mimo manželství, sexuální akt otevřený početí, hříšnost používání umělé antikoncepce. Toto jasné slovo pravdy Sv. Otce znamenalo osvobozující pocit mnoha věrných katolíků, kteří se přestávali cítit dobře v Církvi, ovládané kontestujícími intelektuály. Bylo duchovním výkřikem svobody, té pravé svobody Kristovy.

I tato svoboda měla žel podobný osud jako naše Pražské jaro. Encyklika *Humanae vitae* byla převálcována tanky neposlušnosti a odporu. Žel i od těch, kteří by ji měli podpořit. Biskupové ve Spolkové republice Německo, Holandsku, Velké Británii, Francii a jinde vyhlásili v rozporu s naukou církve, že věřící se mohou ve věci používání antikoncepční pilulky řídit "vlastním svědomím". Svoboda byla opět potlačena svoboda Kristova, svoboda mravní čistoty v sexuální oblasti, svoboda manželství a rodiny.

Nesvoboda nastolená r. 1968 v naší zemi sovětskými tanky ukázala po jednadvaceti letech svoji neživost, neschopnost ukázat své klady (které nikdy neměla). To je údělem každého zla, to čeká i současný neomodernismus v Církvi, který také dříve nebo později prokáže, ano, už prokazuje, svou neschopnost odpovědět na aktuální otázky současného lidstva. Velkou duchovní ránu mu zasazuje svým postojem nynější Sv. Otec Jan Pavel II. I když neomodernistické trendy jsou stále podporovány mocenskými skupinami zednářstva a New Age, které pronásledují pravověrné katolíky jako "fundamentalisty" a "bigoty", ideově jim je už odzvoněno. Encyklika *Humanae vitae* se tak dočká svého spravedlivého ocenění: toho, jakého se dočkala od nynějšího Sv. Otce Jana Pavla a od našich biskupů před pěti lety. Vyšla v roce našeho Pražského jara. Paralela mezi ní a nadějemi, které jsme vkládali do osmašedesátého roku, není náhodná.

Radomír Malý

Viděno očima katolíka

Největší velmoc světa - USA - se musí prostě smířit s tou "smůlou", že bude vždy v centru pozornosti masmédií celého světa. Nejinak je tomu i s milostnou aférou prezidenta Clintona, která zaplnila četné stránky amerického i světového tisku.

USA měly ve své dvoustleté historii různé prezidenty, dobré i méně dobré, tak jako jsou ostatní lidé. Na postu hlavy USA se tak vystřídali mužové slušní (Washington, Lincoln, Truman, Reagan, aj.) s vypočítavci a intrikány (T. Roosevelt, Johnson, Nixon aj.), nechyběli samozřejmě ani nevěrní manželé (F. D. Roosewelt, Jefferson, Harding aj.). K těm posledním se řadí i Bill Clinton. Skandál s Monikou Lewinskou je třetí zveřejněný v životě tohoto

politika, nejedná se tedy o poblouznění a odpustitelné klopýtnutí ženatého muže, který lituje svého prohřešku a snaží se poctivě o nápravu, nýbrž o to, že současný americký prezident je smilník a sexuální maniak, který ve své vysoké funkci dává veřejné pohoršení. Pokud z toho Kongres a veřejnost nevyvodí závěr, že takový člověk nemá v Bílém domě co pohledávat, nesvědčí to příliš o vysoké morální úrovni amerického národa. Zednáři ovládaná masmédia se nechutně rozepisují o detailech Clintonova poměru s Lewinskou, v době návštěvy Sv. Otce na Kubě věnovaly raději pozornost milostným aférám svého prezidenta, než této duchovně významné události.

Všechno to mělo psychologický efekt: čím více se totiž taková aféra rozmazává (a z pohledu víry a zdravého studu se činy tohoto typu nerozmazávají, ale prostě odsoudí), tím víc se vzbuzují u veřejnosti sympatie k pachateli. Rozhovory s prostými Američany, které naše deníky přetiskly, ukazují, že Clinton je v jejich očích vlastně "pašák", jeho nevěry přijímají shovívavě jako "soukromou" věc. Není náhodou, že právě u tohoto prezidenta je největší zájem vytvořit takový image, vždyť Clinton se při svém uvedení do úřadu r. 1992 otevřeně přihlásil k programu New Age, poslednímu stádiu svobodného zednářství. Jeho avantýry budí sympatie i u našich politiků, jak ukázala Česká televize, ministr kultury Pavel Dostál si při té příležitosti neodpustil citovat dokonce známého sexuologa dr. Plzáka o tom, že je mravné a prospěšné stále zatloukat.

U většiny amerických a vůbec západních médií je zřejmá snaha prezentovat Clintona málem jako národního hrdinu proto, že smilní a podvádí manželku. Obyvatelům této planety se tak sugeruje naprosto zvrácená hierarchie hodnot v duchu globalizace a projektu New Age. To je koneckonců známé a nepřekvapuje. Nepřekvapuje ani reakce veřejnosti, zpracované zednářskými médii. V celkovém kontextu by spíše překvapil opak. Reakce americké a potažmo světové veřejnosti je totiž naprosto přirozená a logická. Komu totiž nevadí v nejvyšší státní funkci vrah, tomu nebude vadit ani cizoložník. Snad si někdo řekne, že to už je silné kafe. Ale kdepak! S plným a jasným vědomím prohlašují, že Clinton není jenom smilník, ale přímo masový a sadistický vrah. Lze nazvat jinak člověka, který nejenže prosazuje interrupce bez jakéhokoliv omezení, ale dokonce z titulu prezidentské funkce vetuje zákaz tzv. potratů částečným porodem, který schválil Kongres? Potrat částečným porodem totiž neznamena nic jiného, než rozdrcení hlavičky dítěte, která vyjde z lůna ženy ven v důsledku vyvolání předčasného porodu. Je naivní představa, že Clinton nevěděl. Věděl to až moc dobře. Pokud přesto proti vůli Kongresu prosadil tyto hrůzné vraždy, nezaslouží si jiné ocenění, než jedno: hromadný vrah.

Dějiny 20. Století znají žel celou řadu sadistických vrahů a zločinců v nejvyšších státních funkcích: Lenin, Stalin, Hitler, Mao-Cetung, Kim Ir-sen....

Doposud mezi nimi nebyl žádný americký prezident a také - žádný křesťan. Clinton je první demokratický prezident a zároveň první křesťan, který mezi tuto zločineckou plejádu právem patří.

Nejhorší ovšem je, že platí v tomto století za jednoho z nejpopulárnějších prezidentů. Američané argumentují velice prostě: za jeho vlády se máme dobře, rapidně poklesla nezaměstnanost, zrychluje se ekonomický růst, Clinton jako odborník je na pravém místě, ostatní nás nezajímá. Ano, úplně stejným způsobem argumentovali Němci, že volili Hitlera. Vyvražďování jiných národů nebo skupin obyvatelstva je zajímalo stejně málo, jako dnes zajímá Američan a jiné národy Clintonem prosazené vyvražďování nejen už nenarozených, ale i částečně narozených dětí. Chléb a hry! Kdo z politiků je lidem dá, může si být téměř jist, že velkoryse přehlédnou všechny jeho zločiny. Taková je lidská přirozenost, nakloněná spíše ke zlému než k dobrému.

Proti tomu existují ovšem spolehlivé obranné mechanismy ve formě křesťanských hodnot. Jenže ty teď jaksí nefungují. Proč? Poněvadž ti, kdo nesou zodpovědnost za jejich uvedení do pohybu, spí. Jinak by se totiž masový vrah Clinton nemohl honosit svou okázalou účastí na bohoslužbách baptistické církve. Mezi protestantskými denominacemi existují různá stanoviska k potratům. Pokud je mi známo, existuje v tomto směru nejednota i mezi jednotlivými sdruženími baptistů. Clinton pravděpodobně náleží k tomu křídlu, jež interrupce schvaluje. To ovšem je mementem současných ekumenických snah ve vztahu k protestantům: Ekumenismus ano, ale s kým? Pokud některá protestantská denominace schvaluje potraty, nelze ji nazvat křesťanskou a tudíž s ní nelze vést dialog.

Tím více je nepochopitelný postoj jihoafrického katolického kněze Makobana, který udělil manželům Clintonovým při jejich návštěvě v této zemi sv. přijímání. Nejde jen o to, že páter Makobane porušil směrnice o udělování sv. přijímání nekatolíkům, jak konstatovali jihoafričtí biskupové, nýbrž jde o mnohem závažnější moment. Tento kněz musel vědět, že Clinton vetovat zákaz potratu částečným porodem, rovněž tak musel vědět i o jeho milostných aférách, jakož i o tom, že jeho jednání nevykazuje žádné známky lítosti nad těmito činy. Přesto mu Tělo Páně podal.

Nepřísluší nám hodnotit motivaci Otce Makobana, ale pozastavujeme se nad tím, že celkový morální profil osobnosti a pořadí mravních hodnot už nejsou prioritou mezi katolíky. Ztrácíme schopnost a odvahu nazývat dobro dobrem a zlo zlem. Velmi málo se o tom mluví a píše i mezi katolíky u nás. I v naší společnosti došlo k výrazné ztrátě smyslu pro pořadí hodnot. V otázkách 6. a 9. Příkázání, jakož i v problematice ochrany nenarozených ztratila česká společnost smysl pro dobro a zlo už dříve. Mravní pokles se teď projevuje v otázkách 7. a 10. Příkázání. Neplacení daní a dluhů, tunelování jinými slovy krádeže, jsou na denním pořádku, legislativa vytvořená předchozími

orgány to dokonce podporovala, lidé to považují za něco normálního, co s morálkou ani nesouvisí. Pojem krádež se pozvolna vytrácí ze slovníku, maximálně ještě zanádá na Rómy, kteří jsou (i když zdaleka ne všichni) mistři v kapesních krádežích.

Krádež je zlem v každém případě, jenže čeští tuneláři, daňoví podvodníci a neplatiči dluhů poskytují Rómům skvělý argument: Naši zlodějčkové kradou lidem peněženky se stovkami, kdežto vaši zbohatlíci kradou státu nebo jiným firmám miliony. Co k tomu říct? Snad jen tolik, že obojí je zlo, které je nutno rozhodně odsoudit. Kdo jiný to má činit, ne-li Církev? Ta ale, až na malé výjimky, k tomu u nás mlčí. Ještě jsem neslyšel jasné vyjádření vedení naší Církve k těmto závažným hříchům proti 7. a 10. přikázání.

Kdo je však Církev? M všichni, tak odpoví každý katolík. Každý z nás je zavázán ve svém prostředí mluvit a svým jednáním ukazovat tu správnou stupnici hodnot, která se od osvícenských dob neustále pokřivuje. Jen účinné slovo proroka, slovo podobné hlasu Jana Pavla II., může vytvořit pomalu jakousi protiváhu této devastace morálky a práva, případně zabránit, aby další zločinci Clintonova typu se stali vedoucími politiky. Je to proces dlouhodobý, na generace, ale jediný schopný postavit se celosvětovému plánu globalizace, vypracovanému v centrálach New Age. Etická devastace je toho součástí.

Mariánská zjevení poslední doby naznačují, že ve prospěch této cesty dojde v brzkém čase i k nějakém Božímu zásahu, což by nás mělo stimulovat k odvaze mluvit a jednat, neohnout se před duchem tohoto světa. Katolíci, co vy na to? Odpověď si dáte nepochybně každý sám.

Radomír Malý

Konjunktura katolických škol v USA

Podle národního sdružení pro katolickou výchovu stoupl během posledních pěti let počet žáků katolických škol od základní až po univerzity o 81 000. V současnosti navštěvují 8 200 katolických škol téměř tři milióny žáků a studentů. Katolických univerzit a kolejí je něco přes 2 000.

Tag des Herrn 17/1998

Katastrofální hlad v Severní Koreji

Mezinárodní charita ve Fribourgu (Švýcarsko) poukázala milión německých marek na zmírnění hladu v Severní Koreji. Hlad je v této zemi masovou záležitostí stejně jako smrt hladem. Situace se ještě zhoršila v důsledku letošních žní, které dopadly hůře, než v minulých letech.

TdH 17/1998

Muslim brání osvětimský kříž

Jak jsme informovali v minulých číslech Řádu, světové židovstvo požaduje odstranění velkého osmimetrového kříže, stojícího vedle areálu bývalého koncentračního tábora v Osvětimi. Židé považují Osvětim za místo utrpení pouze židovského národa a odmítají brát v úvahu, že tam zahynulo téměř sto tisíc Poláků a statisíce dalších křesťanů z celé Evropy. Na obranu osvětimského kříže vystoupil překvapivě mohamedánský imám Mahnud Taha Žuk, nejvyšší představitel muslimů v Polsku. Ten připomíná, že v Osvětimi zahynuli i muslimové, proto považuje za spravedlivé, aby se tam nacházely symboly všech tří monoteistických náboženství: židů, muslimů i křesťanů.

Gość niedzielný 17/1998

Manipulace s neznalostmi druhých

Redaktor Českobudějovických listů Jan Ziegler 11.5.1998 rozebírá ve svém komentáři vztahy římskokatolické církve k církvi starokatolické. Ta, jak známo, vznikla po r.1870, když někteří katolíci odmítli uznat dogma o papežské neomylnosti, vyhlášené Prvním vatikánským koncilem. Jeden z římskokatolických duchovních Alois Sassman nedávno přestoupil k církvi starokatolické. Důvod? Velmi prostý: neunesl celibát. Českobudějovické listy přinesly o tom z pera J. Zieglera již dříve reportáž. Až potud je vše v pořádku. I když nesouhlasíme, jde o osobní věc a názor, a to respektujeme. Horší je to však s komentářem pana Zieglera. Stěžuje si, že prý měl možnost "číst výhrušné dopisy, jež psal jistý biskup knězi, který již nechtěl žít v celibátě, oženil se a vstoupil do jiné církve" Déle tvrdí, že prý "Česká biskupská konference odmítla Vatikánem dohodnutou smlouvu se starokatolickou církví o vzájemných přestupech kněží." To už není v pořádku, to je manipulace s neznalostmi druhých. Česká biskupská konference tady nic neodmítla. Dohoda o vzájemných přestupech kněží totiž neznamená, že v případě přestupu si budou obě církve navzájem uznávat platnost kněžských svěcení, to znamená, že nebudou muset být znovu svěceni. Neznamená to však, že římskokatolická církev jednoduše odpad svého duchovního schválí a je povinna se tvářit, že je vše v pořádku. Samozřejmě, že takový odpadlý kněz podléhá církevním trestům, což neznamená, že se církev za něj nemodlí a odmítá "se s ním bavit" Dohody v rámci ekumenismu naznamenají, že se katolická církev vzdá své identity, zřekne se svých pravidel. pokud to pan Ziegler neví, nemá o tom psát. Pokud to ví, dopouští se manipulace se čtenáři, a to není fair.

R. Malý

Proti homosexuálním svazkům

Zhruba 12 000 starostů francouzských měst podepsalo petici vládě, aby nelegalizovala homosexuální svazky. Jak známo, francouzská socialistická vláda pracuje na projektu zákona, jenž má umožnit homosexuálním párům, žijícím spolu, využívat stejná práva, jaká mají manželé. V čele hnutí starostů stojí Michel Pinton. Organizátoři kampaně pro legalizaci homosexuálního soužití mu pohrozili soudním stíháním.

GN 18/1998

Na obranu neděle

Biskup rakouského Lince Maxmilian Aichern předal ministru hospodářství Farnleitnerovi petici 270 tisíc osob protestujících proti zákonu, umožňujícímu soukromým firmám práci v neděli.

GN 18/1998-10-14

Poznámka redakce:

Také náš zákon dovoluje podnikům přikázat zaměstnancům nedělní práci výměnou za volno v některý pracovní den.

Verbisté vzrůstají

Řeholní kongregace verbistů (Společnost Božího Slova), věnující se misijní práci, čítá podle posledních údajů 5 826 členů. Je to nejvíce od jejího založení před 120 lety bl. Arnoldem Janssenem, německým knězem. Nejvíce verbistů žije v Indonésii, dále pak v Polsku a Indii. Při současném poklesu řeholních povolání je to jistě dobrá zpráva.

GN 18/1998-10-14

Kdy nová encyklika?

Sv. Otec Jan Pavel II. zamýšlí vydat novou encykliku, týkající se aktuálních otázek filozofických. Podle nepotvrzených zpráv se počítá s jejím zveřejněním letos na podzim, možná někdy kolem 16. října, kdy uplyne 20 let pontifikátu současného papeže.

GN 18/1998

Kardinál nepůjde na zápas

Kardinál John O'Connor z New Yorku je znám jako velký fanoušek košíkové. Kdykoliv mu to čas dovolil, nechyběl na žádném utkání. Tentokrát však prohlásil, že již ho nikdo na žádném zápase neuvidí, protože největší

ligová mužstva hrála na Velký pátek, dokonce v odpoledních hodinách, kdy v kostelích se konaly obřady na památku Pánova umučení.

GN 18/1998

Mládež věří v Boha

94 procent žáků italských základních škol navštěvuje výuku katolického náboženství, 94 procent americké mládeže ve věku 13 - 17 let věří v Boha.

GN 21/1998

Podvod nelze uctívat

Známý italský publicista Vittorio Messori ve své nejnovější knize o turínském plátně si klade otázku, co by vyplývalo z eventuálního faktu, že tato relikvie je skutečně falzifikátem ze 13. - 14. století, jak ukázal karbonový test z r. 1988. Kdyby toto plátno představovalo někoho jiného než Pána Ježíše, mohlo by být nadále předmětem úcty? Někteří duchovní se domnívají, že ano, protože svým způsobem představuje umučení Páně. Messori spolu s jinými autoritami s tím polemizuje. Kdyby totiž obraz na plátně vznikl až ve středověku, znamenalo by to, že musel být nějaký ubožák ukřižován, protože obraz není namalován, což je nevyvratitelný fakt. V tom případě tedy někdo musel být zavražděn, aby se získal falzifikát.

Předmět úcty by se tak stal předmětem vraždy a svatokupectví - a to by podléhalo exorcismu. protože za hříchem vraždy a svatokupectví nemůže stát nikdo jiný, než ďábel, jiná možnost není. Buď se jedná o tajemné světlo vycházející ze Zmrtvýchvstání Páně nebo o temnotu zločineckého hnízda satanových služebníků. Tak uvažuje Messori a dodává, že nespolehlivost karbonového testu a nedávné zázračné zachránění plátna před požárem ukazují jednoznačně na první variantu, že se zde jedná o Boží znamení a důkaz pravdivosti Zmrtvýchvstání Kristova.

GN 21/1998

Rehabilitace otcovství

Zhruba 40 % dětí v USA vyrůstá dnes bez otce. Jde o smutný důsledek jednak rozvodovosti, jednak mimomanželských porodů. Americký fotbalový trenér Bill McCartney, hluboce věřící křesťan, se rozhodl založit Sdružení pro rehabilitaci otcovství. Zájem je obrovský, nedávné demonstrace tohoto hnutí ve Washingtonu se účastnilo asi milión mužů. Záměrem Sdružení je posílit úlohu otce v rodině. Členové Sdružení se zavazují k předmanželské čistotě a manželské věrnosti, k lásce ke své ženě a dětem a k přesvědčování

jiných mužů, aby dělali totéž. Nad tím nade vším má stát podle McCartneye důvěra v Ježíše Krista.

GN 21/1998

První černá svatá v USA?

Katoličtí biskupové USA ukončili dokumentaci k blahorečení první černé Američanky Henrietty Delillové. Jmenovaná se narodila r. 1813 na Severu, kde otroctví neexistovalo. Ač černoška, byla svobodnou občankou USA. Otroctví svých krajanů na Jihu těžce nesla, proto se odstěhovala do státu Louisiana, aby se věnovala osvětové práci mezi nimi a zároveň je učila číst a psát a také poznávat pravdy katolické nauky. Musela pracovat tajně, neboť zákony jižanského státu zakazovaly učit otroky. R. 1842 založila řeholní řád "Sestry Svaté rodiny", který měl poslání pokračovat v započatém díle své zakladatelky. Zemřela r. 1862, na úsvitu války Severu proti Jihu. Katolická církev podporovala prezidenta Lincolna a odmítala otroctví, proto také byla terčem útoků teroristických jižanských skupin, zvláště Ku-Klux-Klanu. V Brazílii v osmdesátých letech 19. století bylo zrušeno otroctví na naléhání katolických biskupů, které k tomu nabádal sám papež Lev XIII.

TdH 20/1998

"Svatost je od nás vyžadována stále. Dříve se mohlo věřit, že ona je něčím vzdáleným s neznámým termínem dosažení. Dnes ale zaklepala na dveře skrze své zkrvavené posly, neboť pár kroků za nimi se nachází panika, zoufalství, mučení"

Léon Bloy

Zemřít nebo nechat zemřít?

Pod tímto titulem vydal německý katolický filozof a obránce Tradice Robert Spaemann knihu, která řeší problém euthanasie. Dokazuje zde, že za požadavkem nevyléčitelně nemocných pacientů vzít si život za asistence lékaře jen v mizivém procentu případů stojí nesnesitelná fyzická bolest. V naprosté většině se jedná o psychickou neschopnost vyrovnat se s nemocí a také pocit opuštěnosti a osamocení. Tuto situaci ještě vyostřuje podle Spaemanna současná módní vlna dobrovolného ukončení života v tzv. nesnesitelných případech, což se stalo leckde salónní záležitostí.

Information St. Petri 4/1998

Víra Italů

V Itálii 91 procent obyvatelstva věří v Boha. Totéž procento deklaruje svou příslušnost k římskokatolické církvi. Z tohoto počtu však jen třetina pravidelně minimálně každou neděli navštěvuje mši svatou. 26 procent tak činí několikrát do roka a 42 procent jen příležitostně. 41 procent italských katolíků chodí ke zpovědi více než jedenkrát do roka, 23 procent jedenkrát, 36 procent nechodí vůbec. 2 procenta Italů se hlásí k jinému než katolickému vyznání, 6 procent se považuje za nevěřící nebo nábožensky lhostejné.

GN 16/1998

Za děti ze zkumavek

Australští katoličtí biskupové vyzvali katolíky k modlitbám za stovky nenarozených dětí, které jako zmražená embrya jsou ničeny v klinikách, provozujících umělé oplodnění. Zákon, který toto umožňuje, vešel v platnost letos 30. března.

GN 16/1998

Počet praktikujících ve Francii stoupá

Za posledních deset let stoupl počet praktikujících katolíků ve Francii ze 13 na 16 procent obyvatelstva. nejvíce vzrostl u starších lidí, narozených před rokem 1928. U této části populace činí počet praktikujících věřících až 30 procent.

GN 16/1998

Protest proti rouhání

Německá biskupská konference ostře protestovala proti televizní reklamě na alkohol, při níž známý komik Guildo Horns vyslovuje nad likérem konsekrční slova "vezměte a pijte z toho všichni" Trevírský biskup Joseph Herrmann Spital a mohučský biskup Karl Lehmann podali v této souvislosti žalobu na firmu, která si tuto reklamu objednala.

TdH 32/1998

Nová kněžská povolání

Podle oficiálních vatikánských statistik vzrůstá počet kněžských povolání a svěcení v Africe, Latinské Americe, východní Evropě a jihovýchodní Asii, klesá naproti tomu v severní Americe a západní Evropě. Tato tendence

se udržuje už 20 let. V Evropě pokles kněžských povolání postihuje především Francii a Belgii, dále Itálii, Německo, Španělsko a Irsko. Naopak v Polsku, na Ukrajině a v Rumunsku se udržuje nadále nárůst. Změnily se rovněž i proporce katolíků na jednotlivých kontinentech. V r. 1978 35,5% katolíků žilo v Evropě, 7,8% v Severní Americe. Dnes tyto počty klesly na 28,5% a 7,1%. Naopak v Africe žilo v r. 1978 7,3 % všech katolíků světa, dnes je to 11%, v Latinské Americe 10,8%, dnes je to 12%, v Asii 7,5%, dnes 10,1%.

GN 31/1998

Zamyšlení nad jedněmi narozeninami

Jedno dítě v Německu slaví jeden rok svého života. Není to dítě, které přišlo na svět tak, jako většina ostatních. Jedná se o dítě nepovedeného interrupčního zákroku v Oldenburgu. Plod zkrátka a dobře potrat přežil, jeho zabití se nepovedlo. To ovšem vede k hrůznému domyšlení skutečnosti. Ještě před 40 lety by byli soudně stíháni rodiče a lékaři za interrupci, zvláště pokud by se uskutečnila ve vyšším stupni těhotenství. Dnes jsou to naopak rodiče, kteří mohou žalovat lékaře za nepodařenou vraždu. Tak daleko dospělo převrácení hodnot v naší moderní společnosti! Ale domysleme věc ještě dál: Když toto dítě dospěje (za předpokladu, že interrupční zákrok mu nepoškodil mozek nebo srdce), bude moci žalovat své rodiče, případně lékaře, za pokus o vraždu? Dočkalo by se v tomto případě spravedlnosti? Jen v Německu ročně přežívá nepodařený interrupční zákrok kolem stovky dětí. Představme si, že tito všichni mohou být jednou žalobci. Nejen rodičů a lékařů, ale též politiků, kteří odhlasovali zákony, umožňující beztrestně vraždit nevinné, potažmo celé společnosti.

R. Malý

Církve mluví málo o Bohu

Ředitelka německého Allensbachova institutu pro výzkum veřejného mínění Renate Köcherová si v nedávném rozhovoru týdeníku Tag des Herrn stěžovala, že křesťanské církve téměř nemluví o Bohu a Ježíši Kristu a přenechávají toto pole sektám. Doslova řekla: "Více než 40 procent obyvatelstva bylo v posledních letech osloveno jinými lidmi na téma své náboženské víry. Vždycky to byli výlučně jehovisté nebo jiní sektáři, téměř nikdy katolíci nebo evangelíci. To je pro mne velice palčivý problém. Katolíci například mnoho mluví na veřejnosti o tom, co by jejich církev měla dělat, jak by se měla změnit její struktura, mnoho slov padne na téma cest papeže, ale ani slovíčko o Bohu, Ježíši Kristu a víře, Je to jakýsi ostych, částečně snad i ne-

schopnost mluvit dnes o svém náboženském přesvědčení. Dává se přednost hovorům o demokratizaci církve místo hovorům o tom, proč já osobně věřím v Krista, co mi to přináší a jaké pořadí hodnot z toho pro mne vyplývá"

TdH 32/1998

Před 50 lety zemřel G. Bernanos

5. července letošního roku uplynulo 50 let od smrti francouzského katolického spisovatele Georgese Bernanose, autora románů "Deník venkovského faráře", "Pod sluncem satanovým", "Odpadlík" a dalších. Bernanos je právem řazen k takovým velikánům světové katolické literatury, jakými jsou Paul Claudel, Reinhold Schneider, Gertrud von le Fort, Charles Péguy, Francois Mauriac. Bernanosovým celoživotním přesvědčením bylo, že "pravdy Evangelia nikdy nelaskají" Proto nešetřil tvrdými kritikami na adresu společnosti i katolíků samotných. "Vždycky jsem miloval kravál", rád prohlašoval. Mnoho novinářských polemik svedl s protikřesťanskými ideologiemi nacismu, komunismu a liberalismu. Za druhé světové války pobýval v Jižní Americe, poté se vrátil do Francie, kde, zklamán poválečným vývojem, píše svůj hořký esej "Evropané, kdybyste věděli" Umírá v USA v Nemocnici v Neuilly. Svými romány a úvahami se stal opravdovým prorokem moderní doby.

-rm-

Čtyři kostely v Peking

V čínském hlavním městě jsou v provozu čtyři katolické kostely. Slovíčko "katolické" je však nutno použít s výhradou, neboť tyto chrámy náležejí tzv. Vlasteneckému sdružení čínských katolíků, které v padesátých letech přetrhlo na nátlak komunistického režimu jednotu se Sv. stolcem. Katolíci věrní Římu se i nadále scházejí v ilegalitě.

Bonifatiusbote 28/1998

Portugalci proti potratům

Socialisté a komunisté se svým návrhem zákona liberalizujícího interrupce v této zemi fatimského zjevení Matky Boží neuspěli. 51 procent hlasujících v referendu koncem června, tedy nadpoloviční většina, se vyslovila proti liberalizaci. K tomu je ovšem nutno připočítat obrovský počet těch, kteří se referenda nezúčastnili, protože nesouhlasili ani s nynější formou zákona, jenž potraty umožňuje v případě ohrožení života ženy nebo znásilnění. Nehlasující tak dali najevo, že jsou pro naprostý a bezvýhradný zákaz zabíjení nenarozených.

GN 28/1998

Kým byl zavražděn biskup Conedera?

Americká právnička Jennifer Harburyová prohlásila, že guatemalského biskupa Juana Conederu, který byl nalezen zavražděný ve své garáži, zabila eskadra smrti na příkaz vojenské vlády. Paní Harburyová dokonce zveřejnila i jména členů vražedného komanda. Biskup Conedera dva dny před svou smrtí publikoval stostránkovou zprávu o zločinech guatemalského vojenského režimu.

GN 28/1998

Rabíni proti potratům

Více než 80 židovských rabínů v USA zaslalo dopis Kongresu, aby anuloval veto prezidenta Clintona vůči zákonu, zakazujícímu potrat částečným porodem, který byl odhlasován r. 1997.

GN 28/1998

Pilulka v Americe zamítnuta

Kongres v USA zamítl 223 hlasy proti 202 uvedení na trh abortivní pilulky RU486.

GN 2/8/1998

Exportují zhoubné narkotikum

Newyorský deník Wall Street Journal obvinil dva americké experty z tzv. Centra výzkumu populace a bezpečnosti, že expedují do rozvojových zemí Kvinakrinu, to je narkotikum působící neplodnost žen. Tato droga je zakázána v USA a proti jejímu šíření se staví Světová zdravotnická organizace.

GN 28/1998

Další hrob obětí bolševismu

V ukrajinském velkoměstě Charkově byl odkryt hromadný hrob 4.305 polských důstojníků, válečných zajatců, kteří na počátku druhé světové války padli do sovětského zajetí a byli postříleni. Současně byl odkryt i hromadný hrob Ukrajinců, obyvatel Charkova a okolí, kteří v letech 1937 - 40 byli vyvražďeni pro svůj nesouhlas s komunistickým režimem. po Katyni a Kuropatech je to další otřesný doklad zločinů sovětského komunismu a jeho politice genocidy.

GN 28/1998

Nebezpečný jed v Církvi

Rakouský profesor Teologické fakulty ve Vídni Robert Prantner polemizuje s nedávnými vyjádřeními referentů některých diecézí pro otázky světonázorového dialogu, že katolická církev musí úzce spolupracovat se svobodným zednářstvím. Podle Prantnera je věc už tak daleko, že někteří církevní hodnostáři si dokonce pochvalují, že "dříve členství v lóži bylo důvodem pro exkomunikaci, dnes je otevřeně trpěno". Dřívější napětí mezi katolickou církví a svobodným zednářstvím je vysvětlováno protikladem liberalismu (zednáři) a religiozitou (církev). To dnes už není, protože Církev na druhém Vatikánském koncilu přijala liberální model. Tak dnes hovoří o vztahu ke svobodnému zednářství četní církevní představitelé v Rakousku.

Prantner před tím varuje. Liberální smýšlení v té formě, jak ji předkládá svobodné zednářství, je nebezpečným jedem, neboť jde o liberalitu bez vazby na ideu pravdy, která je jen jedna. Právě toto přijetí zednářské liberality, což je smutným důsledkem toho, že zednáři pronikli do Církve, způsobilo vnitřní rozklad v katolické církvi, trvající už několik desetiletí.

Glaube und Kirche 5/1998

Blahořečení Terezie Neumannové v nedohlednu

Biskupství v německém Řezně zatím neuvažuje o zahájení procesu blahořečení stigmatizované vesnické vizionářky Terezie Neumannové z Konnersreuthu navzdory tisícům žádostí katolíků z celé Evropy. U příležitosti jejího 100. výročí narození sloužil světící biskup Guggenberger z Řezna v Konnersreuthu slavnostní mši. Zároveň byla v jejím rodném domku otevřena výstava dokumentů o jejím životě. Návštěvník se zde dozvídá o řadě mimořádných uzdravení na její přímlovu a má možnost zhlédnout i krvavý šat. Vizionářka totiž pravidelně na Velký pátek, kdy v extázi prožívala umučení Pána, silně krvácela. Je známo, že Terezie dlouhá léta nic nejedla a nepila, byla živena pouze z Eucharistie. Český lékař MUDr. R. W. Hynek se obrátil na katolickou víru poté, co začal lékařsky zkoumat ve 30. letech její stigmata.

GK 5/1998

Další důkazy pravosti turínského plátna

V katedrále španělského města Oviedo je od 9. století vystavena a uctívána rouška s otiskem Kristovy tváře, kterou podle tradice měl Pán Ježíš na obličeji při svém pohřbu. Zajímavé je, že se naprosto shoduje s otiskem na turínském plátně, poslední výzkum nadto dokázal, že i krevní skupina AB je totožná s krevní skupinou na plátně. Z toho jasně vyplývá, že plátno nemůže pocházet teprve ze 14. století, jak stanovil pochybný karbonový test

r. 1988. Italský badatel Sebastiano Rodante navíc zjistil, že otisk těla na plátně nemohl vzniknout pomocí rentgenového nebo laserového záření, ale jen pomocí záření ultrafialového. Jak mohly ultrafialové paprsky vyjít z těla mrtvého muže, je vědecky nevysvětlitelné a z fyzikálního hlediska vyloučeno. Jen zázrak Zmrtvýchvstání může být tou správnou odpovědí.

GK 5/1998

Řím volá k zodpovědnosti P. Udo Fischera

Rakouský kněz Udo Fischer, náležející k benediktinskému opatství Göttweig, který stál v čele nedávné kampaně proti kardinálu Groërovi a předtím proti Stpöltenskému biskupovi Krennovi, jehož obviňoval z konzervatismu a fundamentalismu, se bude muset zodpovídat před Kongregací pro nauku víry. Ta prozkoumala jeho spisy a konstatovala v dopise opatu Lashoferovi a biskupu Krennovi, že Fischerovy názory na manželství, kněžství a sexuální morálku se diametrálně rozcházejí s naukou Církve.

GK 5/1998

Proč mlčí biskupové?

Mnoho katolíků v německy mluvících zemích se pozastavuje nad mlčením většiny biskupů v Německu a Rakousku vůči tzv. "pornoveletrhu", který se každoročně koná v některém z německých nebo rakouských měst. Letos se konal v bavorském Deggendorfu, kde se proti jeho konání ohradil místní farář. Byl však ihned ukřižován místními médii jako "netolerantní" a "fundamentalistický"

GK 5/1998

Zklamala Církev dnes nebo tenkrát?

Údajné mlčení papeže Pia XII. k holocaustu Židů za druhé světové války je stále přetřásáno světovými médii navzdory dostatečným důkazům o tom, že Pius XII., němečtí i další biskupové, udělali pro perzekuované Židy maximum dle svým možností. Řád uvedl mnoho fakt o tom v minulých číslech. Církev se za svou činnost v té době nemusí stydět, její pomoc pronásledovaným byla - měřeno v celku - na pravém místě. To ovšem vyvolává další otázku, kterou masmedia neřeší. Je možno říci tatáž slova uznání také na adresu současné církve tváří v tvář novému holocaustu, který, je vyvražďování nenarozených dětí? Sv. Otec Jan Pavel II. dělá maximum, jak dokazují jeho nesčíslná veřejná vystoupení proti interrupcím, taktéž polští i jiní biskupové. Ale co biskupové němečtí, jejichž poradny (s výjimkou fuldského Dyby)

vydávají potvrzení, jež opravňuje k potratu a dosud neposlechly Sv. Otce, jenž toto jasně odmítl? Co tzv. progresivní biskupové v Holandsku, ve Francii a jinde, kteří považují vystoupení proti interrupcím za projev "fundamentalismu" stejně tak jako celá řada moderních teologů?

Pokud se za druhé světové války vyskytly skutečně případy zbabělého mlčení ze strany katolíků, nebo dokonce kolaborace, dělo se tak v atmosféře krvavého pronásledování Církve nacistickým režimem. Dnes ji nikdo krvavě nepronásleduje - a všeobecně vzato dělá dnes proti holocaustu nenarozených méně než za války dělala proti holocaustu Židů. Jak toto jednou posoudí - a odsoudí - historikové? A to nejdůležitější: Jak toto jednou posoudí - a odsoudí - Pán nad životem a smrtí, který je spravedlivým Soudcem?

R. Malý

Pius XII. brzy blahorečen?

Německý jezuita Peter Gumpel, který je relátorem v procesu blahorečení papeže Pia XII., prohlásil nedávno zástupcům tisku, že svědectví a dokumenty jsou už shromážděny včetně děkovných dopisů Židů za poskytnutou pomoc během nacistického holocaustu. Podle komise pro blahorečení nestojí nic v cestě, aby bylo vydáno prohlášení o heroickém stupni ctností tohoto papeže.

Mitteilungsblatt 3/1998

Dyba kritizuje německé biskupy

Fuldský arcibiskup Johannes Dyba v rozhovoru pro časopis "Rheinische Post" 27.2.1998 kritizoval své ostatní německé kolegy za to, že na rozdíl od něho svolili, aby jejich poradny pro těhotné vystavovaly potvrzení, jež opravňuje k interrupci. O této záležitosti jsme psali v Řádu několikrát. Dyba v rozhovoru uvedl, že ještě v roce 1992 předseda Biskupské konference Německa Karl Lehmann prohlásil jasně, že vystavení tohoto potvrzení v diecézních poradnách pro těhotné nepřipadá v úvahu. Nechápe, proč o pár let později mluvil jinak. Na výtku, že není v jednotě s německým episkopátem, Dyba řekl, že pro něho je důležitější jednota s papežem a se světovou církví

- rm -

Kostel není hospoda

Indická vláda nedávno rozhodla o vyškrtnutí katolických chrámů ze seznamu posvátných míst s odůvodněním, že se tam při mši svaté požívá alkoholický nápoj - víno. To v praxi znamená, že stát nebude poskytovat katolic-

kým kostelům ochranu před vandalismem. Rozhodnutí vlády vyvolalo vlnu protestů. Laické sdružení Indická katolická unie napsalo, že tento čin vlády "hluboko zraňuje náboženské citění". Na obranu katolíků se postavily i opoziční politické strany, které argumentovaly, že ztotožnění kostela s hospodou je přinejmenším netaktní. Pod náporom protestů musel indický premiér rozhodnutí anulovat.

GN 29/1998

Trest za Bibli

Těžký trest čeká několik cizinců zatčených nedávno v Saudské Arábii za vlastnění Bible a šíření Evangelia. Jedná se o několik Filipínců a Holanďanů. Podle mohamedánských zákonů této země, přísně zakazující jakékoliv šíření křesťanství, mohou být odsouzeni až k trestu smrti stětím.

GN 29/1998

Svatý Otec o svěcení neděle

V červenci byl publikován ve Vatikáně apoštolský list Jana Pavla II "Dies Domini". Papež se v něm zamýšlí nad současným vytrácením se smyslu pro neděli jakožto sváteční den. Přispívá k tomu podle něho to, že v současné moderní společnosti využívají firmy v zájmu co největšího zisku nedělní práce. "Věřící člověk, jestli nechce podlehnout tlaku prostředí, musí najít oporu v křesťanském společenství. Každý křesťan by si měl uvědomit, což je věc největšího významu, že není možné žít vírou a účastnit se života na nedělním eucharistickém shromáždění", píše Sv. Otec.

GN 29/1998

Nová fakta o španělské občanské válce

Polský historik M. J. Chodakiewicz vydal knihu o španělské občanské válce let 1936 - 39. Publikuje zde nové, dosud neznámé informace. Doposud se mělo za to, že zvěrstva páchaly rovným dílem republikáni i frankisté. Chodakiewicz dokazuje, aniž obhájí generála Franka, že absolutní většinu "zločinů" jeho armád vyráběla sovětská tajná služba. Na straně komunisticko-zednářských republikánů naproti tomu byla prolita krev 11 biskupů a 7.000 kněží, stovek řeholnic a statisíce laiků. Velmi často docházelo k usmrcení tím nejsadističtějším způsobem. Lidé byli stříleni za vlastnění medailky nebo křížku, republikáni taktéž ničili rodinu propagací sexuální uvolněnosti. Znásilnění žen bývala na denním pořádku. Zničeno bylo rovněž

20.000 kostelů, devastovány byly hřbitovy. Tato fakta nebyla u nás dosud náležitě publikována a je třeba o nich více psát.

GN 29/1998

Týrání zvířat je hřích

Tuto pravdu katechismu připomíná ve svém článku v Gościu niedzielnym polský teolog Roman Rogowski. Nejde jen o to zvířata netýrat, ale starat se také o prostředí, v jakém zvířata žijí a bránit je proti každé formě týrání. V tomto směru se katolická církev ztotožňuje s ekologickými aktivisty a organizacemi.

Poznámka redakce:

Bojovat však za práva zvířat a současně přitom schvalovat interrupce a jiné útoky na životy nevinných lidí je přinejmenším pokrytectví.

Katolické objekty terčem útoků

Podle zpráv irského tisku bylo tento rok v Severním Irsku zničeno 34 domů patřících katolíkům a 22 církevních objektů. Otřesný zločin uhořelých tří katolických dětí a desítek mrtvých po výbuchu bomby v obchodním domě jsou smutným důkazem, že teror v Severním Irsku se stupňuje. Obětí jsou katolíci i protestanti. Je však nepravdivou manipulací hovořit zde o náboženském konfliktu. Jde o konflikt ryze politický mezi roajalisty (stoupenci připojení Ulsteru k Velké Británii resp. setrvání v tomto svazku) a republikány (přívrženci odtržení Ulsteru od Británie a připojení k Irské republice). I když rodokmen prvních je protestantský a druhých katolický, teroristické útoky nemají na svědomí žádní praktikující katolíci ani žádní praktikující protestanti. Irská republikánská armáda (IRA), ozbrojená složka republikánů, se nehlásila ke katolictví, ale k marxismu a dostávala v sedmdesátých letech zbraň ze Sovětského svazu. Ve svých prohlášeních nevybírávě napadala papeže a katolickou hierarchii. V jejích šlépějích teď pokračuje tzv. "Pravá IRA", zodpovědná za krvavý atentát v supermarketu. Roajalističtí teroristé rovněž nenáleží ke klasickým protestantským denominacím anglikánů a presbyteriánů, ale k různým sektám a odštěpeneckým skupinám politicko-pseudo-náboženského charakteru, které stojí v příkré opozici k oficiální hierarchii protestantských církví. Praktikující věřící, pravidelně navštěvující katolické nebo protestantské chrámy, svorně a jednomyslně teror na obou stranách striktně odmítají.

GN 30/1998

Radio Marya má podporu

Navzdory nedávné kritice kardinála Glempa má polské katolické Radio Marya značnou podporu katolické veřejnosti a také části biskupů. Dokázala to nedávná pouť posluchačů této stanice do Čenstochové, které se zúčastnilo 400 tisíc lidí, mezi nimi i místopředseda Sejmu Stanislaw Zajac. I když kardinál Glemp a další biskupové vytýkají Radu Maryja konfrontační styl a nevhodné zasahování do ryze politických problémů, vystoupení biskupů Majdaňského, Stefanka a Tokarczuka vysoko ocenila odvahu radia mluvit pravdu jasnou řečí, posilovat katolíky ve víře, odhalovat intriky komunistů a liberálů a bránit nenarozené děti. Zvlášť působivé bylo vystoupení emeritního arcibiskupa z Przemyslu Ignace Tokarczuka, který za hluboké totality projevoval značnou míru statečnosti ve svých kázáních.

GN 30/1998

Oázy v Polsku stále přitažlivé

Rekordního počtu 60 tisíc mladých lidí dosáhla účast na exerciciích hnutí "Světlo - Život" loňského roku. Toto hnutí, lidově nazývané "Oázy" založil v sedmdesátých letech dnes již zesnulý Franciszek Blachnicki. Důraz je kladen na vnitřní obrácení a evangelizaci.

GN 26/1998

Znepokojující čísla

Podle každoroční zprávy Amnesty International 1,3 miliardy obyvatel naší planety žije v krajní bídě, 35 tisíc jich denně umírá hladem nebo nedostatkem lékařské péče, miliarda neumí číst ani psát. Vězňové svědomí byli zjištěni v 87 zemích, mučení bylo zaznamenáno ve 117 zemích.

To jsou otřesná čísla. Dodejme jen: Chybí k nim ještě statistika nenarozených. Ročně je zabíjeno interrupcí 80 milionů dětí.

GN 26/1998

Papež není diktátor

Vídeňský arcibiskup kardinál Christoph Schönborn ostře odmítl tvrzení německo-švýcarského teologa Hanse Kunga, že prý papež je "posledním diktátorem v Evropě". Schönborn poukazuje na to, že papež nemá žádnou možnost ovládat Církev dle své libovůle, neboť je vázán naukou Ježíše Krista a Církve. Zdůrazňuje též, že papež nestojí na vrcholu pyramidy izolovaný od ostatních biskupů, ale že je hlavou tohoto organismu.

GN 26/1998

Rumunské statistiky

86 procent občanů 23 milionového Rumunska se nominálně hlásí k pravoslavné církvi. Katolíků latinského obřadu je 1,5 milionů a jedná se převážně o občany maďarské národnosti. Katolíků byzantského obřadu je 700 tisíc, hlásí se k němu Rumuni a Rusíni.

GN 26/1998

Evropská unie - morální smetiště světa

Reprezentant britského Sdružení ochrany nenarozených dětí John Smeaton označil Evropskou unii jako celek za "morální smetiště světa". Podobně se vyjádřila i generální sekretářka Světového hnutí matek a členka delegace Sv. stolce při OSN Catherine Viuerlingová. Důvodem je protirodinná a proabortivní politika EU. Smeaton si trpce stěžoval, že EU svými dotacemi podporuje evropské i světové organizace propagující interrupce, antikoncepci a sexuální výchovu ve škole. Byrokraté v Bruselu využívají EU k nátlaku na jednotlivé země, aby liberalizovaly své potratové zákony. Itálie a Španělsko svolili k interrupcím poté, co vstoupily do EU, soustředěný tlak je teď vyvíjen na Irsko. Smeaton dále řekl, že EU se staví i proti právu na informace o tom, že interrupce škodí zdraví a připomenul, že právě státy EU spolu s komunistickou Čínou se zasadily o vyškrtnutí tohoto textu ze závěrečné deklarace Konference žen v Pekingu. Oba funkcionáři kladou velkou naději do Polska a vybízí Poláky, aby nepřipustili legalizaci interrupcí, morální záchrana Evropy je teď závislá téměř výhradně na nich.

GN 26/1998, 27/1998

Policisté a křesťanství

Ve Francii působí hnutí křesťanských policistů. Čítá přes 300 členů. Podařilo se jim zorganizovat konferenci na téma "Policie a humanismus", již se zúčastnili i hosté ze zahraničí.

GN 20/1998

Návštěva v mlčící církvi

Pod tímto názvem publikuje francouzský týdeník "Familie Chrétien" článek o návštěvě v utajeném mužském kontemplativním klášteře v Číně. Tento klášter nemůže být legalizován, neboť patří k podzemní církvi, která uznává autoritu papeže. Pod dohledem biskupa se zde tajně připravuje 20 mladých mužů ke vstupu do semináře.

GN 20/1998

Objeven nejstarší kostel světa

Američtí archeologové objevili v jordánském přístavním městě Akaba na pobřeží Rudého moře pravděpodobně nejstarší křesťanský kostel světa. Pochází ze 3. století a podle všeho je ještě starší než dosud objevené zbytky kostelů v Dura Europos a v Edesse.

TdH 28/1998

Více mladých na katechezi

Výuky katolického náboženství ve školách se nyní v Polsku účastní podstatně více mládeže než před druhou světovou válkou. Je to téměř 96 procent všech žáků, na základních školách 98 procent. Polská mládež od základních škol až po vysoké vypadá v ohledu náboženského přesvědčení tak, že 39 procent pravidelně navštěvuje bohoslužby, 39 procent nepravidelně a 22 procent je nepraktikujících nebo nevěřících.

GN 25/1998

Nová fakta o čarodějnických procesech

Nejčerstvější výzkumy o této věci dokazují, že navzdory převažujícímu mínění církevní autority v naprosté většině případů vystupovaly proti těmto zločinům a že jezuita Friderich von Spee v Německu nebyl jenom osamělým hlasem. Německý historik Rainer Decker ve Frankfurter Allgemeiner Zeitung uvádí, že zásluhou papežů a kardinálů se v Itálii a ve Španělsku čarodějnické procesy téměř vůbec nekonaly, papežové a kardinálové však zasahovali ve prospěch obviněných i v Německu a v západní Evropě. Tak například římská inkvizice tvrdým nátlakem a pohrůžkami dosáhla nakonec ve švýcarském Lucernu v 17. století zrušení trestu smrti upálením nad několika dětmi obviněnými z čarodějnictví, v německém Paderbornu zabránila masovému upalování apod. Ve většině případů však byli papežští nunciové a římsští inkvizitoři neúspěšní, soudcové i v katolických oblastech jejich protestů nedbali.

Informationen 5/98

Zpověď v nebezpečí nedosažitelná?

V Německu vyšla ekumenická příručka pro duchovní službu lidem v nebezpečí života nebo zraněných při autohavárii. Je zde sice řečeno, že pokud si postižený přeje, má mu být zavolán katolický kněz, nicméně nehovoří se zde o svátosti nemocných, zpovědi a sv. přijímání, což v praxi vede k tomu, že nejprve je k nemocnému nebo zraněnému zavolán pastorační asistent

(asistentka) k tzv. pastoračnímu pohovoru, teprve potom na výslovné přání pacienta je volán kněz. Že už může přijít pozdě, že mezičlánek s pastoračním asistentem je často nebezpečným zdržováním, autory příručky nezajímá.

Informationen aus Kirche und Welt 5/98

Likvidace urážlivého plakátu

Rakouský malíř Otto Mühl vystavil ve vídeňském kulturním domě "Sezession" obraz, který je urážkou všech slušných lidí, nejen katolíků. Namaloval zde Matku Terezu, kardinála Groëra a biskupa Krenna při skupinovém sexu. Tím více je třeba ocenit statečný čin známého rakouského bojovníka proti pornografii Martina Hummera, který přestříkal obraz červenou barvou a za všeobecného skandálu se nechal odvést policií. Mühl ho bude žalovat, Hummer se těší, že věc se tím stane předmětem širší diskuse.

GK 6/1998

Před šedesáti lety

Polský Gość niedzielný má pravidelnou rubriku "Psali jsme před 60 lety". Je tam jedna zajímavá zprávička: "Návštěva kancléře Hitlera ve Vatikánu se nekoná. Je to první případ v dějinách fašistické Itálie, kdy hlava státu při své oficiální návštěvě Říma nenavštíví Vatikán." Dodejme, že setkání s Hitlerem si nepřál papež Pius XI. Další zpráva z té doby zase uvádí, že sovětský soud ve Vitebsku odsoudil k 5 letům těžké práce na Sibiři jednoho dělníka s manželkou jen proto, že poslouchali v rozhlase náboženské pořady jedné varšavské stanice.

GN 19/1998

Žádné "nihil obstat"

Biskup v německém Münsteru Reinhard Lettmann odmítl udělit paderbornskému teologovi Norbertu Mettemu církevní souhlas k výuce na teologické fakultě ve Vechtě. Důvodem je jeho tvrzení, že prý "Ježíš Kristus kněžství jednou provždy překonal a ani pro muže ani pro ženy kněžství neustanovil". Mette mnohokrát podpořil známého suspendovaného teologa Drewermanna, popírajícího dokonce historickou existenci Kristovu a je jedním z iniciátorů hnutí "My jsme církev".

TdH 22/1998

Na obranu života

U příležitosti 20. výročí legalizace potratů v Itálii se sjelo 10 tisíc obránců nenarozených do Vatikánu. Sv. Otec v proslovu k nim připomenul, že během této doby bylo zabito 3,5 miliónu dětí. Zároveň ale dodal, že tak obrovské množství přítomných povzbuzuje k optimismu. "Žádná moc, ani stát, nemůže morálně ospravedlnit zabíjení nevinných", zakončil Jan Pavel II. svůj proslov.

GN 23/1998

Nejdelší pontifikát století

16. října uplynulo 20 let od zvolení Karola Wojtyły papežem. Je to nejdelší pontifikát tohoto století. Dosud byl v tomto "rekordmanem" Pius XII., jehož pontifikát trval přesně 19 let, 7 měsíců a 7 dní. Jan Pavel II. vytvořil další "rekordy" svými 82 zahraničními cestami, 680 novými blahoslavenými a 281 novými svatými. Vydal 12 encyklik a velké množství jiných dokumentů.

GN 23/1998

"Zákony našich společností vylučují z jejich středu invalidy a umísťují je do ústavů s ohledem na jejich neschopnost samostatného života. Zákony neposkytují žádnou ochranu nenarozeným dětem ani těm, kteří jsou podrobeni té či oné formě asistované sebevraždy nebo euthanasie. V jádru věci přineslo tragické důsledky zbavování se odpovědnosti za ochranu těch, kdo si ji nemohou zajistit sami. Nejdramatičtější podobu dostaly tyto skutečnosti ve vztahu k životu u jeho počátku i u jeho konce. Málo pozornosti se též věnuje lidem středního věku, kteří nejsou zdraví a samostatní. Jsou obětmi nepsané zásady, že silnější má vždycky pravdu. Nerovnoprávní, vyhnání z domovů. Církev svým svědectvím a službou milosrdenství nemůže přestat hlásat společnosti, že i tito lidé jsou někým

*Kardinál J. M. Lustiger,
pařížský arcibiskup*

Tlak na německé biskupy

Kardinál Joseph Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, zaslal dopis předsedovi Biskupské konference Německa mons. Karlu Lehmannovi, v němž požaduje kategoricky, aby němečtí biskupové podle přání Sv. Otce, vyjádřeného v dopise ze začátku tohoto roku, urychleně vystoupili ze státního systému poradenské péče, v němž mají povinnost vystavovat potvrzení opravňující k potratu. Ratzinger připomíná, že nejde o otázku pastorální, jak němečtí biskupové neustále tvrdí, nýbrž o otázku morálně-teologickou.

TdH 27/1998

Zamyšlení nad novou blahoslavenou

Svatý Otec při své červnové návštěvě Rakouska prohlásil blahoslavenou brněnskou rodačku sestru Helenu Restitutu Kafkovou. Tato řeholnice, pracující v nemocnici ve Vídni, byla popravena r. 1943 německými nacisty za údajnou velezradu. Důvodem bylo, že odmítla vyplnit rozkaz k odstranění křížů z nemocničního pokoje a pomáhala tzv. nepřátelům říše. Zvláštní je jeden moment v životě nové blahoslavené. Roku 1934 byl rakouský kancléřem Engelbert Dollfuss, praktikující katolík, jehož režim tvrdě pronásledoval rakouské nacisty. Členem ilegální nacistické strany byl i jeden lékař z nemocnice, kde sestra Restituta pracovala. Policie vtrhla na jeho pracoviště, neboť byl podezřelý. Restitutě se podařilo nepozorovaně vejít do jeho kabinetu a zlikvidovat všechny nacistické písemnosti, aby lékaře zachránila před zatčením, možná i před popravou. Povedlo se, lékař zatčen nebyl. Když na oplátku byla od nacistů zatčena sestra Restituta, která se nikdy netajila svým odmítáním nacismu, tento lékař, nyní funkcionář Hitlerovy NSDAP, napsal, že Restituta si plným právem zaslouží smrt.

Nevděk? Hanebnost? Co jiného můžeme čekat od fanatického nacisty! Tím více vyniká skutek milosrdenství sestry Restituty o devět let dříve. Zde platí něco úplně opačného: Co jiného můžeme čekat od katolické řeholnice! Kéž by toto bylo u katolíků samozřejmostí! Ano, je třeba nevybíravě a ostře odsoudit každý protikřesťanský a nemorální "-ismus", ale vždycky je třeba milovat jejich nositele - člověka. Tomu, i kdyby nám sebevíc ublížil, i kdyby bylo jisté, že se od něho nedočkáme žádného vděku, je třeba prokázat slušnost a lidský přístup, v případě potřeby a nouze mu nezištně pomoci. Nenávidět zlo, milovat hříšníka - to bylo heslo sv. Augustina, jemuž odpovídá požadavek Krista Pána milovat i nepřítele.

R. Malý

"Když člověk odmítá víru v pravého Boha, Boha Bible, stává se náchylným k tomu, co v dobách sv. Pavla označovali slovem 'modloslužba', dnes to nazýváme pověrou. Někdy říkám, že v dnešním světě satan vyhozený dveřmi se vrací oknem. Mnoho vzdělanců už nevěří v satana, on se však vrací skrze pověru. Proto v tomto světě, zdánlivě skeptickém vůči všemu, mnoho lidí, kteří se považují za erudované a emancipované, se stává dětmi a věří v jevy hodné tak leda cirkusu, které nemají nic společného s pravdivou religiozitou. Rozšiřuje se satanismus a okultismus. Konzumismus má svůj vliv i na religiozitu. Člověk zvyklý si vybírat v supermarketu zboží, které potřebuje, postupuje úplně stejně ve vztahu k náboženstvím - vybírá si ty, které se mu zdají lehčí a nezdržuje se pravdivým problémem Boha.

Fakticky nejnegativnějším elementem dnešních náboženských zkušeností

příkladem jsou různé sekty a New Age - je to, že na místo Boha postavil člověk své 'já'. Jistě, mluví se přitom o jakémsi božském prvku, ale nejde tu o osobního Boha, neboť člověk se osobního Boha bojí. Ten má totiž vůli, dává jisté zákony, ukládá povinnosti a očekává osobní rozhodnutí člověka. Proto je snadnější vybrat si boha blíže neurčeného, neosobního, jemuž mohu připsat co chci a nemusím ho poslouchat."

Raniero Cantalamessa, kapucín, kazatel papežského domu
GN 33/1998

Počet katolíků v Rakousku

Jen 77 procent rakouského obyvatelstva se dnes formálně hlásí ke katolické církvi. Před 30 lety to bylo ještě 97 procent.

Glaube und Kirche 6/1998

Protimisijní zákon v Izraeli

Izraelský parlament schválil zákon, zakazující jakékoliv misie v zemi. Trestem tří let vězení nebo pokuty 50 000 šekelů (400 000 Kč) může být potrestán každý, kdo bude "kázat s úmyslem změnit náboženství některé osoby"

GK 6/1998

Kteří to jsou?

Belgický list "De Morgen" oznámil, že na pornovideích, která zabavila policie nedávno odsouzenému pedofilnímu vrahovi Marcu Dutrouxovi, jsou v několika kompromitujících pozicích zachyceny některé z vůdčích osobností západního světa. Neuvedl však, které to jsou. Tuto informaci potvrdila i belgická senátorka Anne Mari Liziová. Dle jejího sdělení až 50 osobností špičkové politiky tam bylo identifikováno.

GK 6/1998

Odhalili, co vlastně chtějí

Německá arcidiecéze Bamberg uspořádala veřejný tzv. pastorální rozhovor. Zástupci katolické (!) mládeže tam přednesli své požadavky: připuštění žen ke všem svěcením, uznání bezhříšnosti mimomanželských projevů sexuality, odstranění mužského obzrazu Boha, pojetí liturgie jako prostoru pro experimenty a zákaz mluvení o pekle a trestech.

GK 6/1998

10.000 biblí spáleno

Dánský obchodník s pornografií Kenneth Strandby uspořádal v hlavním městě Kodani v noci ze 23. na 24. června veřejné shromáždění, na němž bylo 10 000 biblí ostentativně spáleno. Tím prý chtěl veřejnosti sdělit, že církev a bible jsou vinny na všech zlech současného světa. Strandby je členem zednářské lóže, s čímž se netají. Dánsko je tradičně baštou zednářství, patří k němu i královská rodina.

GK 6/1998

Jiná hierarchie

Německý univerzitní profesor Georg May, předseda hnutí "Una voce", vydal pod titulem Die andere Hierarchie knihu, v níž ukazuje, jak v průběhu posledních tří desetiletí přestala řídit církev oficiální hierarchie. Její místo zaujala podle Maye nejrozumnější laická sdružení a profesori teologie. Ti si uzurpovali podle něj pozici samozvaného učitelského úřadu.

GK 6/1998

Proti sexuální výchově

Proti zavedení povinné sexuální výchovy shromažďují belgičtí katolíci podpisy. Celou akci organizuje sdružení Pro vita, které informovalo písemně Sv Otce a kopie podpisů mu zašle.

Information FMG 65/1998

Obrat v Americe, kritika Evropy

Známý americký benediktin a obránce nenarozených Paul Marx, zakladatel mezinárodního hnutí HLI, se vrátil do USA ze své cesty po Evropě. Prohlásil, že zatímco v Americe ve věci sexuální výchovy na školách dochází k obratu v myšlení lidí, kteří si čím dál víc uvědomují její zhoubnost, v Evropě je situace úplně odlišná. Nejhorší stav je podle Marxe v Německu.

Information FMG 65/1998

Slova Svatého Otce

"Jestliže chceme ve víře zrát, musíme růst v poznání jejích pravd. Když se to neděje, vzniká nebezpečí povrchnosti, přehnaného subjektivismu a iluzí"

Poselství charizmatickým komunitám 1 6. 1998

"Vytrvejte ve svém odvážném boji za právo na nenarozený život! Každá oběť a každé utrpení vám budou nahrazeny smíchem dětí, kterým jste pomohli k získání daru života"

Audience pro italské Hnutí pro život 22. 5. 1998

"Mezi tzv. přirozenými a umělými metodami kontrolami početí je obrovský rozdíl. Je s podivem, že toto není bráno dnes vážně. Metody umělé antikoncepce nemohou být v žádném případě užívány"

Poselství konferenci rodin 27. 2. 1998

"Univerzální mateřství Panny Marie je velikým darem Ukřižovaného světa. Jsme vyzváni milovat Marii tak jak ji On miloval"

Generální audience 29.4.1998

Poznámka:

Slíbil jsem v minulém čísle Řádu, že se vrátím ke svému sporu s dr. Příhodou, který mne napadl v Perspektivách. Omlouvám se, že tak neučiním, neboť dr. Příhoda se mi omluvil. Bylo by v tom případě ode mne netaktní, kdybych se ke sporu ještě vracel. Děkuji čtenářům za pochopení.

R. Malý

SCESTNÉ FRÁZE (NEO)MODERNISTŮ

"Není vhodné zvětšovat současnou polarizaci v Církvi, ale vytvářet atmosféru klidné věrnosti a všeobjímající lásky."

Tato vznešeně znějící slova, proti kterým se nedá vznést žádný protiargument sám o sobě, jsou nebezpečná v kontextu svého použití. Jsou často předhazována tzv. fundamentalistům. Znamenají, že pravověrní katolíci se sice mohou držet svých zásad, mohou je vyznávat, ale běda, jakmile poukážou, že některý teolog hlásá bludy nebo že to či ono tvrzení není v souladu s naukou Církve. To už je "vytváření polarizace" a "postup proti lásce"

Představte si, že by takto postupoval Pán Ježíš, kterého snad nikdo z nedostatku lásky nepodezírá (což by bylo rouhání). V zájmu "všeobjímající lásky" by neřekl ani slovo proti farizeům a zákoníkům, nezvětšoval by polarizaci mezi židovstvem, nedostal by se s nikým do konfliktu, ale také - a to je rozhodující - nebyl by ukřižován.

Ale budiž! Někdo může namítnout, že nemáme právo srovnávat se s Božím synem. Máme ale zcela jistě právo srovnávat se se sv. Pavlem, sv. Jakubem a dalšími apoštoly, autory novozákonních listů. Kdyby ti jednali podle výše uvedené fráze, pak by v jejich listech chyběla nutně Pavlova kritika těch křesťanů, kteří lpěli na obřízce - a byla to kritika velice ostrá, bez servítků. Chyběla by tam i Jakubova kritika lakomých křesťanů, kteří neberou ohled na chudáky atd.

Někdo snad namítne: Dobře, to byli pastýři, představení církevních obcí, ti měli na to právo. Nuže, podívejme se tedy na aktivní laiky v Církvi. Sv. Kateřina Sienská, církevní učitelka, dovedla nazvat hlasatele bludů a představené, kteří jim nečelili, "d'ábly". Kdyby se řídila inkriminovanou frází, nenapsala by žádné dopisy a nebyla by tak první ženou, jíž se dostalo titulu Učitelka církve.

Mohli bychom uvést další příklady, nicméně tyto stačí, abychom mohli konstatovat, že zaštiťovat se "všeobjímající láskou" proto, abych umlčel hlasy poukazující na bludy a organizovaný rozvrat v Církvi, je ve skutečnosti špatnou službou lásce. Lásku si nelze plést se sentimentálním objímáním kdekoho a mlčením o páté koloně v Církvi, jejíž realita je dnes zřejmá každému poctivému katolíkovi, který nemá klapky na očích.

R. Malý

Krátké zamyšlení

Jsem dosud plný zážitků ze studia života mučedníka sv. Tomáše Mora. Měl jsem to štěstí, že jsem mohl jít po jeho stopách. Prohlédnout si Tower, kde ukazují celu, ve které byl vězněn po více než celý rok před svou popravou. Je to vysoká cela s gotickým stropem, kde je málo světla. Studoval jsem také v semináři Allen Hall ve čtvrti Chelsea, která dnes pulzuje intenzivním městským životem. Dřív to byl venkov a More se sem přestěhoval s celou rodinou. Postavil si rozlehlý dům. Tady žil a vychovával svou rodinu: měl jednoho syna, tři vlastní dcery, adoptovanou dceru a schovanku. Jeho dcery byly nejvzdělanějšími ženami v Anglii, schopné překládat i literárně tvořit. Při výchově kladl učitelům na srdce, aby učili děti zbožnosti, lásce ke všem, umírněnosti a křesťanské pokoře. More psal také o výchově a to si hned ověřoval doma v praxi. K jeho domácnosti vzhlížela celá vzdělaná Evropa. Jeho rodina se snažila, přijala od Mora hodně, nikoliv však jeho statečnost. Jeho přichylnost k papeži a Církvi si vykládali jako skrupule. V krizové situaci jej nepochopili a on odešel sám na popravu, nařízenou králem (který býval jeho přítelem). Král Jindřich VIII. je zase odstrašujícím příkladem manžela a otce - svou chlípností a ctižádostivostí měl na svědomí odtržení Církve v Anglii od univerzálního křesťanstva. Kvůli lásce k Anně Boleynové zavrhl svou

právoplatnou manželku Kateřinu Aragonskou.

Proč se k tomu vracím, nebyla středověká domácnost nebo úplně jiného než současná moderní rodina? Opravdu, podmínky se dost různí. Ale i tehdy hrozil odpad Církve a většina rodin se přizpůsobila tyranovi - králi. Jak se to dnes? Rodina se zmenšila, počet dětí na rodinu je u nás 1,16. Rodina, i když se hlásí k Církvi, mnohdy nežije podle instrukcí papeže. Chybí náboženská a morální vzdělanost. Která žena ví, že mnohé druhy antikoncepce jsou vlastně interrupcí v nejranějším stádiu plodu? To je třeba nitroděložní tělísko. I hormonální antikoncepce, to mi potvrdil profesor morální teologie na bohoslovecké fakultě Dr. J. Skoblík. Žijeme ve válce. Kdykoliv probíhala válka, byli přímo angažováni jenom muži, na kterých závisel osud národa nebo i lidstva. Dnes jsou na frontě víc ženy. Zda se přikloní k trendu světa nebo k dodržování Božích přikázání. Samozřejmě i muži mají zde své slovo, ale ženy jsou více zodpovědné. Vždyť jsou nositelky života.

P ing. Karel Dachovský

Miniatury

Milan Křesadlo

Miniatury vyšly v nakladatelství Řád (Praha) jako pátá básnická sbírka Pátera Ing. Karla Dachovského.

"Prosím vás, kampak na nás s básněmi dnes, a ještě od nějakého pátera. Nestačíme vlastní život, natož čist básně!" počkejme s takovouhle reakcí.

Nestačíme náš vlastní život snad právě proto, že nečteme inspirující zkratky básní!?! Že místo poesie a závažné literatury přežvykujeme spoustu novin a novinek, žurnálů a magazínů, které nemají žádné jádro, a pročučíme hodiny na v podstatě prázdnou troubu obrazovky?

Začněme kratince autorem.

Páter Ing. Karel Dachovský, muž středního věku a robustní postavy, patří k těm, které někteří "čistí" theologové dnes trošku z patra nazývají inženýrskou generací. Vystudovali jiné obory (Ing. Dachovský ekonomii), ale Pán je přes (nebo právě pro) nehorázné poměry světa, národa a státu povolal ke své službě. Nevystoupili v závětrí seminářů s vysokými tlustými zdmi, naopak, ofoukl je nepříjemný severák reality a přinesli si ze svého "světského" života skutečná, často velmi tvrdá poznání. Páter Dachovský mi vyprávěl, jak vstoupil tajně do františkánského řádu a sloužil v něm, než je StB rozprášila, tvrdé poznání. Vyprávěl mi jak, ale raději k jeho sbírce.

V úvodních básních *Miniatur* se Karel Dachovský vrací k zážitku z Londýna či Anglie vůbec. Jde jako turista, ale přesto je to zajímavé číst i pro mne jako Čecha, který v Anglii žije už dlouhých třicet let. Dachovský totiž jde

jako poutník s velmi vnímavou duší. Zato z těch dalších z domova mi mrazí v zádech a ježí se mi chlupy na rukou. To není severák - to je siroba. Někdy cílená zadrhnutí ve strofě až zatrnou. Básnická strnutí, jakoby náhodná, jsou ale vymyšlena k nevšednímu efektu. Jakkoliv drsná jsou vždy poctivá. Nejde ale jen o nějaké skryté zatínání zubů, také utěšuje, a to s výhledem nahoru:

"Modlitba z údolí stínů však proráží nebesa"

"Každý má svou hvězdu, každý má svého anděla strážce."

Dachovského básně jsou také nezvyklá zpověď zpovědníka: *"Je to až příliš snadné bez kříže."* popisují nepopsatelné.

Zhmotňují tkáně stavů duše.

Jiskří, hladí, přemýšlí.

Dnes více než jak kdy jindy je čas pro písně mužů - "jsa obelháván neupadat v lež" A to je to, co nám Dachovský předkládá.

A co ty filosofické otázky?

"Jaké jsou možnosti za prahem smrti"

Nemohu vybírat větinky, musel bych přepsat celou knížku. A přece alespoň ještě jednu:

"Až budeme na konci,

kéž vydechneme jméno Ježíš"

Dachovského básně patří k těm, které se nepřihlašují do mezinárodních soutěží, protože mluví ztišeným hlasem k duším. K čemu také medaile a ceny? Když jde o Duši!

Opravdu, sežeňte si ten útlý svazeček a čtěte ho v nedělní ráno, když už je ten další těžký týden za námi.

Čtěte Dachovského básně v nedělní ráno před mší. Jsou přechodem od toho všeho stále stejného všedního, a vrcholem služby Pánu.

Sbírku doplnil citlivou grafikou Ladislav Svatoš.

Londýn, 21.9.1998

Bezkonfliktní?

Eur. Ing. Dr. Bohumil Kobliha

Pohodlí se nám vkradlo do mozků a srdcí. Chceme mít stále jen úspěchy a nechat se kolébat, že vše je v nejlepším pořádku a spějeme ještě zářnějším zítřkům. Chceme být s každým jen zadobře a nikoho si nerozházet. Proto tu přimhouříme obě oči, tu mlčíme a tam se vyhneme, poněvadž moudřejší ustoupí. Nechceme být přece nelaskaví a netaktní. Chceme se jen bavit a žít

bez rizika, proplovat. Nechali jsme si podstrčit a vysnili jsme si nejzrádnější moderní ideu - **"bezkonfliktní" společnost**.

Nic není náročnějšího než Kristus a jeho cesta, a proto jsme ho odložili. Můžeme tedy všechno. Doslova a do písmene všechno! Ovšem máme "nesnáze", ale o nich jen mluvíme. Jako by skutečně neexistovaly. Zachvátila nás všeobjímající "láska", a proto nemůžeme nic vykonat. "Láska" nás brzdí v jednání a odstranění nesnází, protože bychom museli odstranit nejprve lidi (a klany), kteří je vytrvale vyvolávají, připravují a zaviňují. A to by bylo nelichotivé, bolestivé nebo dokonce "nekřesťanské"! Proto do bíd stále více zabředáme, jak do bezedného bahna.

Kristus se stal nepohodlný, ale protože ani d'áblovi muži a ženy ho nemohli vymazat, zneškodnili ho. Představují ho jako fenomén bezbřehé, beztvaré a všeobjímající lásky. Krista, který si pletl důtky na penězoměnce zahnížděné v chrámu, nám kdosi zamlžil. Nejsou to sami penězoměnci a nohsledi penězoměnců!? Nehrad'me biblické slovo "penězoměnci" moderním ekvivalentem bankéři a globalisté, a jsme doma. Ti, co chtějí svět ovládat svojí měnou, nemohou potřebovat nějakého Spravedlivého. Tam, kde je podvod, tam přece nemá co dělat Kristus. Desinformace pravdou (viz článek "K operaci Golgota" k destrukci pravdy a Cesty i zde byla použita, nastoupena a zapustila kořeny. **Láska byla učiněna nemohoucností.**

Biblický Kristus, který přinesl meč a rozdvojení, nám v rámci "veliké lásky" - volnosti, svornosti, bratrství a moderní politické korektnosti - mizí. Chtějí Ho nahradit nějakou Matkou Země Gájou. Bohužel i v církvi se někteří chtějí "bezkonfliktnosti" existence připodobnit. Zdá se, že nejnepohodlnější by bylo i vytrhnout stránky z Bible, kde On není politicky korektní.

Tam je počátek naší dnešní politické agónie a neschopnosti se s rošťáky vypořádat.

Londýn, 28.7.1998

"Otřesená víra" Sheily Kennedyové (O americké praxi prohlášení manželství za neplatná)

Je veřejným tajemstvím, že u církevních manželských soudů v USA lze získat zrušení církevně uzavřeného sňatku mnohem snáze, než kdekoliv jinde. V 90 procentech případů předložených soudu je zrušení povoleno. S asi 60.000 prohlášeními neplatnosti ročně připadají na americkou církev zhruba tři čtvrtě všech anulací, které katolická církev v celém světě za rok vysloví.

Touto "velkorysou" praxí se snaží americká církev na jedné straně sladit nerozlučnost manželství s realitou, která je taková, že polovina všech manželství končí rozvodem, a na druhé straně získat zpět ony katolíky, kteří se odloučili tím, že uzavřeli nový civilní svazek. Církev má pro tyto případy jednoduchou formuli: Zažádejte o anulování a všechno bude zase v pořádku!

Důvod k anulaci se rychle najde. V 98 procentech projednávaných případů poslouží "psychologické faktory", tj. zpravidla se jednomu nebo oběma partnerům atestuje nedostatek soudnosti v době, kdy byl sňatek uzavřen. Zde se opírají americké manželské soudy o ustanovení kanonického práva, podle kterého závažný nedostatek schopnosti soudit zabraňuje tomu, aby vzniklo platné manželství. Církev v USA z něho udělala gumový paragraf, pomocí kterého je možné prohlásit za neplatné téměř každé manželství. Tak uznává americká církev relativní neschopnost uzavřít manželství, která se vztahuje na manželství s určitým partnerem - totiž oním, jehož manželství bylo civilně rozloučeno zatím Řím uznává jako základ anulace jenom absolutní neschopnost jakékoliv manželství uzavřít. To ovšem znamená, že ten, komu se přizná anulace, nesmí do žádného manželství vůbec vstupovat.

Jak vnímají liberální postoj americké církve ti, kdo jsou postiženi, líčí jako první Sheila Rauch Kennedy ve své knize "Shattered Faith" (Otřesená víra), která vyšla v r. 1997

Dva roky po jejím rozvodu s Josephem Kennedym II., členem rodiny Kennedyových, zažádal její manžel o anulaci církevně uzavřeného manželství. Joseph Kennedy se chtěl zase oženit, avšak zůstat nadále především s ohledem na svou politickou kariéru v dobrém poměru s katolickou církví. Pro něho byla celá záležitost formalitou. Souhlasem své rozvedené ženy, která nebyla katoličkou, ale členkou episkopální církve, si byl jist, konečně šlo na její straně - tak to viděl Joseph Kennedy - jen o to vyplnit pár formulářů.

Avšak jinak než očekával její manžel a s ním - a to je vlastní skandál - příslušný církevní úřad, Sheila Kennedy se bránila anulaci svého manželství. Pro své odmítnutí udává dva důvody. Za prvé: v jejích očích bylo manželství s Josephem Kennedym platné už tím, že trvalo 12 let a že z něho vzešly dvě děti. Kdyby chtěla tvrdit něco jiného, byla by to lež před Bohem. Za druhé: pomyšlení na její děti ji brání dát k anulaci souhlas. Anulací by se sice nestaly nemanželskými, ale pocházely by z manželství, které před Bohem nikdy neexistovalo. nemělo by to negativní vliv na jejich psyché a jejich morální růst?

Když se její odmítnutí dostalo na veřejnost, našlo nečekanou odezvu. Obdržela mnoho písemných projevů povzbuzení a sympatie. Většina dopisů přicházela od žen, které prožily totéž co Sheila. Jejich manželství byla anulována církevním soudem proti jejich vůli z popudu jejich manželů. nyní se ty-

to ženy cítily bezmocné a podvedené. Většina z nich byla vdána déle než 20 let a měla nejméně tři děti. Mnohé z těchto žen se staly katoličkami zároveň s uzavřením církevního sňatku. Na radu Církve se vzdaly kariéry v povolání ve prospěch manželství a rodiny. A tatáž církev potom prohlásila manželství, kterému obětovaly svůj život, za nulové a neplatné. Víra těchto žen v církev byla podlomena. Morální dopad církevního rozhodnutí byl zdrcující.

V dalším průběhu procesu nabývala Sheila stále intenzivněji dojem, že církevní úřad byl bez váhání připraven pochybovat o platnosti jejího manželství, avšak zkoumat, jestli žádost o anulování je vůbec oprávněná, ochoten nebyl. Už u svého muže musela konstatovat, že považuje celý proces za formalitu. V soukromém rozhovoru i v televizním interview otevřeně přiznalo, že považoval své rozloučené manželství za platné. Tomu žádným způsobem nebránilo vypovídat před církevním soudem pravý opak, protože - jak své ženě řekl - "toto je právě postup, který církev vyžaduje"

Pro reprezentanty církve platila sama skutečnost, že manželství nevydrželo, jako známka toho, že neexistovalo od samého začátku. Všechno, na čem jim asi záleží, je umožnit rozvedeným katolíkům v církvi plnou sakramentální účast. Tím ovšem, jak dovozuje Sheila Kennedy, likvidují jinou svátost: manželství. Autorka vzpomíná, jak v přípravě na manželství byla zdůrazňována jeho svátost a význam této svatosti právě pro děti, které měly přijít. Teď náhle svatost už důležitá není. Církev protiřečí svému vlastnímu učení.

Přes úsilí, s kterým se postavila na odpor žádosti o anulaci, podané jejím mužem, a proti připomínkám defensora vinculi (obránce manželství), bylo jejich manželství prohlášeno za neplatné. Jako důvod manželský soud uvedl, že Joseph Kennedy neměl v době uzavření manželství potřebnou soudnost, aby mohl platné manželství uzavřít.

Pro Sheilu Kennedy bylo toto odůvodnění tou nejčistší ironií, neboť onen muž, jemuž církev potvrdila závažný nedostatek schopnosti soudit, umožňující uzavřít platné manželství, organizoval právě svou opětovnou kandidaturu do Sněmovny reprezentantů, v které měl spolurozhodovat o budoucnosti Ameriky.

Zpráva Sheily Kennedyové o anulaci jejího manželství ukazuje jasně na krizi katolické církve v Americe: tím, že se snaží získat zpět odloučené katolíky anulací jejich manželství z fingoaných příčin, ztrácí v očích ostatních katolíků i nekatolíků svou hodnověrnost.

*(Podle knihy "Shattered Faith" Sheila Rauch Kennedy
Výtah otištěn v "The Latin Mass", Box 993, Ridgfield, CT 06877 USA)*

Rakousko: Když chce dítě do kláštera...

Před deseti lety o ní mluvil kdekdo, pak se kolem ní rozhostilo ticho. Nyní ale přerušila v exkluzivním interview s "Linzer Kirchenzeitung" (21/98) své mlčení: dnes 32 letá Eleonore Gergerová, která v r. 1989 proti výslovné vůli svých rodičů vstoupila do řádové komunity Andělského díla (Engelwerk) v tyrolském St. Peterburgu.

Nebyla to pro ni žádná snadná léta. Několikrát byla vyslýchána policií. Na okolních nádražích visela dva měsíce vyhláška o pohřešované osobě s její podobenkou (ačkoliv policie věděla, kde je). Navštívili ji innsbrucký řádový vikář a generální vikář. Na vlastní přání měla pohovor s biskupem Stecherem. "Oficiální místa informovala mé rodiče, že jsem v klášteře dobrovolně, a že jiné domněnky neodpovídají pravdě." Kdyby chtěla, mohla odtud kdykoliv odejít.

Její bratři naproti tomu tvrdili, že je pod tlakem, a že není svobodná. Ozvaly se hlášky, že byla odvečena do ciziny, a že je pod vlivem drog. Příčinou napětí mezi ní a rodičovským domem bylo pouze to, že její rodiče byli absolutně proti tomu, aby šla do kláštera. Nebylo jim vhod už to, že v době školení na nemocniční sestru se snažila vést intenzivnější náboženský život. Musela se tedy rozhodnout mezi klášterem a rodinou. Řekla své matce otevřeně, že přeruší s rodinou kontakt, jestliže neakceptují její rozhodnutí. Sice jí postoj rodiny bolí, ale nemůže jednat jinak a "nechce jinak". Má svou rodinu ráda a doufá, že se jednou s rozhodnutím dcery smíří. V klášteře se cítí dobře, duchovní život, který tam žije, je jejím životem. Ohlížela se i v jiných komunitách, ale jen zde má pocit, že je "doma". V Andělském díle nejde jenom o anděly, jak si mnozí myslí pod vlivem tendenčních zpráv. Ve středu je adorace Boha a meditace utrpení Kristova. Andělé mají pomáhat, aby denní práce byla vykonána Bohu ku cti a aby se duchovní život stal plodnějším.

Nyní po deseti letech je Eleonora Berger ještě stále postulankou. Řád ji přijme do novicátu teprve tehdy, až budou překonány neshody s její rodinou.

Das Neue Groschenblatt 7/98

Terezka z Konnersreuthu: Středem úcty a sváru.

Právě k výročí narození "Rézi" z Konnersreuthu 8. dubna 1998 bylo možné se dočíst, že blahořečení Terezie Neumannové není zatím v dohledu. Podle řezenského světícího biskupa Guggenbergra, citovaného v "Die Neue Bildpost" je málo případů, kde "jsou fronty navzájem tak zamrzlé". V článku ze dne 19. dubna 1998 se dokonce píše: "Rézi způsobila palcové titulky

v novinách, poněvadž občas nosila na svém těle krvácející Kristovy rány a v extázi prožívala vizi Kristova utrpení" Řezenský světící biskup zdůraznil, že "biskup a ordinariát" posuzovaly u Neumannové se vyskytnuvší phenomena "od samého začátku s opatrností a moudrou zdrženlivostí" A nakonec: "Odpůrci zpochybnili její ctnostný život a označili ji za podvodnici. Přitom jde o odpověď na otázku, zda od r. 1927 do r. 1962 nevzala do úst ani tuhou ani tekutou potravu, jak pod přísahou vypověděla.

Kdo se jen trochu vyzná v příběhu Terezy z Konnersreuthu, musí vrtět hlavou nad tím, že několik "odpůrců Terezy" stačí, aby se mluvila o neoblomných frontách. Jde asi o něco jiného. Tak např. píše řezenský "teolog" Josef Hanauer vytrvale knihy a články proti Konnersreuthu bez toho, aby vyslechl svědky. Zdá se, že četní teologové trpí pozoruhodnou plachostí před nadpřirozenem, takže neberou na vědomí ta nejprostší fakta. V r. 1994 vyšla kniha "Znamení z Konnersreuthu", jejímž autorem je emeritní evangelický farář hannoverské zemské církve Dr. Guetnher Schwarz. Zabývá se 86 aramejskými slovy, která slyšela Terezie ve svých velikonočních pašijových viděních, a která opakovala, aniž by jim rozuměla. Aramejščina byl každodenní jazyk Kristův. Dr. Schwarz ve své knize potvrzuje, že slova, která Terezie slyšela, jsou vlastní aramejštině, a také, že nebyly Terezii vsugerovány profesorem Wutzem, profesorem starozákonní exegeze a biblických věd na filozoficko-teologické vysoké škole v Eichstaettu, jak se tu a tam pomlouvačně tvrdí. Na zadní straně knihy dal dr. Schwarz otisknout vyznání v r. 1970 zemřelého spisovatele Sigismunda von Radecki, který konvertoval ke katolicismu v r. 1931. Mělo by sloužit všem váhajícím k zamyšlení. "Spíše než uvěřím tomu, že prosté selské děvče si pěstuje potají ta nejkomplikovanější zranění a dává jim krvácet v pravý čas, už deset let při křivých zpovědích a nehodných přijímání předstírá nezáměr o potravu, inscenuje archeologicky přesná vidění, reprodukuje nejpřesnější symptomy trýzně a přitom prokazuje jasnovideckou znalost, jako by nemohla vysлідit jedna celá profesionální rozvědka a ještě k tomu ohromuje nejprofilovanější filology lingvistickými charismaty v aramejské, řecké, francouzské a provensálské řeči spíše než se smířit s touto obludnou představou raději uznám, že má všechno díky své zbožnosti od Boha, jak sama říká."

Je svědectvím ubohosti německé katolické církve, že kvůli několika umíněncům nedokáže při tolika nadpřirozených darech iniciovat proces blahořečení. Nestala se Rézi právě v době "tisícileté říše" a potom nepřehlédnutelným "znamením nebes"? Nepřiblížila otřesným způsobem mnoha lidem utrpení Kristovo a neobrátila mnohé k Bohu? Vzpomeňme třeba na onoho mladého židovského lékárníka Bruno Rothschilda, který byl po své konverzi v r. 1932 vysvěcen na kněze, nebo na slavného šéfredaktora

"Muenchner Neueste Nachrichten" dr. Fritze Gerlicha, který přišel do Konnersreuthu prvně v r. 1927, aby odhalil tamější "švindl", ale pod tíhou evidence přestoupil ke katolické církvi. V březnu 1933 byl pro svůj boj proti národnímu socialismu vzat do "ochranné vazby" a 30.6.1934 v Dachau zavražděn

Robert Krammer, Fels 6/98

Poznámka překladatele:

O Terezii z Konnersreuthu, nedaleko západních českých hranic jsme se my, starší, dočítali na stránkách katolického tisku za první republiky. S příchodem "tisícileté říše" zprávy ustaly. Ta na eucharistický zázrak věřila přinejmenším tak málo, jako dnešní katoličtí "antifundamentalisté", avšak nebránila místním úřadům, aby v souladu s Tereziinou životosprávou jí namísto potravinových lístků v době válečného hospodářství vydávali zvláštní příděl pracích prostředků. Svátost nejsvětější je dnes pro mnohé svátostí nejnepohodlnější a Terezie by byla nepohodlnou světicí

Mezi posledními blahoslavenými Rakouska chybí farář Otto Neururer, umučený v koncentračním táboře. Příčinou asi není ta okolnost, že pochází z diecéze, kterou donedávna spravoval biskup Stecher, ale podle všeho proto, že byl podle dnešních měřítek "fundamentalista": Hájil totiž nerozlučnost manželství a nezaváhal ani, když radil jedné ze svých oveček proti sňatku s rozvedeným nacistickým hodnostářem.

J. P

Zeichen - říjen - Limburg

Navštěvovatelé kostelů žijí déle

Lidé, kteří pravidelně navštěvují bohoslužby, déle žijí a jsou zdravější. To vychází najevo ze studie, která byla dokončena po 28 leté práci zdravotnických úřadů ve spolkovém státě USA v Kalifornii. Tato studie byla zveřejněna v posledním vydání časopisu "American Journal of Public Health". Pozorování 5 286 kalifornských občanů ukázalo, že pravidelní návštěvníci kostela vykazují menší počet úmrtí, vedou zdravější životní styl, provozují více sportu, velmi málo kouří a mají více společenských kontaktů. Dle názoru vědců si mohou věřící lidé lépe poradit s nemocí a jinými stresovými situacemi.

KNA

Ferment - září, říjen 1997

Téměř 700 lidí z ulic zavražděno v Rio de Janeiru

V brazilském spolkovém státě Rio de Janeiro bylo v minulém roce zavražděno 659 dětí a mladistvých. Největší počet úmrtí se přičítá užívání drog, jak dále oznamovaly brazilské noviny. Ve srovnání s rokem 1995 se počet zavražděných dětí a mladistvých zvýšil o 10 %.

Stát může zasahovat proti porušování základních lidských práv v sektách?

Stát může aktivně zasahovat proti porušování základních lidských práv uvnitř náboženské sekty, aby chránil život nebo zdraví příslušníků sekty. To zdůrazňuje morální teolog P. Gino Concelli ve vatikánském listě Osservatore romano. Náboženství, které porušuje právo na život a zdraví, je falešné, podtrhuje teolog. Zmiňuje se také o případu dvou dětí ze společnosti Svědků Jehovových, které kvůli nábožensky motivovanému odmítnutí krevní transfuze zemřely. Výklad Písma sv., který se pokouší ospravedlňovat podobný postoj, je subjektivně i objektivně bludařský. Stát je povinen kvůli záchraně života pacienta aktivně zakročit. Tento zákrok, protože se jedná o zajištění základních práv člověka, nemůže být považován za omezování náboženské a osobní svobody.

Vojenská policie před soudem kvůli masakru.

V brazilském Rio de Janeiro započal za silných bezpečnostních opatření proces proti 17 z 51 vojenských policistů, kteří v r.1997 v jednom předměstském slumu svévolně zastřelili 21 nevinných osob. Od začátku týdne protestují obyvatelé slumů protestními pochody proti osvobození vojenských policistů, kteří se zúčastnili masakru. Amnesty International vyslala k procesu pozorovatele.

Miliony ruských dětí žijí v nejhorší bídě

V Rusku žijí milióny dětí v nejhorší bídě a stávají se stále obětí sexuálního vykořisťování. Asi 12 miliónů dětí nemá dost prostředků k přežití, píše časopis Komsomolskaja pravda. To představuje 9 % obyvatel. Mimoto je více než půl miliónu dětí sirotci nebo jsou opuštěny od rodičů.

Nabídka katolického nakladatelství Řád

(Adresa: P. ing. K. Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2)

Zašleme tyto knihy:

1. P Karel Dachovský: "Sv. Bernard z Clairvaux" - životopis	Kč	39,-
2. P František Mikulášek: SJ "Nový zákon" - výklad	Kč	99,-
3. S. Lilley: "Padre Pio - život s utrpením" - úvahy o utrpení	Kč	11,-
4. "Zpovědní zrcadlo"		
- praktické pokyny pro přípravu na svátost smíření	Kč	1,-
5. P O'Donovan: "Padre Pio" - životopis	Kč	14,-
6. P Karel Dachovský: "Cestou k Bohu" - první seznámení s pravdami katolické víry a s Církví	Kč	10,-
7 ThDr. S. Novák: "Milníky života" - výklad Desatera; katecheze pro mladší děti	Kč	40,-
8. ThDr. S. Novák: "Disharmonický člověk"		
- jak vychovávat děti	Kč	100,-
9. MUDr. John Grady: "Interrupce - ano nebo ne?"		
- důvody proti interrupcím	Kč	8,-
10.Petr Pohorský: "Blanický rytíř" - životopis Jaroslava Kozla, mučedníka z koncentráku v Dachau	Kč	30,-
11.Sv. Alfons z Liguori: "Rozjímání"	Kč	24,-
12.P Jan Bárta OFM: "Syntéza učení víry"		
- úvod do katolické nauky	Kč	53,-
13.Kolektiv katolických teologů: "Věda života"		
- učebnice katolické morálky	Kč	45,-
14.P Karel Dachovský: "Cesta františkánského kněze Jana Barty"		
- historická studie o knězi vězněném 16 let komunisty.....	Kč	22,-
15.J. Zdislavinská: "Bud'te prostí jako holubice"		
- vyprávění o svém věznění v padesátých letech	Kč	23,-
16.František Lazecký: "Poéma o lidském srdci" - básně	Kč	24,-
17.František Lazecký: "Století za stoletím"		
- básně Velikonoce - vánoce - Duch sv.	Kč	28,-
18.Sborník současné české katolické literatury	Kč	17,-
19.Ivan Slavík: "Suspiria" - náboženské básně	Kč	10,-
20.Ivan Slavík: "Kapky krve a potu Arnošta Jenče"		
- nábož. básně	Kč	10,-
21.P. Karel Dachovský: "Budu Ti, Bože, zpívat" - nábož. písně	Kč	23,-
22.P Karel Dachovský: "Pod klenbou Katedrály" - nábož. básně	Kč	16,-

23.P Karel Dachovský: " Podle řádu Melchisedechova "		
- nábož. básně	Kč	35,-
24.P Karel Dachovský: " The Silent Bell "		
- anglická verze románu " Umlčený zvon "	Kč	40,-
25.ThDr. S. Novák: " Zásady života "		
- katecheze pro starší mládež	Kč	30,-
26.F Lazecký: " Křížová cesta " - zastavení křížové cesty	Kč	14,-
27.P Karel Dachovský: " Umlčený zvon "		
- román o knězi Janu Bártovi, vězněném 16 let komunisty	Kč	33,-
28.P František Mikulášek SJ: " Za zdí a beze zdí "		
- vzpomínky jezuity	Kč	35,-
29.P Karel Dachovský: " Cestou z Betléma " - nábož. básně	Kč	30,-
30.Mgr. J. Hlušíková: " Zakladatel a jeho Dílo " - život a dílo		
bl. Josemarii Escrivy de Balaguer, zakladatele Opus Dei	Kč	30,-
31.P Karel Dachovský: " Sv. Karel Boromejský " - životopis	Kč	43,-
32.P Karel Dachovský: " Sv. Alfons z Liguori " - životopis	Kč	43,-
33.P Karel Dachovský: " Miniatury " - básně	Kč	50,-
34.Časopis " Řád " - vychází 3x ročně.		
Protiinterrupční tematika, informace z Církve.	Dobrovolná cena.	

© P ing. Karel Dachovský

Sazba, tisk a knihařské zpracování:

Ing. Ladislav Šesták - ENVOS, Práce 12, 277 11 Neratovice